

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

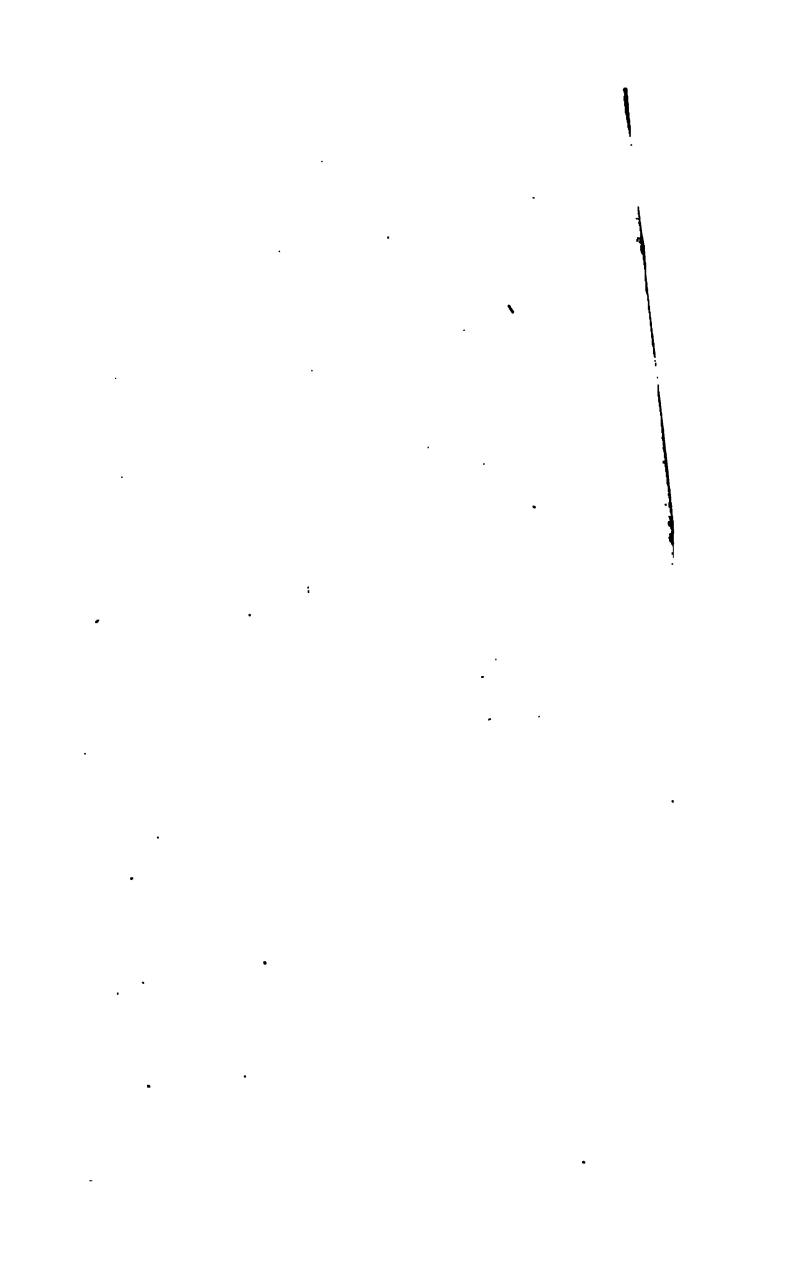

Mr. R. H. Watt.

19161. f. 27.

Box 100

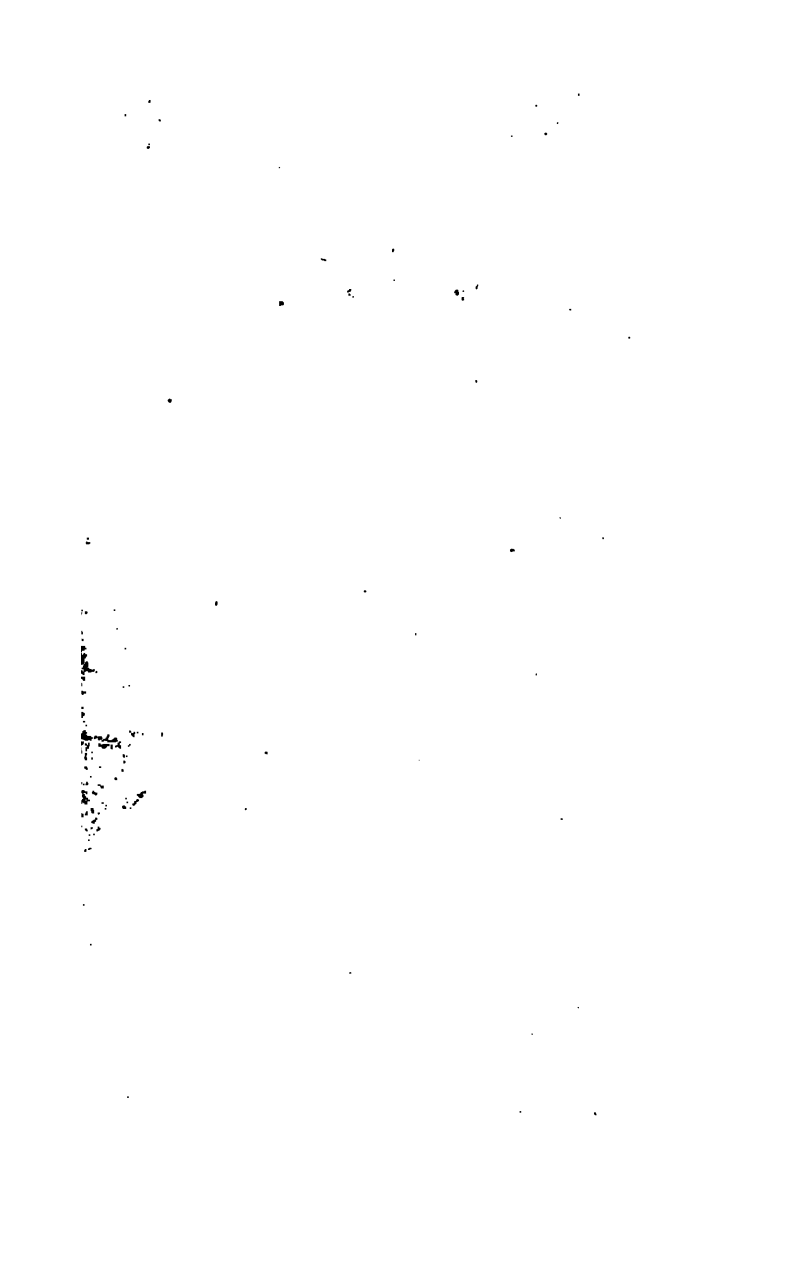

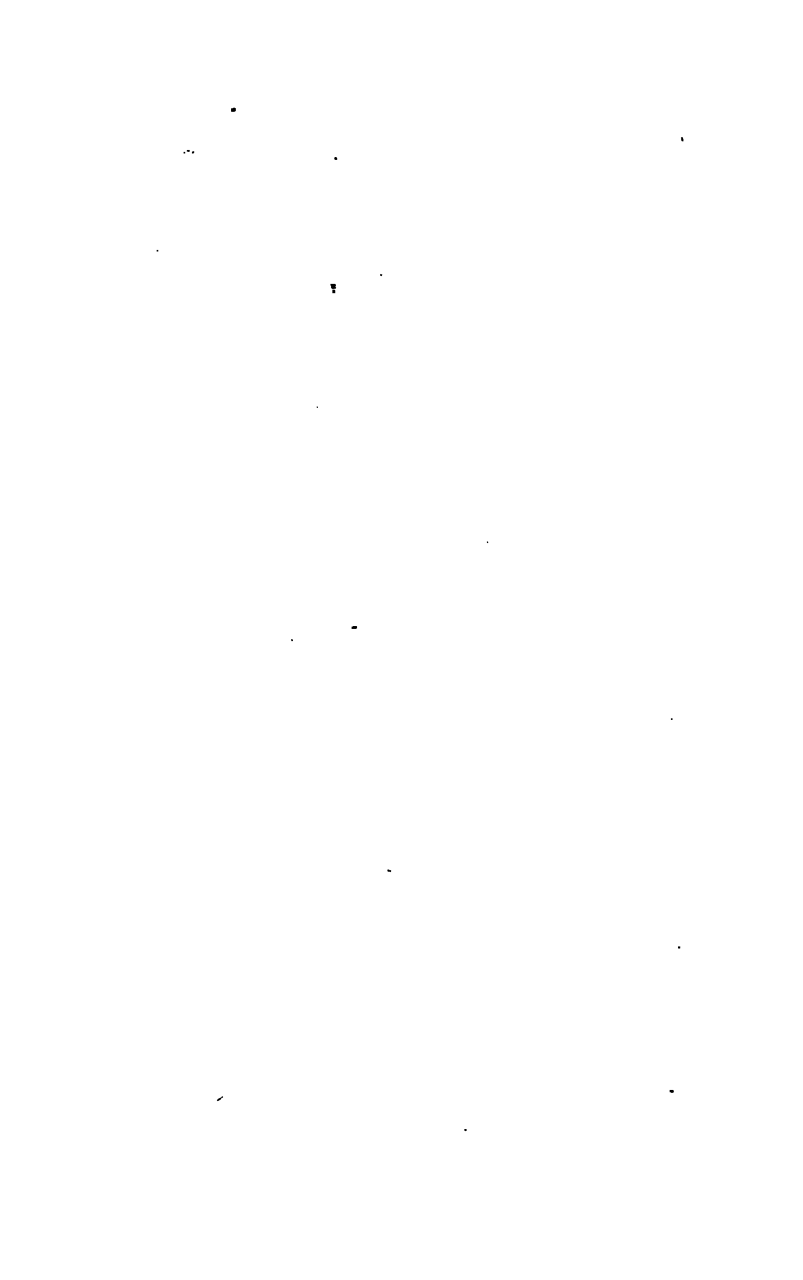
Benjamin Willson

J. H. Milnes.

for R. A. Watt.

29.
1890.

18. 1864.
ΤΟ ΤΟΥ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΑΚΟΥΕΙΝ.

**PLUTARCHI
CHAEIRONENSIS**

LIBER

QUOMODO JUVENI AUDIENDA SINT

POEMAT A.

CUM INTERPRETATIONE

HUGONIS GROTII.

VARIANTES LECTIONES ET NOTAS

ADJECIT

JOHANNES POTTER, A. B.

(POSTEA ARCHIEPISCOPUS CANTUARIENSIS.)

OXONIAE 1694. 8vo.

EDITIO ALTERA.

IN USUM JUVENTUTIS ACADEMICAЕ.

GLASGUAЕ,

IN AEDIBUS ACADEMICIS

EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS

ACADEMIAE TYPOGRAPHI

M.DCC.LIII.

L E C T O R I S.

IN hac editione expressa sunt omnia ex priorē illa illustrissimī et doctissimī Potteri; nisi quod in graecis sublata jam sint errata quaedam typographica; quae in priorem irrepserant, absente, ut videtur, Editore; nonnulla quidem graviora, unum certe gravissimum, in fine §. λβ', ubi simul ommissae erant quinque continuae voces, scil. ἔτε, πρὸς τὸ καλὸν, ὀρθῶς. Dum, autem, currente prelo, hisce tollendis opera dabatur, occurrebat emendatio una aut altera, quae in ima pagina subjunctae sunt. quibus jam addere libet sequentes.

Pag. 7. l. 4. ποιητικὴν] legendum videtur potius τὴν ποιητικὴν.

P. 10. l. 11. ἐνόμιζε] potius ἐνόμισε, ut constet ratio temporum.

P. 17. l. 6. καὶ ποιητικὴ] potius καὶ ἡ ποιητικὴ. vix enim abesse potest articulus.

P. 19. l. 3. Ταλαντον &c.] in hoc

[iv.]

versu Salmasius reposuit ἢ pro εἰ et Grotius λαβῶ; ζῆν pro λαβῶν καὶ ζῆν, neutrum necessario, si versus distinguantur hoc modo:

Τάλαντον εἰ προῖξ, μὴ λαβων.—
καί,

—ζῆν δ' ἐστὶ μοι

ut scilicet καὶ sit Plutarchi non Comici.

P. 50. l. 12. ἐποίησε] ratio temporum videtur poscere πεποίηκε

P. 60. l. 14. ἐπάγοντος] forte ἐπαγαγοντος.

P. 77. l. 3. τὰ δ' ἐστὶ] forte τῶ δ' ἐστὶ

P. 83. l. ult. et p. 84. l. 1. pro τὸν legendum forte τὸ.

Saepe etiam per totum libellum interpretamenta Sciorum irrepsisse videntur in textum. sic p. 33. l. 14. voces καὶ χρήσιμον interpretamentum videntur praecedentis ἀναγκαῖον, et p. 35. l. 18. καὶ τὴν διάκρισιν, praecedentis τὴν διαίρεσιν.

ΤΟ ΤΟΥ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ.

Τ Ο Τ Ο Υ

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

†ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ

B I B Λ Ι Ο Ν

Πῶς δεῖ τὸν νέον Ποιημάτων ἀκθεῖν.

† **Ε**Ι μὲν, ὡς Φιλόξενος ὁ ποιητῆς ἔ-
λεγεν, ὦ Μάρκε†Σήδατε, τῶν
κρεῶν τὰ μὴ κρέα ἡδιστὰ ἐσὶ, καὶ τῶν ἰχ-
θύων οἱ μὴ ἰχθύες, ἐκείνοις ἀποφαίνεσ-
θαι παρῶμεν, οἷς ὁ Κάτων ἔφη τῆς καρ-
δίας τὴν ὑπερώαν εὐαισθητοτέραν ὑ-
πάρχειν. ὅτι δὲ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λεγο-
μένων οἱ σφόδρα νέοι τοῖς μὴ δοκῶσι φι-
λοσόφως†μηδὲ ἀπὸ σπουδῆς ἀγεσθαι,
χαίρουσι μᾶλλον, καὶ παρέχουσιν ὑψηλούς
ἑαυτὸς καὶ χειροήθεις, δῆλόν ἐστιν ἡμῖν. ἔ-
γὰρ μόνον, τὰ Αἰσώπεια μυθάρια, καὶ τὰς
ποιητικὰς†ὑποθέσεις, καὶ τὸν Ἀβαντὸν τὸν
Ηρακλεῖδαν, καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίστωνα,
†διερχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ τῶν ψυ-

χῶν δόγματα, μεμιγμένα μυθολογία,
μεθ' ἡδονῆς ἐνθουσιῶσι.

β'. Διὸ, δεῖ, μὴ μόνον ἐν ταῖς περὶ ἐδω-
δὴν καὶ πόσιν ἡδοναῖς διαφυλάττειν εὐχί-
μονας αὐτοὺς, ἔτι δὲ, μᾶλλον, ἐν ταῖς ἀ-
κροάσεσιν καὶ ἀναγνώσεσιν ἐθίζειν, ὥσπερ
ὅτ' ὦ χρωμένους μετρίως τῷ τέρποντι, τὸ
χρήσιμον ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ σωτήριον διώ-
κην. ὅτε γὰρ πόλιν αἰ κεκλεισμέναί πύ-
λαι τηρῶσιν ἀνάλωτον, ἂν διὰ μῖας πα-
ραδέξῃται τὸς πολεμίους· ὅτε νέον αἰ περὶ
τὰς ἄλλας ἡδονὰς ἐγκράτεια[†] σώζουσιν,
ἂν γε δι' ἀκοῆς λάβῃ προέμενος αὐτόν.
ἀλλὰ, ὅσον μᾶλλον αὕτη τῷ φρονεῖν καὶ λο-
γίζεσθαι πεφυκότος[†] ἀπτεται, τοσῶτον
μᾶλλον ἀμεληθεῖσα βλάβη καὶ διαφ-
θεῖρη τὸν παραδεξάμενον. ἐπεὶ, τοίνυν,
ὅτε, ἴσως, δυνατόν ἐστιν, ὅτε ὠφέλιμον,
ποιημάτων ἀπείργειν τὸν, τηλικῶτον[†] ἡ-
λίκος ὁ ἐμός τε νῦν Σώκλαρός ἐστι, καὶ ὁ σὸς
Κλέανδρος, εὖ μάλα παραφυλάττωμεν

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ.

αὐτὸς, ὡς, ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι, μᾶλλον, ἢ
ταῖς ὁδοῖς, παιδαγωγίας δεομένους.

γ'. † Ἄπερ, ἔν, ἐμοὶ περὶ ποιημάτων
εἰπεῖν πρῶτον ἐπῆλθε, νῦν πρὸς σε γε-
γραμμένα πέμψαι διανοήθην. καὶ λαβὼν
ταῦτα δέλθε. καὶ ἂν δοκῇ σοι μηδὲν εἶναι
φαυλότερα τῶν ἀμεθύσων καλεσμένων, ἅ
τινες, ἐν τοῖς πότοις, περιάπτονται καὶ
προλαμβάνουσι, μεταδίδου τῷ Κλεάνδρῳ
καὶ προκαταλαμβάνου, τὴν φύσιν αὐτοῦ, διὰ
τὸ μηδαμῶς νωθρὸν, ἀλλὰ πάντα χυρὸν
δρὸν καὶ δεδορκὸς, εὐαγωγοτέραν ὑπὸ τῶν
τοσούτων ἔσαν.

† Πυλῦποδος κεφαλῇ ἐν μὲν κακόν, ἐν δὲ καὶ ἰσθλόν.
ὅτι, τῷ βρωθῆναγμένῳ ἐστὶν ἥδιος, δυσόνει-
ρον δὲ ὑπνον ποιεῖ, φαντασίας ταραχώ-
δες καὶ ἀλλοκότους δεχόμενον, ὡς λέγου-
σιν. ἔγωγε, δὴ, καὶ ποιητικῇ, πολὺ μὲν τὸ ἡδύ,
καὶ τρόφιμον νέου ψυχῆς, ἐνεστίν· ἐκ ἑλατ-
τον δὲ τὸ ταρακτικόν καὶ παράφορον, ἂν
μὴ τυγχάνῃ παιδαγωγίας ὀρθῆς καὶ ἀκρό-

6 ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

αἰσι· ὃ γὰρ μόνον, ὡς ἔοικε, περὶ τῆς τῶν
Αἰγυπλίων χώρας, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ποι-
ητικῆς, ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἑωδα μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
πλυγρὰ,

τοῖς χρωμένοις ἀναδίδωσιν.

Ενθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἥμερος, ἐν δ' ὀαρισύς·

Πάρφασις ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

ὃ γὰρ ἀπλεται τὸ ἀπατηλὸν αὐτῆς ἀ-
βελτέρων[†] κομιδῇ καὶ ἀνοήτων. διὸ καὶ Σι-
μωνίδης μὲν ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν εἰπόν-
τα,

τί δὴ μόνος ἐκ ἐξαπατᾶς[†] Θετα-
τάλης;

αμαθέεροι γὰρ εἰσιν ἢ ὡς ὑπ'
ἐμῷ ἐξαπατᾶσαι.

Γοργίας δὲ τὴν Ἰραγωγδίαν εἶπεν ἀπά-
την, ἣν, ὅτε ἀπατήσας, δικαιότερος τῷ
μὴ ἀπατήσαντος, καὶ ὁ ἀπατηθεὶς, σο-
φώτερος τῷ μὴ ἀπατηθέντος. πότερον,

ἔν, τῶν νέων, ὥσπερ τῶν Ἰθακησίων, [†]κη-
 ρῶ τινι τὰ ὦτα ἀτέλκτω καταπλάσ-
 σοντες, ἀνασκάζωμεν αὐτὰς τὸ Ἐπικέ-
 ρφον [†]ἀκάτιον ἀραμένους, ποιητικὴν φεύ-
 γην καὶ παρεξελαύνειν; ἢ, μᾶλλον, ὁρῶ τινι
[†]λογισμῷ περισάντες καὶ καταδέοντες τὴν
 κρίσιν, ὅπως μὴ [†]παραφέρηται, τῷ τέρ-
 ποντι, πρὸς τὸ βλάβιον, ἀπευθύνωμεν καὶ
 παραφυλάττωμεν;

Οὐδὲ, γὰρ, ὕδὲ Δρύαντος ἢ δὲ κρατερὸς Λυκόνεργος
 ὑγιαίνοντα νοῦν εἶχεν, ὅτι, πολλῶν με-
 θυσκομένων καὶ παροινόντων, τὰς ἀμπέλους
 • περιϊὼν ἐξέκοπτεν, ἀντὶ τῆς τὰς κρήνας
 ἐγλυτέρω πρὸς αἰσθάνειν, καὶ μαινόμενον θε-
 ὄν, ὡς φησιν ὁ Πλάτων, ἐτέρῳ θεῷ νή-
 φοντι κολαζόμενον σωφρονίζειν. [†]ἀφαιρεῖ
 γὰρ ἡ κραῖσις τῆς οἴνης τὸ βλάβιον, καὶ συν-
 αναίρει τὸ χρήσιμον. μηδὲ ἡμεῖς, οὖν,
[†]τὴν ποιητικὴν μερίδα τῶν μεσῶν ἐκκόπ-
 ῖωμεν, μηδ' ἀφανίζωμεν· ἀλλὰ ὅπως μὲν, ὑφ'

ἡδονῆς ἀκράτῃ πρὸς δόξαν αὐθάδως θρασυ-
 συνόμενον ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ, τὸ μυθῶ-
 δες αὐτῆς καὶ θεατρικὸν ἐπιλαμβάνόμενοι,
 ἑκχολῶμεν καὶ πιέζωμεν. ὅπερ δὲ ἀπλεταί-
 τινος μέσης τῇ χάριτι, καὶ τὸ γλυκὺ τῆ
 λόγου, καὶ ἀγωγόν, ἐκ ἀκαρπὸν ἐστίν, οὐδὲ
 κενόν, ἐνλαῦθα φιλοσοφίαν εἰσάγωμεν,
 καὶ καταμυγνύωμεν.

δ. Ὡσπερ, γὰρ, ὁ μανδραγόρας ταῖς
 ἀμπέλοις παραφυόμενος, διαδίδους τὴν
 δύναμιν εἰς τὸν οἶνον, μαλακωτέραν ποιεῖ
 τὴν καταφορὰν τοῖς πίνουσιν, ὅτω, τῆς λό-
 γου ἢ ποιήσεως ἐκ φιλοσοφίας ἀναλαμβάν-
 ουσά μυγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλα-
 φρὰν καὶ προσφιλεῖ παρέρχεται τοῖς νέοις τὴν
 μάθησιν. ὁ δὲ, οὐ φευκτέον ἐς τὰ ποιή-
 ματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλουσιν, ἄλλ'
 ἐν πατήμασι προσφιλοσοφητέον. ἐδιζομέ-
 νους ἐν τῷ τέρποντι τὸ χρήσιμον ζητεῖν
 καὶ ἀγαπᾶν. εἰ δὲ μὴ, διαμάχεσθαι καὶ

δυσχεραίνειν. ἀρχὴ γὰρ αὕτη παιδεύσεως.

Ἔργον δὲ παντὸς ἦν τισι ἄρχηται καλῶς.

Καὶ τὰς τελευτὰς αἰὶς ἴσθ' ὅπως ἔχον,

κατὰ τὴν Σοφοκλέα.

ἐ. †Πρῶτον, ὅν, εἰσάγωμεν, εἰς τὰ παι-
ήματα, μηδὲν ὅτῳ μεμελετημένον ἔχοντα
κὴ πρόχειρον, †ὥς τὸ,

πολλὰ ψεύδονται αἰδοί,

τὰ μὲν ἔχοντες, τὰ δὲ ἄκοντες. ἔχοντες
μὲν, ὅτι, πρὸς ἡδονὴν ἀκοῆς κὴ χάριν, ἦν
οἱ πλεῖστοι διώκουσιν, αὐσηροτέραν ἡγνι-
ται τὴν ἀλήθειαν τῷ ψεύδους. ἡ μὲν γὰρ
ἐργῶ γινομένη, †καὶ ἄτερπες ἔχη τέλος,
ἐκ ἐξίσταται· τὸ δὲ πλατύμενον λόγῳ
ῥᾶτα παραχωρεῖ, κὴ τρέπεται πρὸς τὸ
ἡδίων ἐκ τῷ λυποῦντος. ὅτε γὰρ μέτρον,
ὅτε τρόπος, ὅτε λέξεως ὁδὸς, ὅτε εὐκαι-
ρία μεταφορᾶς, οὔτε ἀρμονία κὴ σύνθεσις,
ἔχῃ ἰσοῦστον αἰμυλίας κὴ χάριτος, ὅσον
†εὖ πεποιημένη διάθεσις μυθολογίας.

ς'. Ἀλλὰ, ὥσπερ, ἐν γραφαῖς, κινητι-

κώτερόν ἐστι χρῶμα γραμμῆς, διὰ τὸ ἀνδρείκελον καὶ ἀπατηλὸν ἔτῳς, ἐν ποιήμασι, μεμιγμένον πιθανότητι ψεύδος ἐκπλήττει, καὶ ἀγαπᾶται, μᾶλλον τῆς ἀμύθου, καὶ ἀπλάστου, περὶ μέτρον καὶ λέξιν καλῶς κευῆς. ὅθεν, ὁ Σωκράτης, ἐκ τινῶν ἐνυπνίων ποιητικῆς ἀφάμενος, αὐτὸς μὲν, ἅτε δὴ γεγονὼς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἀπαντα βίον, ὃ πιθανὸς ἦν οὐδὲ εὐφυὲς ψευδῶν δημικρός· τὰς δὲ Αἰσώπῳ τοῖς ἔπεσι μύθους ἐνόμιζεν, ὡς ποιήσιν ὃς ἔσαν ἢ ψεύδος μὴ πρόσεσι. Δυσίας μὲν, γὰρ, ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, ὃς ἴσμεν δὲ ἄμυθον ὃδὲ ἀψευδῇ ποιήσιν. τὰ δὲ Εμπεδοκλέους ἔπη καὶ Παρμενίδου, καὶ Θηριακὰ Νικάνδρου, καὶ Γνωμολογίαί Θεόγνιδος, λόγοι εἰσὶ, κεχρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄσκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγῳσιν.

Ζ'. Ὅταν, οὖν, ἀτοπὸν τι, καὶ δυσχερὲς, ἐν τοῖς ποιήμασι λέγῃται, περὶ θεῶν, ἢ

δαιμόνων, τῇ ἀρετῇ, ὥς ἄνδρὸς ἔλλο-
γίμῃ καὶ δόξαν ἔχοντος· ὁ μὲν ὡς ἀληθῆ
προσδεξάμενος λόγον, οἶχεται φερόμενος,
καὶ διέφθαρται τὴν δόξαν· ὁ δὲ μεμνημένος
αἰεὶ, καὶ κατέχων ἐναργῶς, τῆς ποιητι-
κῆς τὴν περὶ τὸ ψεῦδος γοητείαν, καὶ δυ-
νάμενος λέγειν ἐκάστοτε πρὸς αὐτήν,

Ω μηχανήμα, τῷ φιγὸς ἀσώτερον,
τί παίζῃς τὰς ὀφρῦς συνάγεις; τί δὲ ἐ-
ξαπατῶσα προσποιῇ διδάσκειν; ὃ δὲν πεί-
σεται δεινόν, οὐδὲ πιεῦσθαι Φαῦλον· ἀλλ'
ἐπιλήφεται μὲν, αὐτῷ φοβούμενος τὸν
Προσφῶνα, καὶ ταρβοῦντος μὴ τὴν γῆν ἀ-
ναρρήξῃ, καὶ ἀπογυμνώσῃ τὸν ἄδην· ἐπι-
λήφεται δὲ τῷ Απόλλωνος χαλεπαίνον-
τος ὑπὲρ τῷ πρώτῃ τῶν Ἀχαιῶν,

Οἱ αὐτοὶ ὑμῶν, αὐτοὶ ἐν δαίτῃ παρῶν,
Αὐτοὶ τὰδ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανὼν.

παύσεται δὲ, τὸν φθιτὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸν
Ἀγαμέμνονα, τὸν καθ' ἑαυτοῦ, δακρύων, ἀ-

1. *leg. αὐ, τῷ* 2 *distingue. Ἀχαιῶν, ὅν*

—αὐτοὶ ὑμῶν, &c.

δυνάτεις κ' ἀδενεῖς χεῖρας ἐπιθυμία τῷ
 ζῆν ὀρέγοντας. ἂν δέ πε συνταράτῃται
 τοῖς πάθεσι, κ' κρατῇται φαρμασόμενος,
 ἔκ ὀκνήσῃ πρὸς ἑαυτὸν εἰπεῖν,

Ἀλλὰ φώσδε τάχιστα λιαίεο. ταῦτα δὲ πάντα
 ἰδ', ἵνα κ' μετόπισθε τῇ ἑπιδά γυναικί.

κ' γὰρ τῷτο χαριέντως Ὀμηρος εἰς τὴν
 νεκύαν εἶπεν, ὥς γυναικὸς ἀκρόασιν οὔσαν·
 ἴδια, δὴ, τὸ μυθῶδες.

ή. Τοιαῦτα, γάρ, ἐστὶν ἃ πλάττῃσιν
 ἐκόντες οἱ ποιηταί· πλείονα δὲ, ἃ μὴ
 πλάττοντες, ἀλλ' οἰόμενοι κ' δοξάζοντες
 αὐτοὶ, πρὸς ἀναχρῶν νύλαι τὸ ψεῦδος ἡ-
 μῖν. οἷον, ἐπὶ τῷ Διὸς εἰρηκότος Ὀμήρου,

Εν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταρηνλεγέος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἑκτορος ἰωποδάμοιο,
 ἔθηκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἑκτορος ἄσιμον
 ἡμάρ·

Ὡχίτο δ' εἰς αἶδαο, λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τραγωδίαν ὁ Αἰχύλος ὅλην τῷ μύθῳ πε-
 ριέθηκεν, ἐπιγράψας Ψυχόσασίαν, κ'
 παραστήσας ταῖς πλάστῃσι τῷ Διὶ, ἐν-

Θεν μὲν† τὴν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν Ἡώ, δε-
ομένας ὑπὲρ τῶν ὑέων μαχομένων. τῷτο
δὲ παντὶ δήλον, ὅτι, μυθοποίημα καὶ πλάσ-
μα, πρὸς ἡδονὴν ἢ ἐκπληξιν ἀκροατῆ, γέ-
γονε. τὸ δὲ,

Ζεὺς ὅς' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται
καὶ τὸ,

— Θεὸς μὲν αἴτιαν φύει βροτοῖς
Ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλη,

ταῦτα δὲ ἤδη κατὰ δόξαν εἴρηται καὶ πί-
σιν αὐτῶν, ἣν ἔχουσιν ἀπάτην, περὶ Θεῶν,
καὶ ἄγνοϊαν, εἰς ἡμᾶς ἐκφερόντων, καὶ μετα-
διδόντων.

θ'. Πάλιν· αἱ περὶ τὰς νεκίας τερα-
τουργίαι καὶ διαθέσεις, ὀνόμασι φοβεροῖς ἐν-
δημιουργῆσαι φάσματα καὶ εἶδωλα πο-
ταμῶν φλεγομένων, καὶ τόπων ἀγρίων, καὶ
κολασμάτων σκυθρωπῶν, καὶ πάνυ πολ-
λὰς διαλανθάνουσιν· ὅτι, τὸ μυθῶδες αὐτοῖς
πολὺ, καὶ τὸ ψεῦδος, ὥσπερ τροφαῖς τὸ
φαρμακῶδες, ἐλκέσθεται. καὶ ὅτε Ὀμηρος,

ἔτε Πίνδαρος, ἔτε Σοφοκλῆς, πεπεισμέ-
νοι ταῦτα ἔχον ἔτως, ἔγραψαν,

Εὐθὺν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον

Βληχροὶ δνοφεράς νυκτὸς ποταμῶ.

καί,

Πάρ δ' ἴσαν Ωκεανὸν τεράας καὶ Λευκάδα πέλῃην.

καί,

Στενωπὸς ἄδυ καὶ παλῖρροια βυθοῦ.

ὅσοι, μέντοι, τὸν Θάνατον ὡς οἰκτρὸν, ἢ
τὴν ἀταφίαν ὡς δεινὸν, ὀλοφυρόμενοι καὶ δε-
διότες, φωνὰς ἐξενηνόχασι,

Μή μ' ἄκλαυτον ἄθᾶπλον ἰὼν ὀπιθεῖ καταλείπης,

καί,

†Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πλάμῃ ἄϊδος δ' ἐξεβήκη,

Ὅν πότμον γούωσα, λιπῶσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην,

καί,

Μή μ' ἀπολέσης ἄωρον ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς

Λεύσσειν τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσης.

αὗται πεπονθότων εἰσὶ, καὶ† προσεαλωκά-
των ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης. διὸ, μᾶλλον
ἀπλονται, καὶ† διαταράττουσιν ἡμᾶς, ἀνα-
πιμπλαμένους τῷ πάθους, καὶ τῆς ἀσθενεί-
ας, ἀφ' ἧς λέγονται.

ί. Πρὸς ταῦτα, δὴ, πάλιν, παρασκευάζωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔχον ἑναυλον, ὅτι, ποιητικῇ μὲν ἔπ' ἀνυ μέλον ἐστὶ τῆς ἀληθείας· ἡ δὲ περὶ ταῦτα ἀλήθεια, καὶ τοῖς μὴθὲν ἄλλοτ' ἐπεποιημένοις ἔργον ἢ γινῶσιν καὶ μάθῃσιν τῷ ὄντος, εὖ μάλα δυσθήρατός ἐστι, καὶ δύσληπτος, ὡς ὁμολογῶσιν αὐτοί. καὶ τὰ Ἐμπεδοκλέους ἔπη ἔσω πρὸ χειρα ταυτί' ἔτως,

Οὐτ' ἐπιδερκιά τὰδ' ἀνδράσιν, ἔτ' ἐπακυσά,
Οὐτε νόῳ περιληπτά.

καὶ τὰ Ξενοφάνους,

Καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς ἔστις ἀνὴρ γένετ' ἢ δέ τις ἔσται
Εἰδὼς ἀμφὶ θεῶν τετλὼ ὅσα λέγω περὶ πάντων·

καὶ, καὶ τὴν Δία, τὰ Σωκράτους ἐξομνυμένους, παρὰ Πλάτωνι, τὴν περὶ τέτων γινῶσιν. ἥτιον, γὰρ, ὡς εἰδόσι τί περὶ τέτων, πρὸς ἑξασί τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἱλιγιστῶντας ὀρῶσιν.

ιά. Ἐτι, δὲ, μᾶλλον ἐπισησώμεν αὐτὸν, ἅμα τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασιν,

τὺς ἀπογράφοντες τὴν ποιητικὴν, ὅτι, μιμη-
 τικὴ τέχνη, καὶ δυνάμεις ἐστὶν ἀντίστροφος τῇ
 ζωγραφίᾳ. καὶ μὴ μόνον ἐκείνο τὸ θρυλ-
 λόμενον ἀκηκοὺς ἔσω, ζωγραφίαν μὲν εἶ-
 ναι φθελγομένην τὴν ποιήσιν, ποιήσιν δὲ
 σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν· ἀλλὰ, πρὸς τύ-
 τω, διδάσκωμεν αὐτὸν, ὅτι, γεγραμμένην
 σαῦραν, ἢ πίθηκον, ἢ Θερσίτη πρόσω-
 πον, ἰδόντες, ἠδόμεθα, καὶ θαυμάζομεν, ὅ-
 ῳς καλόν, ἀλλ' ὡς ὅμοιον. ὁσίᾳ μὲν, γὰρ, ὁ
 δύναται καλὸν γενέσθαι τὸ αἰχρὸν· ἡ δὲ
 μίμησις, ἂν τε περὶ φαῦλον ἂν τε περὶ
 χρηστὸν ἐφίκεται τῆς ὁμοιότητος, ἐπαι-
 νεῖται. καὶ, τοῦναντίον, ἂν αἰχρῶ σώματος
 εἰκόνα καλὴν παράσχη, τὸ πρέπον καὶ τὸ
 εἶκος ὅκ' ἀπέδωκεν. γράφουσι δὲ καὶ πρῶ-
 ξοις ἀτόπους ἔνιοι καθάπερ, Τιμόμαχος
 τὴν Μηδείας τεκνοκλονίαν, καὶ Θέων τὴν
 Ορέστ' μητροκλονίαν, καὶ Παρξάσιος τὴν
 Οδυσεύως προσποίητον μανίαν, καὶ Χαί-
 ρεφάνης ἀκολάστους ὁμιλίας γυναικῶν πρὸς

ἄνδρας, ἐν οἷς, μάλισα, δεῖ τὸν νέον ἐθίζεσθαι, διδασκόμενον, ὅτι, τὴν πρᾶξιν ἔκ ἐπαινεῖται ἥς γέγονεν ἡ μίμησις· ἀλλὰ τὴν τέχνην, εἰ μεμίμηται προσηκόντως τὸ ὑποκείμενον.

ιβ'. Ἐπεὶ, τοίνυν, καὶ ποιητικὴ, πολλὰς, ἔργα φαῦλα, καὶ πάθη μοχθηρὰ καὶ ἥθη, μιμητικῶς ἀπαγγέλλει· δεῖ, τὸ θαυματοζόμενον ἐν τέτοις, καὶ κατορθόμενον, μήτε ἀποδέχεσθαι τὸν νέον, ὡς ἀληθές, μήτε δοκιμάζειν, ὡς καλὸν· ἀλλὰ, ἐπαινεῖν μόνον ὡς ἐναρμότιον τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ καὶ οἰκεῖον. ὥσπερ, γὰρ, υἱὸς βοῆν, καὶ φόφον τροχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κτύπον, ἀκρόντες, ἐνοχλάμεθα, καὶ δυσχεραίνομεν· ἂν δέ τις πιθανῶς ταῦτα μιμῆται, καθάπερ, Παρμένων τὴν ὕν, καὶ Θεόδωρος τὰς τροχιλίας, ἠδόμεθα· καὶ, νοσῶδη μὲν ἄνθρωπον καὶ ὕπῃλον, ὡς ἀτερπὲς θέαμα, φεύγομεν· τὸν δὲ Ἀριστοφῶνιος Φιλοκτήτην, καὶ τὴν Σιλανίωνος Ισοκράτην, ὁ-

μοίως φθίναςσι καὶ ἀποθνήσκουσι πεποιημέ-
νους, ὀρῶντες, χαίρομεν.

εγ'. Οὕτως, ὁ νέος, ἀναγινώσκων αὖ Θερ-
σίτης ὁ γελωτοποιὸς, ἢ Σίσυφος ὁ φθορεὺς,
ἢ Βαίραχος ὁ πορνοβοσκὸς, λέγων, ἢ πρᾶλ-
των πεποίηται, διδασκέσθω, τὴν μιμημέ-
την ταῦτα δύναμιν καὶ τέχνην ἐπαινεῖν,
ἃς δὲ μιμεῖται διαθέσεις καὶ πράξεις, προ-
βάλλεσθαι καὶ κακίζειν.

ιδ'. Οὐ, γάρ, ἐστὶ ταῦτὸ τὸ καλὸν καὶ
καλῶς τι μιμεῖσθαι. καλῶς γάρ ἐστὶ τὸ
πρεπόντως καὶ οἰκείως οἰκεία δὲ καὶ πρέ-
ποντα τοῖς αἰχροῖς τὰ αἰχρά. καὶ, γάρ, αἱ
Δημονίδου τῷ Χωλῷ κρηπίδες, ἃς ἀπο-
λέσας εὐχέτο τοῖς τῷ κλέφαντος ἐναρ-
μόσαι ποσὶν, φαῦλαι μὲν ἦσαν, ἐκείνῳ
δὲ ἤρμοστον. καὶ τὸ,

Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι
Κάλλισον ἀδικεῖν.

καὶ τὸ,

Τοῦ μὲν δικάσει τὴν δόκασιν ἄρτυσα,

Τὰ δ' ἔργα τῷ πᾶν δρῶντος, ἔνθα κερδανεῖς·
καί,

Τάλαντον ἢ προῖξ. μὴ λαβῶ; ζῆν δ' εἰς μοι
Τάλαντον ὑπεριδότη; τεύξομαι δ' ὕπνῳ
Προέμφως; ἢ δώσω δὲ καὶ ἄδου δίκην
Ὡς ἡσέθηκός εἰς τάλαντον ἀργυροῦν.
μοχθηροὶ μὲν εἰσι λόγοι καὶ ψευδεῖς, Ετε-
οκλεῖ δὲ, καὶ Ἰξίονι, καὶ τοκοβλύφῳ πρεσβύ-
τῃ, πρέποντες.

ιε'. Αν, οὖν, ὑπομιμνήσκωμεν τῷ παι-
δας, ὅτι, ταῦτα, ἐκ ἐπαινοῦντες ἔδὲ δοκι-
μάζοντες, ἀλλὰ, ὡς ἄλσπα καὶ φαῦλα φαύ-
λοις καὶ ἀτόποις ἤθεσι καὶ προσώποις περι-
τθέντες, γράφουσιν· ἐκ αὖ ὑπὸ τῆς δόξης
βλάπλονται τῶν ποιητῶν. ἀλλὰ, τούναν-
τίον, ἢ πρὸς τὸ πρόσωπον ὑποψία δια-
βάλλῃ καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸν λόγον, ὡς
φαῦλον ὑπὸ φαύλῃ καὶ λεγόμενον καὶ πρᾶ-
ττόμενον. οἷόν ἐστι καὶ τὸ τῆς συλκοιμήσεως
τῷ Πάριδος ἐκ τῆς μάχης ἀποδράντος.
ἐδένα γὰρ ἄλλων ἀνθρώπων ἡμέρας συλ-
κοιμώμενον γυναικὶ ποιήσας, ἢ τὸν ἀκό-

1. forte ἄλλον et supra, p. 10. l. 5. a fine, praetermissum
est, legendum videri κεκτημένῳ. et p. 13. l. 3. pro δι forte δὲ.

λαῶν καὶ μοιχικόν, ἐν αἰχύνῃ δηλὸς ἔστι
καὶ ψόγῳ τιθέμενος τὴν τοιαύτην ἀκρα-
σίαν.

15'. Ἐν δὲ τέτοις, εὖ μάλα προσεκτέ-
ον, εἴ τις ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἐμφάσει δι-
δωσι κατὰ τῶν λεγομένων, ὡς δυσχεραίνο-
μένων ὑπ' αὐτῷ· καθάπερ, ὁ Μένανδρος,
ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Θαΐδος, πεποίηκεν·

Ἐμοὶ μὲν οὖν αἶδε τοιαύτην, †θεῶ·

Θρασεῖαν, ὤραν δὲ, καὶ πιθανὴν ἅμα·

Ἀδικῶσαν, ἀποκλείουσαν, αἰτῶσαν πυκνὰ·

†Μηθεὶς ἐρῶσαν, ἀρροσινμένην δ' αἶε·

ἄριστα δὲ Ὁμηρὸς τῷ γένει τέτων κέχρη-
ται. καὶ, γὰρ, προδιαβάλλει τὰ φαῦλα, καὶ
προσυνίστησι τὰ χρηστὰ, τῶν λεγομένων.
προσυνίστησι μὲν, ὅπως·

Ἀντίκα μελίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον.

καί,

Τὸν δ' ἀγαθοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παρὰ σῆμα.

ἐν δὲ τῷ προδιαβάλλειν, μονοτονῶς μαρτυ-
ρεται, καὶ διαγορεύει, μήτε χρῆσθαι, μήτε
προσέχειν· ὡς ὕσιν ἀτόποις καὶ φαύλοις.

οἷον· τὸν τε Ἀγαμέμνονα μέλλων διηγεί-
 θαι τῷ ἱερεῖ χρώμενον ἀφειδῶς, προσέ-
 ρηκεν,

Ἀλλ' ἔκ Ατρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦδανε θυμῷ,
 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει.

τούτέσιν, ἀγρίως, καὶ αὐθαδῶς, καὶ παρὰ τὸ
 προσῆκον. τῷ τε Ἀχιλλεῖ τοὺς δρα-
 σεῖς λόγους περιτίθῃσιν,

Οἶνοβαρεῖς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
 τὴν αὐτὴν κρίσιν ὑπειπὼν,

Πηλεΐδης δ' ἐξαυτίς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ατρεΐδην προσείπει, καὶ ἔπω λῆγε χόλοιο.

καλὸν, γάρ, εἰκὸς, οὐδὲν εἶναι, μετ' ὀργῆς
 καὶ αὐσηρῶς λεγόμενον. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν
 πράξεων,

Ἡ ῥα· καὶ Ἑκτορα δῖον αἰεκέα μῆδετο ἔργα,
 Πρηνέα παρ' ἐλχέεσσι Μεινοιτιάδας ταυόσας.

εὐ δὲ καὶ ταῖς ἐπιρρήσεσι χρῆται· καθά-
 περ τινὰ ψῆφον ἰδίαν ἐπιφέρων τοῖς πρᾶτ-
 τομένοις ἢ λεγομένοις. ἐπὶ μὲν τῆς μοιχεί-
 ας τῷ Ἀρεῶς, τοὺς θεοὺς ποιῶν λέγοντας,

Οὐκ ἀρετῇ κακὰ ἔργα· κίχαινε τοι βραδὺς ὤκυν·
ἐπὶ δὲ τῆς τῷ Ἑκτοροῦ ὑπερφροσύνης καὶ
μεγαλαυχίας,

ὣς ἔφατ' ἐυχόμενος· γεμέσσει δὲ πότνια Ἥρη·
ἐπὶ δὲ τῆς Πανδάρου τοξείας,
ὣς φάτ' Ἀθηναίη, τῷ δὲ φρίνας ἄφρονι πῶθεν·
αὐτὰι μὲν, οὖν, αἱ τῶν λόγων ἀποφάσας,
καὶ δόξαι, παντός εἰσι κατιδεῖν τῷ προσέ-
χοντος.

ΙΖ'. Ἐτέρας δὲ, ἐκ τῶν πραγμάτων
αὐτῶν, παρέχουσι μαθήσας. ὥσπερ, ὁ Εὐ-
ριπίδης εἰπεῖν λέγεται, πρὸς τοὺς τὸν Ι-
ξίωνα λοιδοροῦντας, ὡς ἀσεβῆ καὶ μαρὸν·
ὅς, μέντοι, πρότερον αὐτὸν ἐκ
τῆς σκηνῆς ἐξήγαγον ἢ τῷ τρο-
χῷ προσηλώσαι,

ἡ. Παρὰ δὲ Ὀμήρῳ, σιωπώμενον ἔσι
τὸ τοῦτον γένος τῆς διδασκαλίας. ἔχθρ' δὲ
ἀναθεώρησιν ὠφέλιμον, ἐπὶ τῶν διαβεβλη-
μένων μάλιστα μύθων· ὅς, ταῖς, πάλαι

μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν, λεγο-
 μέναις, παραδιαζόμενοι καὶ διασρέφοντες ἔ-
 νιοι, μοιχευομένην, φασίν, Αφροδίτῃ ὑπὸ
 Ἀρεως[†] μηνύειν τὸν Ἥλιον, ὅτι, τῷ τῆς Α-
 φροδίτης ἀσέρι συνελθὼν ὁ τῷ Ἀρεως, μοι-
 χικὰς ἀποτελεῖ γενέσφς· ἡλίου δὲ ἐπανα-
 φερομένον, καὶ καταλαμβάνοντος, εἰ λανθά-
 νουσιν. τὸν δὲ τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ἐπὶ
 τὸν Δία, καὶ τὴν περὶ τὸν Κεφὸν γοητείαν,
 αἶρος τινὸς κάθαρσιν εἶναι βύλονται, τῷ
 πυρῶδει πλησιάζοντος· ὥστερ ἔκ αὐτῇ
 τὰς λύσφς τῷ ποιητῇ δίδοντος. ἐν μὲν, γάρ,
 τοῖς περὶ τῆς Αφροδίτης, διδάσκει τοὺς
 προσέχοντας, ὅτι, μεσικὴ φαύλη, καὶ ἄσ-
 ματα πονηρά, καὶ λόγοι μοιχθῆρας ὑπαδέ-
 σφς λαμβάνοντες, ἀκόλαστα ποιεῖσιν ἡδῆ,
 καὶ βίους ἀνάνδρους, καὶ ἀνθρώπους τρυφὴν καὶ
 μαλακίαν καὶ γυναικοκρασίαν ἀγαπῶντας,

Εἵματα τ' ἐξημοῖα, λαιτρά τε δερμά καὶ εὐνάς.
 διὸ, καὶ τὸν Οδυσεῖα τῷ καθαρωδῶι προσάτ-
 λοντα πεποιήκεν,

· Ἀλλά γε δι' ἐμὴν μεταβηθὶ, καὶ ἵππε κόσμον ἄεσον,
καλῶς ὑφηγούμενος τὸ, παρὰ τῶν σωφρό-
νων καὶ νοῦν ἔχόντων, χρῆναι λαμβάνειν
τοὺς μουσικοὺς καὶ ποιητικοὺς τὰς ὑποθέ-
σεις.

ιβ'. Ἐν δὲ τοῖς περὶ τῆς Ἥρας ἄριστα,
τὴν, ἀπὸ τῶν φαρμάκων καὶ γοητείας, καὶ
μετὰ δόλῳ, πρὸς τῆς ἀνδρας ὁμίλιαν καὶ
χάρει, ἔδειξεν ὁ μόνον ἐφήμερον, καὶ ἀψίκο-
ρον, καὶ ἀβέβαιον, ὅσαν· ἀλλὰ, καὶ μετα-
βάλλουσιν εἰς ἔχθραν καὶ ὀργήν, ὅταν τὰ
τῆς ἡδονῆς ἀπομαρανθῇ. τοιαῦτα, γὰρ, ὁ
Ζεὺς ἀπειλεῖ· καὶ λέγει πρὸς αὐτήν,

· Ὅφρα ἴδῃς ἦν τοι χάρισμα φιλότης τε καὶ εὐνῇ,
· Ἦν ἐμίγης ἐλθῶσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
ἦ, γὰρ, τῶν φαύλων διάθεσις ἔργων, καὶ μί-
μησις, ἂν προσαποδῶ τὴν συμβαίνουσαν
αἰσχύνην καὶ βλάβην τοῖς ἐργασαμένοις, ὧ-
φέλησεν, ὅκ' ἔβλαψε, τὸν ἀκροώμενον.

κ'. Οἱ, γοῦν, φιλόσοφοι παραδείγμασι
χρῶνται, νουθετοῦντες καὶ παιδεύοντες ἐξ

ὑποκειμένων· οἱ δὲ ποιηταὶ ταῦτα ποιῶ-
σι, πλάττοντες αὐτοῖ πράγματα, καὶ μυ-
θολογῶντες. ὁ μὲν, οὖν, Μελάνθιος, εἴτε
παίζων, εἴτε σπουδάζων, ἔλεγε,

διασώζεσθαι τῇ Ἀθηναίων πόλιν
ὑπὸ τῆς τῶν ῥητόρων διχόσασί-
ας καὶ ταραχῆς. ὃ, γὰρ, ἀποκλί-
νειν ἅπαντας εἰς τὸ αὐτὸν τοῖχον·
ἀλλὰ, γίνεσθαι τινα τῷ βλάπ-
τοντος ἀνθολκὴν, ἐν τῇ διαφο-
ρᾷ τῶν πολιτευομένων.

αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεναντιώσε[†] πρὸς
αὐτοὺς, ἀνταναφέρειν τὴν πίσιν, ὅτι ἐ-
ῶσιν ἰχυρὰν ῥοπὴν γενέσθαι πρὸς τὸ
βλάπτον· ὅπερ μὲν, οὖν, αὐτοῖς, τὸ τιθέ-
ναι σύνεγγυς, ἐκφανεῖς ποιεῖ τὰς ἀντιλο-
γίας, δεῖ τῷ βελτίονι συνηγορεῖν. ὥσπερ,
ἐν τούτοις·

1 forte ταῦτα

Ἦδ' ἄλ' ὃ τέκνον σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί.

· Τὸ βᾶτον ἅπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

καὶ πάλιν,

Χρυσοῦ σε πλήθι,† τοῖσδε δ' ὃ χαίρειν χρεῶν,

Σκαμάν γε πλυτεῖν κ' ἄλλο μηδέν εἰδέναι.

καί,

† Τί δεῖ θεούς σίβειν σε κατθανύμενον;

· Ἀρσενον. εἴδεις κάματος εὖ σίβειν θεός.

τὰ γὰρ τοιαῦτα† τὰς λύσας ἔχῃ προχεί-
ρους, εἰς, ὥσπερ εἴρηται, πρὸς τὰ βελ-
τίονα, τῇ κρίσει, τοὺς νέους κατευθύνω-
μεν: ὅσα δὲ, εἴρηται μὲν ἀτόπως, εὐθύς
δὲ ὃ λέλυται, ταῦτα δεῖ, τοῖς† ἀλλα-
χούσι πρὸς τοῦναντίον εἰρημένους ὑπ' αὐ-
τῶν, ἀντανανρεῖν· μὴ ἀχθόμενους τῷ
ποιοιτῇ, μηδὲ χαλεπαίνοντας† ἀλλὰ,
τοῖς, ἐν ἡδὲ, καὶ μετὰ παιδιᾶς, λεγομένοις.
εὐθύς, εἰ βέλει, πρὸς τὰς Ὀμηρικὰς τῶν
θεῶν ῥίψεις ὑπ' ἀλλήλων, καὶ τρώσας ὑπ'
ἀνθρώπων, καὶ διαφορὰς, καὶ χαλεπότητας,

Οἶδα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνιονα τελεῖ τοῖσδε·

κῆ. νοεῖς, νῆ Δία, κῆ λέγεις, κρείττον, ἀλ-
λαχόθι, κῆ βέλτιον, τὰ τοιαῦτα,

— Θεοὶ ρεῖα ζῶντες.

καί,

Τῷ ἔτι τέρονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.

καί,

Ὡς γὰρ ἐπικλώσαντο θεοὶ δειλαῖσι βρεταῖσι

ζῶειν ἀχινύμενοις, αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσιν.

ταῦται, γάρ, εἰσιν ὑγιαίνειν περὶ θεῶν
δόξαι, κῆ ἀληθεῖς· ἐκεῖνα δὲ πέπλασαι
πρὸς ἐκπληξιν ἀνθρώπων. πάλιν· Εὐρι-
πίδου λέγοντος,

Πολλὰσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων

ἐφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσεις πεφυκότες,

ὃ χεῖρόν ἐστιν ὑπενεγκεῖν τὸ,

Εἰ θεοὶ τι δρῶσι φαῦλον, ἢ εἰσιν θεοὶ,

βέλτιον εἰρημένον ὑπ' αὐτῷ. κῆ, τῷ Πιν-
δάρῃ σφόδρα πικρῶς κῆ παροξυντικῶς εἰ-
ρηκότος,

Χρὶ δὲ πᾶν ἔρδεντ' ἀμανρῶσαι τὴν ἐχθρὴν·

ἄλλ' αὐτός γε σὺ λέγεις, ὅτι,

Τῷ παρ δίκαν γλυκεῖ πικροτάτα μέν
τελευταί.

†κὴ, τῷ Σοφοκλέους,

Τὸ κέρδος ἡδὺ, καὶ ἀπὸ ψευδῶν ἔη·
κὴ μὴν σοῦ γε ἀκηκόαμεν, ὥς,
Οὐκ ἐξάγῃσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.
πρὸς δὲ ἐκεῖνα τὰ περὶ πλάτῃ,

Δείνός γ' ἔρπειν πλῆτοστές τε τὰ βῆατα
†Καὶ πρὸς τὰ βατά· κ' ἔποτ' ἂν πένις ἀνὴρ
†Οὐδ' εὐτυχῶν δύνατ' ἂν ὦν ἐρᾷ τυχεῖν.
Καὶ γ' δυσειδὲς σῶμα κ' δυσώνυμον,
Γλώσση σοφὸν τίθεισιν εὐμορφόν τ' ἰδεῖν·

ἀντιπαραθήσῃ πολλὰ τῶν Σοφοκλέους·
ὦν κὴ ταῦτά ἐστι·

Γένοιτο καὶ ἅπαντος ἐν τιμαῖς ἀνὴρ.

καί,

Οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ.

καί,

—ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν

τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντὶς
ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλῆτον;

ὁ δὲ Μένανδρος, ἐπῆρε μὲν, ἀμέλῃ, τὴν

φιληδονίαν, καὶ ὑπεχαύνωσε, τοῖς ἐρωτι-
κοῖς καὶ διαπύροις ἐκείνοις,

Ἀπανθ' ὅσα ζῇ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει
Τὸν κοινὸν ἡμῖν, δ' ἔλα ταῦτ' ἐσθ' ἡδονῆς.

† πάλιν δὲ, ἐπέσρεψε, καὶ περιέσπασε πρὸς
τὸ καλὸν, ἡμᾶς καὶ τὴν δρασύτητα τῆς
ἀκολασίας ἐξέκοψεν· εἰπὼν,

† Ονειδὸς αἶψος βίος ὅμως, καὶ ἡδὺς ἦ·
ταῦτα, γὰρ, ἐκείνοις μὲν ἔσιν ὑπεναντία·
† βελτίῳ δὲ, ὅμως, καὶ χρησιμώτερα. δυ-
εῖν, οὖν, θάτερον ἢ τοιαύτη τῶν ἐναν-
τίων ποιήσῃ παράθεις καὶ κατανόησις·
ἢ παραῖξει πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ καὶ τοῦ
χείρονος ἀποστήσῃ τὴν πίσιν.

κά. Ἀν δὲ αὐτοὶ μὲν μὴ διδῶσι† τῶν ἀ-
πίσως εἰρημένων λύσῃς· οὐ χεῖρόν ἐστιν,
ἐτέρων ἐνδόξων ἀποφάσῃς ἀντιτάττοίης,
† ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ, ῥέπειν πρὸς τὸ βέλ-
τιον. οἶον, τοῦ Ἀλέξιδος κινοῦντος ἐνίους,
ὅταν λέγῃ,

Τὰς ἡδονὰς δεῖ συλλέγειν τὸν σῶφρονα.

Τρεῖς δ' εἰσὶν αἱ γε τὴν δύναμιν κεκλιμέναι

Τὴν ὡς ἀληθῶς συντελεῖσαι τῷ βίῳ·

Τὸ πίνειν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυσχαίνειν·

Τὰ δ' ἄλλα προαθήκας¹ ἅπαντα χρὴ καλεῖν,

ὑπομνησέον, ὅτι, Σωκράτης, τοῦναντίον,

ἔλεγε· τὰς μὲν Φαύλας ζῆν τῷ ἐαδίειν καὶ

πίνειν ἔνεκεν· τοὺς δὲ ἀγαθοὺς ἐαδίειν καὶ

πίνειν ἔνεκεν τοῦ ζῆν. Πρὸς δὲ τὸν γρά-

ψαντα, πατὶ τὸν πονηρὸν ἔκ ἄχρητον

ὄπλον ἂ πονηρία, τρόπον τινα συνεχόμοι-

ῶσθαι κελεύοντα τοῖς πονηροῖς, τὰ τοῦ

Διογένοους παραβαλεῖν ἐς τὴν ἔρωτηθεῖς,

γὰρ, ὅπως ἂν τις ἀμύνατο τὸν ἐχθρὸν·

Αὐτὸς, ἔφη, καλὸς καὶ γαδὸς γε-
νόμενος.

Ἰδεῖ δὲ, τῷ Διογένῃ, καὶ πρὸς τὸν Σοφο-

κλέα, χρήσασθαι. πολλὰς, γὰρ, ἀνδρώ-

πων μυριάδας ἐμπέπληκεν ἀδυμίας, πε-

ρὶ τῶν μυστηρίων ταῦτα γράψας·

¹ forte versus sunt trochaici

—— πατὶ τὸν πονηρὸν

Οὐκ ἄχρητον ἔσται ἡ πονηρία.

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ.

25

^{ὡς} τριτάτῃ

Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα διερχθέντες τέλη,

Μόλωσ' ἐς ἄδου¹ τοῖσδε γ' ἄνθρωποις ἐκεῖ

Ζῆν' ἐστὶ, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκὼ κακὰ.

Διογένης δὲ, ἀκούσας τί τοῦτον,

Τί λέγεις; ἔφη κρείττονα μοῖραν

ἔξει Πατακίων ὁ κλέπτης ἀπο-

θανῶν, ἢ Επαμινῶνδας, ὅτι

μεμύνηται;

Τιμοθέω μὲν, γάρ, ἄδοντι τὴν Ἀρτεμιν,

ἐν τῷ θεάτρῳ, μαινάδα, θυάδα, φοβάδα,

λυσαδά· Κησίας εὐθὺς ἀντεφώνησε,

Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο.

Χάριεν δὲ καὶ τὸ τῷ Βίωνος, πρὸς τὸν Θέ-

ογνιν λέγοντα,

Πᾶς γ' ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, ὅτε τι εἴπῃ

Οὐδ' ἔρξαι δύναται γλώσσα δὲ ἀδέδεται.

Πῶς, οὖν, σὺ, πένης ὢν, φλυ-

αρεῖς τοσαῦτα, καὶ καταδολεσ-

χεῖς ἡμῶν;

¹ Versus est doctylicus.

κβ'. Δεῖ δὲ, μὴδὲ τὰς, ἐκ τῶν παρα-
 κειμένων, ἢ συμφραζομένων, παραλιπέῖν
 ἀφορμας πρὸς τὴν ἐπανόρθωσιν. ἀλλὰ,
 ὥσπερ οἱ ἰατροὶ, τῆς κανθαρίδος ὕλης θα-
 νασίμῃ, τοὺς πόδας, ὅμως, καὶ τὰ πλεῖρα,
 βοηθεῖν οἴονται, καὶ ἀναλύειν τὴν δύνα-
 μιν· ὅτως, ἐν τοῖς ποιήμασι, καὶ ὄνομα,
 καὶ ῥῆμα, παρακείμενον, ἀμβλυτέραν
 ποιῇ τὴν πρὸς τὸ χεῖρον ἀπαγωγὴν, ἐπι-
 λαμβάνεσθαι καὶ προσδιασαφεῖν. ὥς, ἐπὶ
 τέττων ἐνιοι ποῖσι·

Τὺτο νύ πε γέρας ἐστὶν οἰζυροῖσι βροτοῖσι,
 Κείραδαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν·
 καί,

Ὡς γ' ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι
 Ζῶειν ἀχνυμένοις.

ὁ, γὰρ, ἀπλῶς εἶπε, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις,
 ὑπὸ θεῶν ἐπιεκλῶσθαι λυπηρὸν βίον·
 ἀλλὰ, τοῖς ἄφροσι καὶ ἀνοήτοις· ὅς, δειλαί-
 ους καὶ οἰκτροὺς διὰ μοχθηρίαν ὄντας, εἴ-
 ωθε δειλαίους καὶ οἰζυροὺς προσαγορεύειν.

κγ'. Ἄλλος, τοίνυν, τρόπος ἐς, τὰς ἐν τοῖς ποιήμασιν ὑποψίας, πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκ τῆ χειρόνος, μετιστα· ὁ, διὰ τῶν ὀνομάτων τῆς συνηθείας·† περὶ ὃν χρὴ τὸν νέον γεγυμνάσθαι, μᾶλλον, ἢ, περὶ τὰς λεγομένας γλώττιας. ἐκείνο μὲν, γὰρ, φιλολόγον, καὶ ἐκ ἀηδὲς, † ὅτι ῬΙΓΕΔΑΝΗ, ΚΑΚΟΘΑΨΑΤΟΣ ἔστιν, εἰδέναι·† ΔΑΨΑΝΟΝ, γὰρ, Μακεδόνες τὸν ΘΑΨΑΤΟΝ καλῶσι· ΚΑΜΜΟΝΙΗΝ δὲ ΝΙΚΗΝ Αἰολεῖς, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας· Δρύορες δὲ ΠΟΨΟΥΣ τοὺς ΔΑΨΜΟΝΑΣ.

. κδ'. Τετὶ δὲ ἀναγκαῖον, καὶ χρήσιμον, εἰ μέλλοιμεν ἐκ τῶν ποιημάτων ὠφεληθῆσεσθαι, καὶ μὴ βλαβῆσεσθαι· τὸ γινώσκον, πῶς τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασιν οἱ ποιηταὶ χρῶνται· καὶ, πάλιν, τοῖς τῶν κακῶν καὶ ἀγαθῶν· καὶ, τί, τὴν ΨΥΧΗΝ, καὶ τὴν ΜΟΨΡΑΝ, νοῶντες, ὀνομάζουσι· καὶ, πότερον, ταῦτα, τῶν ἀπλῶς, ἢ, τῶν

34 . ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ .

πολλαχῶς, λεγομένων, ἐς, παρ' αὐτοῖς,
ὥς περ' ἄλλα πολλά. καὶ, γὰρ, ΟΙΚΟΝ,
ποτέ μὲν, τὴν οἰκίαν καλῶσιν·

· τοῖκον ἐκ ὑφέρορον·

ποτέ δὲ, τὴν οὐσίαν·

· Εὐδιεταί μοι οἶκος·

καὶ, τὸν ΒΙΟΝ, ποτέ μὲν, τὸ ζῆν·

· — τ' ἀμενήνωσι δέ οἱ αἰχμὴν

· Κναροχαῖτα Πισιδάων βῆτοιο μεγῆρας·

ποτέ δὲ, τὰ χρήματα·

· — βίον δέ μοι ἄλλοι ἔδυσιν·

καὶ, τῷ Α'ΛΥΕΙΝ, ποτέ μὲν, ἀντὶ τῷ
δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι κέχρηται·

· Ως ἴφασ· ἡ δ' αἰλὺς ἀπέβησεν, τείρετο δ' αἰῶς·

ποτέ δὲ, ἀντὶ τῷ γαυριᾶν καὶ χαίρειν·

· ἥ αἰλὺς ὅτι Ἴρον ἐτίκτετο τὸν αἰλῆτην;

καὶ, τῷ ΘΟΑ'ΖΕΙΝ, ἥ, τὸ κινεῖσθαι
σημαίνουσιν· ὥς Εὐρεπίδης·

· Κῆτος θαλάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς αἰλός·

τῇ, τὸ κατέζεσθαι καὶ θαλάσφιν· ὥς Σο-
φοκλῆς·

· Τίνας πύθ' ἔδρας τάσδε μοι δοᾷτε
· Ἰκλιήριος κλάδοισιν ἐξευμμένοι·

κέ, Χάρκεν δέ, κή, τὸ τήν χρεῖαν τῶν
ὀνομάτων συνοικεῖν τοῖς ὑποκειμένοις
πράγμασιν,†ὡς οἱ γραμματικοὶ διδάσκου-
σιν, ἄλλην πρὸς ἄλλα δύναμιν λαμβανόν-
των. οἷόν ἐστι,

†Νῆ' ὀλίγη ἀνῶν, μεγάλη δ' ἐν φορτία δάδαμ
τῷ μὲν, γάρ, Αἴνεϊν, σημαίνεται
τὸ ἐπαινεῖν· αὐτῷ δὲ τῷ ἐπαινεῖν, ἀντὶ
τῷ παρατεῖσθαι, νῦν κέχρηται κατὰ-
περ, ἐν τῇ συνηθείᾳ, ΚΑΛΩΣ, φα-
μὲν, ἘΧΕΙΝ· κή, ΧΑΪΡΕΙΝ καλεῖ-
μεν· ὅταν μὴ δεώμεθα, μηδὲ λαμβάνω-
μεν. ἔτω δέ, κή, τὴν Εὔπαινην,
Περσιφόνειαν, ἔνκι φασίν, ὡς παρατη-
τὴν, εἰρηῇσθαι.†Ταύτην, δὴ, τὴν διαίρεσιν,
κὴ τὴν διάκρισιν, τῶν ὀνομάτων, ἐν τοῖς
μειζοσὶ κὴ σπουδαιοτέροις παραφυλάττον-
τες, ἀπὸ τῶν θεῶν ἀρχώμεθα διδάσκειν
τὸς νέεας, ὅτι, χρῶνται†τῇς τῶν θεῶν

ὀνόμασιν οἱ ποιηταί, ποτὲ μὲν, αὐτῶν ἐ-
 κείνων ἐφαπτόμενοι τῇ ἐννοίᾳ· ποτὲ δὲ, δυ-
 νάμεις τιὰς, ὧν οἱ θεοὶ δωτῆρές τ' εἰσι καὶ κα-
 δηγεμόνες, ὁμωύμως προσαγορεύοντες.
 οἶον, εὐθύς, ὁ Ἀρχίλοχος ὅταν μὲν ἐυ-
 χόμενος λέγῃ,

†Κλυθ' ἀναξ' Ἥρασι, καὶ μοι σύμμαχος γένε μέγα
 Ἰλαος γυνῶ, χαρίζε δ' οἱά περ χαρίζεαι

αὐτὸν τὸν θεὸν ἐπικαλόμενος δηλὸς ἔστιν·
 ὅταν δὲ, τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς, ἠφανισ-
 μένον τ' ἐν θαλάττῃ, καὶ μὴ τυχόντα νομί-
 μετ' ταφῆς, λέγῃ, θρηνῶν, μετρίωτερον ἂν
 τὴν συμφορὰν ἐνελκεῖν,

†Εἰ καὶ κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλια
 Ἥρατος καθαροῖσιν ἐν ἔμπεσιν ἀμφεπολάθῃ·

τὸ πῦρ, οὕτως, καὶ τὸν θεόν, προσηγόρευσε.
 πάλιν δὲ· ὁ μὲν Εὐριπίδης εἰπὼν ἐν ὄρκῳ,

Μὰ τὸν μετ' ἄστρον Ζῆν' Ἰλῆα τε φοῖνισιν·
 αὐτοὺς τ' ἑς θεοὺς ὠνόμακε. τῷ δὲ Σοφο-
 κλέους λέγοντος,

Τυφλὸς γ', ὃ γυναικίς, καὶ ὁρῶν Ἰλῆα

Ζυὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακὰ,
τὸν πόλεμόν ἐστιν ὑπακῆσαι.† καὶ θάπερ,
αὖ, τὸν χαλκόν, Ὀμήρεϋ λέγοντος,

Τῶν νῦν αἶμα κελαγὸν ἐϋρρεον ἀμφὶ Σκάμανδρον
Ἐσκέδασ' ὀξύς Ἀΐης.

κς'. Πολλῶν, οὖν, ἔτῳ λεγομένων,
εἰδέναι δεῖ, καὶ μνημονεύειν, ὅτι, καὶ, τῷ τῷ
ΔΙΟ'Σ καὶ ΖΗΝΟ'Σ ὀνόματι, ποτὲ
μὲν, τὸν Θεόν, ποτὲ δὲ, τὴν τύχην, πολ-
λάκις δὲ, τὴν εἰμαρμένην, προσαγορεύουσιν.
ὅταν μὲν, γάρ, λέγωσι

† Ζεῦ πάτερ, Ἰᾷδεν μεδέων
καί,

ὦ Ζεῦ, τίς εἰαί φησι σοῦ σοφώτερος;
τὸν Θεὸν αὐτὸν λέγουσιν.† ὅταν δὲ, ταῖς
αἰτίαις τῶν γιγνομένων πάντων ἐπονο-
μάζωσι τὸν Δία, καὶ λέγωσι,

† Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι προΐαψε
-- Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ,

τὴν εἰμαρμένην.† καὶ, γάρ, τὸν Θεόν, ὃ παι-
πητὴς οἶεται, κακομηχανᾶσθαι τοῖς ἀν-

θρώποις· ἀλλὰ, τὴν τῶν πραγμάτων ἀ-
γῆν ὁρῶς ὑποδείκνυσιν· ὅτι, καὶ πόλει-
σι, καὶ στρατοπέδοις, καὶ ἡγεμόσιν, ἂν μὲν σω-
φρονῶσιν, εὖ πράττειν πέπρωται, καὶ κρα-
τεῖν τῶν πολεμίων· ἂν δὲ, εἰς πάντα καὶ
ἁμαρτίας ἐμπιστόντες, ὥσπερ ἔτοι, δια-
φέρονται πρὸς ἀλλήλους, καὶ σασιάζωσιν,
ἐχθιμονεῖν, καὶ ἐκταράττεσθαι, καὶ κακῶς
ἀπαλλάττειν·

† Εἰμαρμένον, γὰρ, τῶν κακῶν βουλευμάτων
Κακὰς ἀμοιβὰς, ἐστὶ, καρπῶδες, βροτοῖς.

καὶ μὴν, ὁ Ἡσίοδος, τὸν Προμηθεῖα ποιῶν
τῷ Επιμηθεῖ παρακελεύόμενον,

-- μή ποτε δῶρον

φίξασθαι παρὰ Ζηνὸς ὀλυμπίν, ἀλλ' ἀποπέμπειν,
ἐπὶ τῇ τῆς τύχης δυνάμει τῷ Διὸς ὀνό-
ματι κέχρηται· τὰ, γὰρ, τυχηρὰ τῶν
ἀγαθῶν, Διὸς δῶρα κέκληκε· πλέτους,
καὶ γάμους, καὶ ἀρχάς, καὶ πάντα, ὅλως, τὰ
ἐκτὸς ὧν ἡ κτῆσις ἀνόνητός ἐστι τοῖς χρη-
σθαι καλῶς μὴ δυναμέναις. διό, καὶ, τὸν

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΪΤΕΙΝ. 39

Ἐπιμηδέα, φαῦλον ὄντα, καὶ ἀνόητον,
ὕεται δεῖν φυλάττεσθαι, καὶ δεδιέναι τὰς
εὐτυχίας· ὡς βλαβησόμενον, καὶ διαφθα-
ρησόμενον, ὑπ' αὐτῶν. καὶ, πάλιν· ὅταν
λέγη,

Μηδέποτ' ἐλομένητη πενίην, θυμοφθόρον ἀνδρὶ,

†Τέταθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσσην αἶν' εἶναι,

θεόσδοτον, νῦν, τὸ τυχερὸν εἴρηκεν· ὡς,
ἐκ ἄξιον ἐκκαλεῖν τοῖς†διὰ τὴν τύχην πε-
νομένοις· ἀλλὰ, τὴν, μετ' ἀργίας, καὶ ξα-
θυμίας, καὶ μαλακίας, καὶ πολυτελείας,
ἀπορίαν, αἰσχρὰν καὶ ἐπονείδιστον ἔσαν. Ἐ-
πω, γὰρ, αὐτὸ τοῦνομα τῆς ΤΥΧΗΣ
λέγοντες, εἰδότες δὲ τὴν τῆς ἀτάκτως καὶ
ἀορίστως περιφερομένης αἰτίας δύναμιν ἰσ-
χυρὰν, καὶ ἀφύλακτον, ἔσαν, ἀνδρωπίνῳ
λογισμῷ, τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασιν ἐξέ-
φραζον· ὥσπερ, ἡμεῖς, καὶ πράγματα, καὶ
ἡθῆ, καὶ, νῆ Δία, λόγους, καὶ ἄνδρας, εἰώ-
δαμεν δαιμονίους καὶ θεῖους προσαγορεύ-
ειν.

40 ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

κζ. Τέτω, δὴ, τὰ πολλὰ τῶν ἀτό-
πως περὶ τῷ Διὸς λέγεσθαι δοκούντων
ἐπανορθωτέον. ὧν ἔστι καὶ ταῦτα·

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς ὕδα
Κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἰσθλῶν, αὐτὰρ ὁ δειλῶν.
καί,

Ὀρκία μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος ἔκ ἐτέλεσεν,
Ἀλλὰ, κακὰ φρονέων, τεκμαίρεται ἀμφοτέρωσι.
καί,

— Τότε δ' ῥα κυλινδετο πῆματος ἀρχῇ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλα διὰ βύλας·
ὣς, περὶ τῆς τύχης, ἢ τῆς εἰμαρμένης, λε-
γομένων· ἐν αἷς τὸ ἀσυλλόγιζον ἡμῖν τῆς
αἰτίας, καὶ ὅλως ἔκασθ' ἡμᾶς. ὅπως δὲ τὸ
προσῆκον, καὶ κατὰ λόγον καὶ εἰκός, ἔστιν, ἐν-
ταῦθα κυρίως ὀνομάζεσθαι τὸν θεὸν νο-
μίζομεν. ὥσπερ, ἐν τούτοις·

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπιπωλεῖτο φίχας ἀνδρῶν,
Λαιαντος δ' ἀλείπει μάχην Τελαμωνιάδαο,
† Ζεὺς δ' οἱ νείμεσθαι ἀν' ἀμείνοισι φωτὶ μάχοιτο.
καί,

Ζεὺς δ' αὖ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,

Τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρείς ἐα.

κῆ·[†] Ξφόδρα, δέ, δεῖ κ' τοῖς ἄλλοις ὀνό-
μασι προσέχην, κατὰ πολλὰ πράγματα
κινεμένοις κ' μεθισταμένοις ὑπὸ τῶν ποιη-
τῶν. οἷον ἐς κ' τὸ τῆς ἀρετῆς. ἐπεὶ, γὰρ,
ὃ μόνον, ἔμφρονας παρέχεται, κ' δίκαι-
ους, κ' ἀγαθούς, ἐν πράξεσι κ' λόγοις· ἀλ-
λὰ, κ', δόξας, ἐπεικῶς, κ' δυνάμεις,[†] πε-
ριποιεῖ· παρὰ τῆτο ποιοῦνται· κ' τὴν
εὐδοξίαν, ἀρετὴν, κ' δύναμιν, ὀνομάζον-
τες· ὥσπερ, ἐλαίαν, τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας,
κ' φηγόν, τὸν ἀπὸ τῆς φηγοῦ, καρπὸν,
ὁμωνύμως τοῖς φέρεσιν. ἔκουν, ὁ νέος, ἡμῖν,
ὅταν μὲν λέγωσι,

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θείη προπάροιθεν ἔθηκαν
καί,

† Τῆμός σφιν Δαναὶ ἀρετῇ ῥήξαντο φάλαγγα
καί,

Εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλὸν
Εἰς ἀρετὴν καταδυσάμενυς βίον·

1 leg. τὴν δύναμιν, ut mox p. 43. l. 16.

εὐδὺς οἰέσθω, λέγεσθαι ταῦτα[†] περὶ τῆς
ἀρίστης καὶ θειοτάτης ἕξεως ἐν ἡμῖν· ἦν,
ὀρθότηλα λόγου, καὶ ἀκρότηλα λογικῆς φύ-
σεως, καὶ διάθεσιν ὁμολογημένην ψυχῆς
κοῦμεν.

κβ. Όταν δὲ ἀναγινώσκη, πάλιν,
τάδε,

Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρῶσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε
καὶ τό,

--- πλῆτω δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ

μὴ καθίσθω, τοὺς πλεσίους ἐκπεπληφ-
μένους, καὶ τεθνηπῶς, καθάπερ, ὦμιον, εὐ-
δὺς, ἀργυρίου, τὴν ἀρετὴν ἔχοντας· μη-
δὲ, ἐπὶ τῇ τύχῃ κεῖσθαι, τὴν αὐτῇ φρό-
νησιν αὖξιν, ἢ κολῶειν, νομίζων· ἀλλὰ,
ἀντὶ δόξης, ἢ δυνάμεως, ἢ εὐτυχίας,[†] ἢ τι-
νος ὁμοίᾳ, τῇ ἀρετῇ κεχρησθαι[†] τὸν ποιη-
τὴν ἡγεῖσθω. καὶ, γὰρ, τῇ κακότητι, πο-
τὲ μὲν, ἰδίως σημαίνουσι κακίαν καὶ μοχ-
θηρίαν ψυχῆς· ὡς Ἡσίοδος,

Τὴν μὲν γὰρ κακότηλα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι

ποτέ δὲ, ἄλλην τινὰ κάκωσιν, ἢ δυσυχί-
αν ὡς Ὀμηρος,

· Αἰψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηράσκουσιν.
ἐπεὶ, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, ἐξαπατηθεῖη
τις ἂν, ἔγωγε τοὺς ποιητὰς οἰόμενος λέγειν,
ὡς οἱ φιλόσοφοι λέγουσι τὴν παντελῇ τῶν
ἀγαθῶν ἔξιν ἢ κτήσιν, ἢ καὶ τελειότητά
βίᾳ κατὰ φύσιν εὐραϊκῶς· ἀλλὰ, ἔχι,
καταχρωμένους πολλάκις, τὸν πλεῖστον
εὐδαίμονα καλεῖν ἢ μακάριον, καὶ τὴν δύ-
ναμιν ἢ τὴν δόξαν, εὐδαιμονίαν. Ὀμηρὸς
μὲν, γὰρ, ὁρῶνς κέχρηται τοῖς ὀνόμα-
σιν,

Ὡς, ἔτοι χαίρων τοῖσδε κλεῖτεσσιν, ἀτάστω.
καὶ Μένανδρος,

· Ἐχω δὲ πολλὴν ἕσταν, καὶ πλεῖστος
· ἸΚαλῶ μ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' ἑδενός.

Εὐριπίδης δὲ πολλὴν ἀπεργάζεται ταρα-
χὴν καὶ σύγχυσιν, ὅταν λέγῃ,

Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος.
καί,

τί τὴν τυραννίδ' ἀδικίαν εὐδαίμονα
Τιμᾶς ;

ἂν·μή, τις, ὥσπερ εἴρηται, ταῖς μεταφο-
ραῖς καὶ καταχρήσεσι τῶν ὀνομάτων[†] ἐπη-
ταμ.[†] ταῦτα μὲν οὖν ἱκανῶς περὶ τούτων.

λ'. Εκείνο δὲ, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ πολ-
λάκις[†] ὑπομνήσων ἐστὶ τοὺς νέους· ἐκδεικ-
νύμενον αὐτοῖς, [†]ὅτι, μμητικὴν ἢ ποιήσις
ὑπόθεσιν ἔχουσα, κόσμῳ μὲν καὶ λαμπρό-
τητι χρῆται, περὶ τὰς ὑποκειμένας πρά-
ξεις, καὶ τὰ ἥδη τὴν δὲ ὁμοιότητα τῷ ἀ-
ληθεῖς ὁ προλείπει· τῆς μμησεως ἐν τῷ
πιθανῷ τὸ ἀγωγὸν ἐχέσης. διὸ, κακί-
ας, καὶ ἀρετῆς, σημεῖα, μεμιγμένα ταῖς
πράξεσιν, ἢ μὴ παντάπασι[†] τῆς ἀληθείας
ὀλγωρῶσα μίμησις συνεκφέρει· ὥσπερ, ἢ
Ὅμηρος· πολλὰ πάνυ τοῖς Στωϊκοῖς χαί-
ρειν φράζουσα· μή τί τι φαῦλον ἀρετῇ προσ-
εῖναι, μήτε κακία χρυσοῦν, ἀξιῶσιν, ἀλ-
λά· πάντως μὲν, ἐν πᾶσιν, ἀμαρτωλὸν
εἶναι τὸν ἀμαθῆ, περὶ πάντα δὲ, αὖ, [†]κα-

τορβοῦν τὸν ἀσείον. ταῦτα, γὰρ, ἐν ταῖς
χολαῖς ἀκρόομεν. ἐν δὲ τοῖς πράγμασι, καὶ
τῷ βίῳ, τῶν πολλῶν, κατ' Εὐριπίδην,

Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἑὸν καὶ κακόν,

ἀλλ' ἔστι τις σύμκρασις.

† Ἄνερ, δὲ, τῷ ἀληθῆς, μάλιστα μὲν, ἡ
ποητικῇ τῷ ποικίλῳ χρῆται καὶ πολυ-
τραπῳ. τὸ, γὰρ, ἐμπαθές, καὶ παράλογον,
καὶ ἀπροσδόκητον, ὧ, πλείη μὲν ἐκπλη-
ξίς ἐπεται, πλείη δὲ χάρις, αἱ μετα-
βολαὶ † παρέχουσι τοῖς μύθοις. † τὸ δὲ ἀ-
πλοῦν, ἀπαθές, καὶ ἄμυθον. ὅθεν ἔλε, νικῶν-
τας αἰ πάντα ποιῶσι τὰς αὐτὰς ἔτε,
εὐημερῶντας ἔτε, κατορβοῦντας. ἀλλὰ, ὅ-
δὲ τοῖς θεοῖς, ὅταν εἰς ἀνθρωπίνας † ἐμπέ-
σωσι πράξεις, ἀπαθέσι χρωῶνται, καὶ ἀνα-
μαρτήτοις ἵνα, μηδαμοῦ, τό, τε ταρατ-
τον, καὶ τὸ ἐκπληττον, ἀργῇ, τῆς ποιήσεως
ἀκίνδυνον, καὶ ἀνανιγώνισον, γινόμενον.

λά. Οὕτως, οὖν, τέτων ἔχόντων ἐ-
πάγωμεν τοῖς ποιήμασι τὸν νέον, μὴ ται-

αἷτας ἔχοντα τὰς δόξας, περὶ τῶν κα-
λῶν ἐκείνων καὶ μεγάλων ὀνομάτων, ὥς,
ἄρα, σοφοὶ καὶ δίκαιο ἄνδρες ἦσαν, ἄκροι τε
βασιλεῖς, καὶ κανόνες ἀρετῆς ἀπάσης καὶ ὀρ-
θότητος· ἐπεὶ, βλαβήσεται μέγала, ἴδο-
κιμάζων ταῦτα, καὶ τεθηπὼς· ἢ καὶ δυσχεραί-
νων, μὴδὲ ἀκούων μὴδὲ ἀποδεχόμενος τῷ
ἔργοντος αὐτοῦς, τοιαῦτα πράττοντας,
καὶ λέγοντας,

Αἰ, γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλοῦ·
Μὴτε τίς, οὖν, Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσοι ἔασι·
Μὴτε τίς Ἀργείων· τῶν δ' ἐκδύμεν ὀλεθρον·
Οὐρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.

καί,

Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς
Κασσάνδρης· τὴν κλεῖνε Κλυταιμνήστῃ δολόμητις
Ἀμφ' ἐμοί.

καί,

Παλλακίδι προμιγῆται, ἵν' ἐχθήρει γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα.

καί,

1 leg. ut vulgo, καὶ δυσχ-

2 glossæmatis speciem habere videntur duæ voces καὶ

ἀποδεχόμενος.

Ζεῦ πάτερ, ὅτις σέο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος.

†μηδὲν ἐπαινεῖν ἐθιζέσθω τοῖσδε τὸν ὁ νέος·
μηδὲ, προφάσεις λέγων, μηδὲ, παραγω-
γὰς τὰς εὐπρεπεῖς ἐπὶ πράγμασι φαύ-
λοις†μηχανώμενος, πιθανὸς ἔσῃ, καὶ πα-
νῆργος. ἀλλὰ, ἐκεῖνο, μᾶλλον, οἶέσθω·
μίμησιν εἶναι τὴν ποιήσιν ἡθῶν, καὶ βίω-
ν καὶ ἀνθρώπων, καὶ τελείων, καὶ καθαρῶν, καὶ
ἀνεπιλήπτων παντάπασιν· ἀλλὰ, μεμψ-
μένων†πάθεσι, καὶ δόξαις ψευδέσι, καὶ ἀγνοί-
αις†διὰ, δὲ, εὐφυΐαν, αὐτοὺς πολλάκις
μετατιθέντων πρὸς τὸ κρεῖττον. ἢ, γὰρ,
τοιαύτη παρασκευὴ τοῦ νέου, καὶ διάνοια,
τοῖς μὲν εὖ λεγομένοις καὶ πραττομένοις ἐ-
παιρομένους, καὶ συνενθουσιῶντος, τὰ δὲ φαῦ-
λα μὴ προσιεμένους, καὶ δυσχεραίνοντος, ἀ-
βλαβῇ παρέξει τὴν ἀκρόασιν.

λβ'. †Ὁ, δὲ, πάντα θαυμάζων, καὶ πᾶ-
σιν ἐξοικεῖσθαι, καὶ καταδεδουλωμένος τῇ
δόξῃ τὴν κρίσιν ὑπὸ τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομα-

των· ὥσπερ οἱ τὴν Πλάτωνος ἀπομιμνή-
μενοι κυρτότητα, καὶ τὴν Ἀριστοτέλους
τραυλότητα· λήσεται πρὸς πολλὰ τῶν
φαύλων εὐχερῆς γενόμενος. δεῖ, δέ, μὴ δει-
λῶς, μηδὲ ὥσπερ ὑπὸ δεισδαίμονίας ἐν
ἱερῷ, φρίττειν ἅπαντα, καὶ προσκυνεῖν· ἀλ-
λά, θάρσαλέως, ἐπιζόμενον, ἐπιφρονεῖν,
μηδὲν ἥτιον τῷ ΟΨΘΩΣ καὶ ΠΡΕ-
ΠΟΝΤΩΣ, τὸ ΟΨΚ ΟΨΘΩΣ
καὶ ΟΨ ΠΡΟΣΗΚΟΝ.

Οἶον· ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκκλησίαν συνάγει,
τῶν στρατιωτῶν νοσούντων· ἀρχάλλων,
μὲν, ἀργοῦντι τῷ πολέμῳ· καὶ μάλιστα
πάντων, διὰ τὴν ἐν ταῖς στρατείαις ἐπι-
φάνειαν αὐτῷ καὶ δόξαν· ἰατρικὸς δὲ ὢν, καὶ,
μετὰ ἡμέραν ἐνάτην, ἥ ἰαῦτα κρίνεσθαι
πέφυκεν, αἰσθόμενος ὅτι ἔσαν συνήθη τὴν
νόσον, καὶ δὲ συνεσῶσαν ἀπὸ κοινῶν αἰτιῶν·
ἀναστὰς, ἔτδημαγωγεῖ πρὸς τὸν ὄχλον·
ἀλλὰ, ἰὼ βασιλεῖ γίνεται σύμβουλος·

Ἀτρεΐδη, ἰὼν ἄμμι παλὺ μπλαγχθέντας οἶτο

Αψ ἀπονοστήσιν·

ὀρθῶς, ταῦτα, καὶ μετρίως, καὶ πρεπόντως.
τῷ δὲ μάντεως δεδιέναι[†] φήσαντος τὴν ὀρ-
γὴν τῷ δυνατωτάτῃ τῶν Ἑλλήνων· ἔκ,
ἔτι, ὀρθῶς, ὑδὲ μετρίως, ἐπομόσας, μηδέ-
να προσοίσιν χεῖρας αὐτῷ, ζῶντος[†] αὐτῷ,
προσίθῃσιν

--- οὐδ' ἦν Αγαμέμνονα εἴπῃς·

ἐνδεικνύμενος ὀλιγωρίαν[†] καὶ περιφρόνησιν
τῷ ἀρχοντος. ἐκ δὲ τούτου· μᾶλλον παρο-
ξυνθεὶς, ἐπὶ τὸ ξίφος φέρεται, σφάττειν
διανοόμενος· ὅτε, πρὸς τὸ καλόν, ὀρθῶς,
οὔτε[†] πρὸς συμφέρον. εἶτα, αὐθις, μετα-
νοήσας,

Αψ ἐς κυλιὸν ὥς· μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃς
Μύθῳ Αθηναίης·

ὀρθῶς, πάλιν, καὶ καλῶς· ὅτι, τὸν θυμὸν
ἐκκόψαι παντάπασι μὴ δυνηθεὶς, ὅμως,
πρὶν ἀνήκεσθόν τι δρᾶσαι, μετέσχεσε, καὶ κα-
τέχευεν, εὐπειθεῖ τῷ λογισμῷ γενόμενον.

1 forte αὐτῷ

λγ'. Πάλιν, ὁ Ἀγαμέμνων· ἐν, μὲν,
τοῖς, περὶ τὴν ἐκκλησίαν, γενομένοις, καὶ
λεγομένοις, ὑπ' αὐτῷ, καταγέλαστος ἔστιν·
ἐν, δέ, τοῖς, περὶ Χρυσήδα, σεμνότερος, καὶ
βασιλικώτερος. ὁ μὲν, γάρ, Ἀχιλλεύς,
ἀγομένης τῆς Βρισηίδος,

Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο, νόσφι λαοαίης·
ἔτος δέ, αὐτὸς εἰς τὴν ναῦν ἐμβιβάζων, καὶ
παραδιδούς, καὶ ἀποπέμπων, τὴν ἄνδρω-
πων· ἦν, ὀλίγῳ πρόοθεν, εἶρηκε, τῆς γα-
μετῆς, τῇ εὐνοίᾳ, προκρίνειν· τοῦθεν αἰσ-
χρὸν, ὕδὲ ἐρωτικὸν, ἐποίησε. καὶ, μὴν, ὁ
Φοῖνιξ, διὰ τὴν παλλακίδα κατάρατος
ὑπὸ τῷ πατρὸς γενόμενος,

Τὸν μὲν ἐγὼ, φησὶ, βάλυσσα κατακτάμεν ὅξει
χαλκῷ·

· Ἀλλὰ τίς ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
· Δήμῳ δῆκε φάτιν, καὶ οὐκ εἶδα πόλλ' ἀνθρώπων,
· Ὅς μὴ πατράπορος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

ὅς μὲν, οὖν, Ἀρίσταρχος ἐξεῖλε ταῦτα τὰ
ἐπηφορηθεῖς· ἔχων δέ, πρὸς τὸν καιρὸν ὀρ-
θῶς· τῷ Φοῖνικος τὸν Ἀχιλλέα διδάσκον-

πος οἶόν ἐστιν ὀργή· κῆ, ὅσα, διὰ θυμόν,
 ἄνθρωποι τολμῶσι, μὴ χρώμενοι λογισ-
 μῷ, μηδὲ πειθόμενοι τοῖς παρηγορῶσι. κῆ
 γάρ, τὸν Μελέαγρον ἐπεισάγει τοῖς πο-
 λίταις ὀργιζόμενον, εἶτα πραυνόμενον·
 ὀρθῶς τὰ πάθη ψέγων· τὸ δὲ μὴ συνα-
 κολῶσθαι, ἀλλὰ, ἀντιτάττεσθαι, κῆ κρα-
 τεῖν, κῆ μετανοεῖν, ἐπαινῶν, ὡς καλόν,
 κῆ συμφέρον. ἐνταῦθα, μὲν, οὖν, ἡ διαφο-
 ρὰ, πρόδηλος.

λδ'. Ὅπου, δὲ, ἀσάφεια τῆς γνώμης·
 διοριζέον, ἔγω πῶς, ἐφιστάμενος τὸν νέον,
 εἰ, μὲν, Ναυσικάα, ξένον ἄνδρα τὸν Ο-
 δυσεύα θεασαμένη, κῆ παθῶσα τὸ τῆς
 Καλυψῆς πάθος πρὸς αὐτόν, ἄτε, δὴ,
 τρυφῶσα, κῆ γάμων ὥραν ἔχουσα, τοιαῦ-
 τα μωραίνει πρὸς τὰς θεραπαινίδας,

Αἰ, ὦ, ἐμεῦ τοιοῦδε πόσις κεκλημένος ἔσθι,
 Ἐνθάδε γαμετῶν, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνεν,

ψεκλίον τὸ δράσος αὐτῆς, κῆ τὴν ἀκολα-
 σίαν. εἰ, δὲ, τοῖς λόγοις τῷ ἀνδρὶ τὸ ἦν

θος ἐνιδῶσα, καὶ θαυμάσασα τὴν ἔντευξιν αὐτῇ, πολὺν νοῦν ἔχουσαν, εὐχεται τοι-
 ῦτῳ συνοικεῖν, μᾶλλον, ἢ, πλωτικῶ τινι
 καὶ ὀρχησικῶ τῶν πολιτῶν· ἄξιον ἀγασ-
 θαι.[†] παλιν· τῆς Πηνελόπης τοῖς μνηστῆρ-
 σι προσδιαλεγομένης ἕκ· ἀπανθρώπως· ἐ-
 κείνων, δέ, αὐτῇ[†] χαριζομένων ἱμάτια, καὶ
 κόσμον ἄλλον· ἠδόμενος Ὀδυσσεύς,

Ὅθεν κα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγει δὲ θυμὸν,
 εἰ, μὲν, ἐπὶ τῇ δωροδοκίᾳ, καὶ πλεονεξίᾳ,
 χαίρει,[†] τὸν κωμωδούμενον ὑπερβάλλει,
 μαζροπείᾳ, Πολίαγρον·

Εὐδαίμων Πολίαγρος, ὑράνιον
 αἶγα πλυτοφόρον, τρέφων.

εἰ, δέ, μᾶλλον οἶόμενος ὑποχειρίους ἔξειν,
 διὰ τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸ μέλλον ἔ· προσδο-
 κῶντας· λόγον ἔχῃ τὸ ἠδόμενον αὐτῷ, καὶ
 θαρρόυν· ὁμοίως, ἐπὶ τῇ διαριθμῇ τῶν
 χρημάτων, ἃ συνεξέθησαν οἱ Φαίακες αὐ-
 τῷ, καὶ ἀπέπλευσαν.[†] εἰ, μὲν, ἀληθῶς, ἐν
 ἐρημίᾳ τοσαύτῃ, καὶ τῶν καθ' αὐτὸν ἀσα-

Φεία κὴ ἀδελότητι, γεγωνῶς, περὶ τῶν
χρημάτων φοβεῖται,

Μήτι οἱ οἴχωνται κοίτης ἐκ νηὸς ἔχοντες,
οἰκτεῖρουν, ἄξιον, ἢ βδελύττεσθαι, νῆ Δία,
τὴν φιλοπλυστίαν. εἰ, δὲ, ὥσπερ ἔνιοι λέ-
γυσσι, περὶ τῆς Ἰθάκης ἀμφοδοξῶν, οἶεται,
τὴν τῶν χρημάτων σωτηρίαν ἀπόδειξιν
εἶναι τῆς τῶν Φαιάκων ὁσιότητος· ὃ, γάρ,
ἂν, ἀκερδῶς φέροντας αὐτὸν εἰς ἄλλο-
τρίαν ἐκβάλλειν χώραν, κὴ καταλιπεῖν,
ἀποχομένους τῶν χρημάτων· ὅτε φάυλῳ
τεκμηρίῳ χρεῖται, κὴ τὴν πρόνοιαν ἄξιον ἐ-
παινεῖν. ἔνιοι, δὲ, κὴ τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν, εἰ,
μὲν, ἀληθῶς ἐγένετο καθεύδοντος, ψέγυσσι·
κὴ, Τυρρηνὸς ἰσορίαν τινά, φασι, διαφυλάτ-
τειν· ὥς, ὑπνώδης, φύσι, τῷ Οδυσέως γε-
νομένῃ, κὴ δυσεντεύκῃ, διὰ τῷτο, πολλοῖς
ὄντος. εἰ, δὲ, ἔκ τῃν ἀληθῆς ὁ ὕπνος, ἀλλὰ,
αἰδούμενος, μὲν, ἀποπέμψαι τοὺς Φαία-
κας, ἄνευ ξενίων, κὴ φιλοφροσύνης· μὴ δυ-
νάμενος, δὲ, τοὺς ἐχθροὺς λαθεῖν, ἐκείνων

συμπαρόντων· ἐχρήσατο τῆς ἀπορίας παρακαλύμματι, κοιμωμένῳ ποιήσας ὁμοιον ἑαυτὸν· ἀποδέχονται.

λέ. Καὶ ταῦτα, δὴ, τοῖς νέοις ὑποδεικνύοντες, ἔκ' ἐάσωμεν, φορὰν, πρὸς τὰ φαῦλα, γίνεσθαι τῶν ἡθῶν· ἀλλὰ, τῶν βελτιόνων ζῆλον, καὶ προαίρεσιν· εὐθύς, τοῖς μὲν, πρὸ ψέγῃν,† τοῖς δὲ, τὸ ἐπαινεῖν, ἀποδιδόντες· μάλιστα, δὲ, τῷτο ποιεῖν δεῖ ἐν ταῖς τραγωδίαις· ὅσαι λόγους ἔχουσι πιθανοὺς, καὶ πανέργους,† ἐν πράξεσιν ἀδόξοις, καὶ πονηροῖς. ὃ πάνυ, γὰρ, ἀληθὲς τὸ τῷ Σοφοκλέε, λέγοντος,

Οὐκ ἔς' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

καὶ, γὰρ, ὅτος εἰώθεν, ἤθεσι φαύλοις, καὶ ἀτόποις πράγμασι, λόγους ἐπιγελῶνίαις, καὶ φιλανθρωποῦς αἰτίας, πορίζειν. καὶ, ὁ σύσκηνος αὐτῷ, πάλιν, ὁρᾷς, ὅτι, τήν τε Φαίδραν καὶ προσελκαλῶσαν τῷ Θησεῖ πεποίηκεν· ὥς, διὰ τὰς ἐκείνης παρανομίας, ἐξαοθεῖσαν τῷ Ἰωπολύτῳ· τοιαύτην, δὲ, καὶ τῇ Ἑλένῃ

παρρησίαν, κατὰ τῆς Ἑκάβης, ἐν ταῖς
Τρῶασι, δίδωσιν· τοιομένη, δεῖν ἐκείνην κα-
λάζεσθαι μᾶλλον, ὅτι, μοιχὸν αὐτῆς ἔτε-
κε. μηδὲν, ἔν, τέττων, κομψὸν ἡγεῖσθαι, καὶ
πανουργον, ὁ νέος ἐθιζέσθω· μηδὲ προσμει-
διάτω ταῖς τοιαύταις εὐρεσιλογίαις· ἀλ-
λά, βδελυτλέσθω τοὺς λόγους, μᾶλλον, ἢ,
τὰ ἔργα, τῆς ἀκολασίας.

λς'. Ἐπὶ πᾶσι, τοίνυν, καὶ τὸ, τὴν αἰτί-
αν ἑκάστου τῶν λεγομένων ἐπιζητεῖν, χρή-
σιμόν ἐστιν. ὁ, μὲν, γὰρ, Κάλων, ἔτι παιδά-
ριον ὢν, ἐπρατίε, μὲν, ὃ προσάξειεν ὁ παι-
δαγωγὸς αἰτίαν, δὲ, καὶ λόγον, ἀπήτη, τῷ
προσάγματι. τοῖς, δὲ, ποιηταῖς ἔπεισέον,
ὥσπερ παιδαγωγοῖς, ἢ, νομοθέταις· ἂν μὴ
λόγον ἔχη τὸ ὑποκείμενον· ἔξει, δὲ, ἂν
περ χρηστὸν ἦ· ἂν, δὲ, μοχθηρὸν, ὀφθήσε-
ται κενὸν καὶ μάταιον. ἀλλὰ, οἱ πολλοί, τῶν
μὲν τοιούτων τὰς αἰτίας πικρῶς ἀπαιτῶ-
σι· καὶ διαπυνθάνονται πῶς λέλεκται,

† Μηδέ ποτ' οἶνοχόην τιθήμεν χρητῆρος ὑπερθευ,

Πρότω·

καί,

Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαδ' ἵκηται,
Εἰχει ὀρεζάδω·

τῶν δὲ μειζόνων, ἀβασανίσως παραδέχον-
ται τὴν πείνην. οἷα κὶ ταῦτα ἐστίν·

Δυοὶ γὰρ ἄνδρα καὶν θρασυπλαχτός τις ἔ-
ῶται ευειδῆ μητρός ἢ πατρὸς κακὰ.

καί,

Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραχότα.

†καίτοι, ταῦτα τῶν ἡθῶν ἄπλεται, καὶ τὸς
βίους διαταράττει· κρίσις ἐμποιοῦντα
φαύλας, καὶ δόξας ἀγενεῖς· ἂν μὴ, πρὸς
ἕκαστον αὐτῶν, εἰθισμένοι, λέγωμεν· Διὰ
τί, μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πε-
πραχότα; καὶ μὴ, μᾶλλον, ἀνταίρειν τῇ
τύχῃ, †καὶ ποιεῖν ὑψηλὸν ἑαυτὸν, καὶ ἀτα-
πείνωλον; †διὰ τί, δὲ, εἰ, ἐκ πατρὸς φαύ-
λας, καὶ ἀνοήτης, γεγονώς, αὐτὸς ὧν χρηστός,
καὶ φρόνιμος, †εἰ προσήκει μοι, διὰ τὴν ἐμὴν
ἀρετὴν, μέγα φρονεῖν· ἀλλὰ, καὶ ἀπε-

πληχθαι, κὶ ταπεινὸν εἶναι, διὰ τὴν τῷ
πατρὸς ἀμαθίαν; ὁ, γὰρ, ὅπως ἀπαντῶν,
κὶ ἀντρείδων· κὶ μὴ, παντὶ λόγῳ, πλά-
γιον, ὥσπερ πνεύματι, παραδίδους ἑαυ-
τὸν· ἀλλὰ, ὁρῶς ἔχειν νομίζων τὸ,

βλάξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λό-
γῳ, φιλεῖ ἐπιοῦσθαι,

πολλὰ, διακρύσσεται, τῶν, ἐκ ἀληθῶς,
ὑδὲ ὠφελίμως, λεγομένων.

λξ'. Ταῦτα, μὲν, οὖν, ἀβλαβῇ πα-
ρέξει τὴν τῶν ποιημάτων ἀκρόασιν. ἐπεὶ,
δὲ· ὥσπερ ἐν ἀμπέλεσσι φύλλοις, κὶ κλήμα-
σιν, εὐθαλῶσι, πολλάκις ὁ καρπὸς ἀπο-
κρύπτεται, κὶ λανθάνει κατασκιαζόμενος·
ὅπως, ἐν ποιητικῇ λέξει, κὶ μυθεύμασι πε-
ρικεχυμένοις, πολλὰ διαφεύγει τὸν κέον
ὠφέλιμα, κὶ χρήσιμα· δεῖ, δὲ, τῷ μὴ
πάχειν· μηδὲ ἀποπλανᾶσθαι τῶν πραγ-
μάτων· ἀλλὰ, ἐμφύεσθαι, μάλιστα, τοῖς
πρὸς ἀρετὴν φέρουσι, κὶ δυναμένοις πλάτ-

λεῖν τὸ ἦθος·[†] ἔχει δὲ χεῖρῶν ἐστὶ, καὶ περὶ τέτων
διελθεῖν, ἐν βραχέσιν· ἀφάμενον, τύπῳ,
τῶν πραγμάτων· μήκη, δὲ, καὶ κατασ-
κευὰς, καὶ παραδειγμάτων ὄχλον, ἑῶντα
τοῖς ἐπιδεικτικώτερον γράφουσι.

λή. Πρῶτον, μὲν, οὖν, τὰ χρηστὰ, καὶ
τὰ φαῦλα, γινώσκων ὁ νέος, ἦθη, καὶ πρόσ-
ωπα· τοῖς λόγοις προσεχέτω, καὶ ταῖς
πράξεσιν, ἃς ὁ ποιητὴς ἑκατέρῳ προση-
κόντως ἀποδίδωσιν. οἷον· ὁ Ἀχιλλεὺς
πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει, καίπερ λέ-
γων μετ' ὀργῆς·

† Οὐ, γὰρ, σοί, ποτε, ἴσον ἔχω γέρας· ὅσπ' ὅτ' Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσωσ'· μεῦ γὰρ ὀνομαζόμενοι πτολίεθρον.

ὁ, δὲ, Θερσίτης, τῷ αὐτῷ λοιδορούμενος,
λέγει·

Πλεῖσ' τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλὰ δὲ γυναῖκες
Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃ· ἐξάρετοί, τ' αἶς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστ'· δίδομεν, εὐτ' αἶν πτολίεθρον ἔλωμεν.

καὶ, πάλιν, ὁ Ἀχιλλεὺς·

--- ἀΐκέ, ποθι, Ζεῦς·

†Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχειον ἑξαλαπάξαι.

ὁ, δέ, Θερσίτης·

Ὅν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν.

πάλιν· τῷ Ἀγαμέμνονος, †έν τῇ ἐπιπω-
λήσῃ, τὸν Διομήδην λοιδορήσαντος· ὁ, μὲν,
ἔθεν ἀντεῖπεν·

Λιδεοδὲς βασιλῆος ἐνιπὴν ἀῖδοιοιο·

ὁ, δέ, Σθένελος, ἔ μηδεὶς λόγος,

Ἀτρεΐδῃ, Φησὶ τ' ἰμὴ ψεύδῃ, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.

Ἡμῶς, τοι, πατέρων μὲγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.

†ῇ, γὰρ, τοιαύτῃ διαφορᾷ, μὴ παρορωμέ-
νη, διδάξει τὸν νέον, ἀσεῖον ἡγεῖσθαι τὴν
ἀτυφίαν καὶ μετρίότητά· τὴν, δέ, μεγα-
λαυχίαν, καὶ περιαιτολογίαν, ὥς φαῦλον
εὐλαβεῖσθαι.

Χρήσιμον, δέ, καὶ, τὸ τῷ Ἀγαμέμ-
νονος κατανοεῖν, ἐνταῦθα. τὸν, μὲν, γὰρ,
Σθένελον ἀπροσαύδῃτον παρῆλθε· τῷ, δέ,
Οδυσσεὺς †ἐκ ἡμέλησεν δηχθέντος· ἀλ-
λά, ἡμίψατο, καὶ προσηγόρευσεν·

Ὡς γινῶ χωρμένοιο· πάλιν δ' ὄγχετ' αἶξετο μῦθον.

τὸ, μὲν, γάρ, πᾶσιν ἀπολογεῖσθαι, θεω-
ραπευτικόν, καὶ ἐκ ἀξιωματικόν· τὸ, δέ,
πάντων καταφρονεῖν, ὑπερήφανον, καὶ ἀ-
νόητον. ἄρξαι, δὲ, ὁ Διομήδης, ἐν μὲν τῇ
μάχῃ, σιωπᾷ, κακῶς ἀκύνων ὑπὸ τῆ βα-
σιλέως· μετὰ δὲ τὴν μάχην, παρρησίᾳ
χρηταὶ πρὸς αὐτόν

Ἀλλήν μιν μοι πρῶτον ἐπαίδεας ἐν Δαναοῖσιν.

†Εὖ, δέ, ἔχῃ, καὶ, φρονίμῳ ἀνδρὸς, καὶ μάν-
τεως διαφορὰν πανηγυρικῶ, μὴ καταλι-
πεῖν. ὁ, μὲν, γάρ, Κάλχας ἔσυνεῖδε τὸν
καιρὸν· ἀλλὰ, ἐν πλήθει, παρ' ὅδεν ἐποίη-
σατο κατηγορεῖσθαι τῆ βασιλέως, ὡς τὸν
λοιμὸν αὐτοῖς ἐπάγοντος· ὁ, δέ, Νέστωρ
βυλόμενος ἐμβαλεῖν λόγον, ὑπὲρ τῶν
πρὸς τὸν Ἀχιλλέα διαλλαγῶν· ἵνα μὴ
διαβάλλειν δοκῇ τὸν Ἀγαμέμνονα, πρὸς
τὸ πλῆθος, ὡς ἀμαρτύνοντα, καὶ χρησάμε-
νον ὀργῇ,

Δαῖνυ δαῖτα γέρονσιν· ἔοικέ τοι, ὅτοι ἀεικές·

Πηλεῶν δ' ἀγχομένων, τῷ πείσαι ὅς καὶ ἀρίστη

Βυλὴν βυκεύση.

κὴ, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἕξαποσέλλῃ τοὺς
πρέσβεις. τῷτο, γὰρ, ἦν ἐπανόρθωσις ἀ-
μαρτίας· ἐκεῖνο, δέ, κατηγορία, κὴ προ-
πηλακισμός.

λθ'. Ἔτι, δέ, κὴ τὰς, ἐν τοῖς γένεσι,
διαφορὰς σκεπλέον· ὧν τοῖς τὸς ἔσιν ὁ τρό-
πος. οἱ, μὲν, Τρῶες ἐπίασι, μετὰ κραυ-
γῆς, κὴ θράσους· οἱ, δέ, Ἀχαιοί,

Σιγῇ, δεδιότες σημάντορας.

τὸ, γὰρ, ἐν χερσὶ τῶν πολεμίων ὄντων,
φοβεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, ἀνδρείας, ἄ-
μα, κὴ πειθαρχίας σημεῖον. ὅθεν· ὁ, μὲν,
Πλάτων ἐθίζει, τὸς φόβους φοβεῖσθαι, κὴ
τὰ αἰχρὰ, μᾶλλον, ἢ, τοὺς πόνους, κὴ
τοὺς κινδύνους· ὁ, δέ, Κάτων ἔλεγε, φιλεῖν
τὸς ἐρυθριῶντας, μᾶλλον, ἢ, τοὺς ὠχρε-
ῶντας.

Ἔτι, δέ, κὴ τῶν ἐπαγγελιῶν ἴδιος χα-
ρακτήρ. ὁ, μὲν, γὰρ, Δόλων ἐπαγγέλ-
λεται,

Τόφρα δ' ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 Νῆ' Ἀγαμεμνονέην·

ὁ, δέ, Διομήδης, ἐπαγγέλλεται, μὲν, ἔδεν
 ἦτλον, δέ, ἄν, φησι, φοβηθῆναι, μεθ' ἑτέρου
 πεμπόμενος. Ἑλληνικόν, οὖν, καὶ Ἀσείον,
 ἢ πρόνοια· βαρβαρικόν, δέ, καὶ φαῦλον, ἢ
 Δρασύτης. † καὶ, δεῖ, τὸ, μὲν, ζηλοῦν· τὸ,
 δέ, δυσχεραίνειν.

μ'. Εἴχεται, δέ, τίνος ἔκ ἀχρήστου Θε-
 ωρίας † καὶ τὸ, περὶ τοὺς Τρῶας, καὶ τὸν Ἑκ-
 τορα, πάθος· τῷ Αἰαντος αὐτῷ μονομα-
 χεῖν μέλλοντος. ὁ, μὲν, γάρ, Αἰχύλος·
 Ιωδοῖ, πύκτις πληγέντος εἰς τὸ πρόσω-
 πον, καὶ κραυγῆς γενομένης· οἶον, εἶπεν,
 ἡ ἄσκησις ἐστίν· οἱ θεώμενοι βο-
 ῶσιν, ὁ δὲ πληγεὶς σιωπᾷ.

τῷ, δέ, ποιητῷ λέγοντος, † ὅτι, τὸν Αἰαν-
 τα, μετὰ τῶν ὅπλων φανέντα λαμπρόν,
 οἱ μὲν Ἕλληνες ἔχαιρον, ὀρώντες·

† Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ἐπήλυθε γῆα ἕκαστον,

Ἐκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν,
 τίς ἔκ ἄν ἀγάσαιο τὴν διαφοράν; τῷ,
 μὲν, κινδυνεύοντος ἡ καρδία πηδᾷ μόνον·
 ὥσπερ, παλαίειν, νῆ Δία, ἥ, σταδιοδρο-
 μεῖν, μέλλοντος· τῶν, δὲ, θεωμένων, τρέ-
 μη κὶ πάλλεται τὸ σῶμα· δι' εὐνοίαν, κὶ
 φόβον, ὑπὲρ τῷ βασιλέως.

μά. Ενταῦθα, δὲ, κὶ, τὴν τῷ κρατίστῃ,
 πρὸς τὸν κάκιστον, διαφορὰν ἀποθεωρητέ-
 ον. ὁ, μὲν, γάρ, Θερσίτης·

Εχθιστοί δ' Ἀχιλλῆϊ μάλιν ἦν, ἢ δ' Ὀδυσῆϊ
 ὁ, δὲ, Αἴας, αἰεὶ τε τῷ Ἀχιλλεῖ προσφι-
 λής, κὶ πρὸς τὸν Ἐκτορα λέγῃ, περὶ αὐ-
 τῷ,

- - - νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεται, τοιοῦτον οἶος,
 ὅτιοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι,
 Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα.

κὶ, τῷτο, μὲν, Ἀχιλλέως τὸ ἐγκώμιον ἐ-
 σι. τὰ, δὲ, ἐξῆς, ὑπὲρ ἀπάντων εἴρηται
 χρησίμως·

τ' forte τ' Ἀχιλλῆϊ, ut sit parodia.

† Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖτοι οἱ αἱ σείδιν ἀντιάσαιμιν
Καὶ πολέες·

ἔτε μόνων, ἔτε ἄριστον, ἀποφαίνων ἑαυτὸν·
ἀλλὰ, μετὰ πολλῶν, ὁμοίως δυναμένων
ἀμύνασθαι.

Ταῦτα, μὲν, ὦν, ἱκανά, περὶ διαφο-
ρᾶς· ἂν, μὴ, κἀκεῖνο βεβλώμεθα προσ-
λαβεῖν, ὅτι, τῶν Τρώων, ἐαλώκασιν καὶ
πολλοὶ, ζῶντες· ὕδεις, δὲ, τῶν Ἀχαι-
ῶν. καὶ, τῶν, μὲν, ὑποπεπλώκασιν ἔνοιοι τοῖς
πολεμίοις· ὥσπερ, ὁ Ἀδραστος· οἱ Ἀντι-
μάχῃ παῖδες· ὁ Λυκάων· αὐτὸς ὁ Ἐκ-
τωρ, δεόμενος, περὶ ταφῆς, τῇ Ἀχιλλέως·
ἐκείνων, δὲ, ὕδεις· ὡς, βαρβαρικῇ, τῇ ἱκε-
τεύειν, καὶ ὑποπίπτειν, ἐν τοῖς ἀγῶσιν,
ὄντος· Ἑλληνικῇ, δὲ, τῇ, νικᾶν μαχόμε-
νον, ἢ, ἀποθνήσκον.

μβ'. Ἐπεὶ, δὲ, ὥσπερ, ἐν ταῖς νομαῖς,
ἢ μὲν μέλιτι τὰ διώκει τὸ ἄνθος, ἢ δὲ αἰὲς τὸν
θαλλόν, ἢ δὲ ὕς τὴν ῥίζαν, ἀλλὰ δὲ ζῶα
τὸ σπέρμα καὶ τὸν καρπὸν· ἔτῳ, ἐν ταῖς

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ. 65

ἀναγνώσει τῶν ποιημάτων, ὁ μὲν ἀπαν-
θίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ
κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων,
καθάπερ ὁ Ἀριστοφάνης περὶ τῆς Εὐριπίδου
φησι,

Χρῶμαι γὰρ αὐτῷ τῷ ῥήματος τῷ ῥοδῷ
οἱ δὲ, τῶν, πρὸς τὸ ἥθος εἰρημένων ὠφε-
λίμως, ἔχονται, πρὸς ἑς, δὴ, νῦν, ἡμῖν ὁ
λόγος ἐστὶν ὑπομιμνήσκωμεν αὐτοῖς, ὅ-
τι, δεινὸν ἐστὶ, τὸν, μὲν, Φιλόμυθον μὴ
λανθάνειν τὰ κενῶς ἱστορούμενα, καὶ περιτ-
τῶς μηδὲ, τὸν φιλόλογον ἐκφεύγειν τὰ
καθαρῶς πεφρασμένα, καὶ ῥητορικῶς τὸν,
δὲ, φιλότιμον, καὶ φιλόκαλον, καὶ, μὴ,
παιγνίας, ἀλλὰ, παιδείας, ἔνεκα, ποιη-
μάτων ἀπλόμενον, ἀργῶς καὶ ἀμελῶς ἀκί-
ειν τῶν, πρὸς ἀνδρίαν, ἢ σωφροσύνην, ἢ
δικαιοσύνην, ἀναπεφωνημένων. οἷα καὶ ταῦ-
τα ἐστὶ,

Τυδεΐδη, τί παθόντε λελάσμεθα θύριδος ἀλκῆς ;

Ἀλλὰ γὰρ δεῦρο πέπον παρ' ἐμ' ἴσατο δὴ γὰρ ἑλέγχος

†Εοσιτα ἢ κεν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτι
τὸ, γάρ· ἐν κινδύνῳ τῷ διαφθαρῆναι
πολέσθαι, μετὰ πάντων, ὄντα τὸ
νιμώτατον ὄρᾱν τὸ αἶχρὸν, δεδοικό
τὸ ἐπονείδισον, ἀλλὰ μὴ θάνατοι
παθῇ ποιήσῃ πρὸς ἀρετὴν τὸν νέον·

Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπτυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ
τοῖστον ἐπιλογισμὸν δίδωσι μήτε,
σίῳ τινὶ, μήτε, καλῶ τὸ σῶμα,
ἰχυρῶ, τὴν θεὸν χαίρουσαν, ἀλλὰ
νίμῳ, καὶ δικαίῳ, ποιήσας· καὶ, πάλιν
Οδυσσεά φάσκῃσα μὴ περιορᾶν,
προλείπειν,

Οὐτεκ' ἐπήτης ἐστὶ, καὶ ἀλχίνοος, καὶ ἐχέφρων
ἐνδείκνυται, μόνον εἶναι τῶν ἡμῶν
θεοφιλές, καὶ θεῖον, ἀρετὴν· εἰ, γ
τὰ ὅμοια χαίρειν τοῖς ὁμοίοις πέφι
μγ'. Ἐπεὶ, δέ, μεγάλῃ δοκοῦν

ραι, καὶ ὄντος, τῷ κρατεῖν ὀργῆς, ἰ
ἐσιν ἡ φυλακὴ, καὶ ἡ πρόνοια, τῷ μ
ρμπεσεῖν ὀργῇ, μηδὲ ἀλῶναι· καὶ τ

δεῖ, τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὑποδεικνύειν, μὴ
παρέργως· ὅτι, τὸν Πρίαμον, ὁ Ἀχιλ-
λεὺς, ἐκ ἀναχαιτικὸς ὢν, ἐδὲ πρᾶος, ἡσυ-
χίαν ἄγην κελεύει, καὶ μὴ παροξύνειν αὐ-
τὸν· ἔτως·

Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον· ναέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἑκτορὰ τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε.

†Μὴ σε γέρων οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,

Καὶ ἱκέτην περ ἑόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαί ἐφέίμας,
καὶ τὸν Ἑκτορὰ λῦσας, καὶ περιξείλας, αὐ-
τὸς, ἐπὶ τὴν ἀπήνην τίθῃσιν,† πρὶν, ἡκισ-
μένον,† ὑπὸ τῷ πατρὸς ὀφθῆναι·

†Μὴ ὁ μὲν ἀχρυμένην κραδίη χόλον ἐκ ἐρύσαστο,

Πᾶνδα ἰδών· Ἀχιλῆϊ δ' ὀριθεῖη φίλον ἦτορ,

Καὶ ἐκατακλείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφέίμας.

τὸ, γὰρ· ἐπισφαλῶς πρὸς ὀργὴν ἔχοντα,
καὶ φύσιν τραχὺν ὄντα, καὶ θυμοειδῆ, μὴ
λανθάνειν ἑαυτὸν· ἀλλὰ, ἐξευλαβεῖσθαι,
καὶ φυλάττεισθαι, τὰς αἰτίας, καὶ προκατα-
λαμβάνειν, τῷ λογισμῷ, πόρρωθεν· ὅ-
πως, ἐδὲ ἄκων τῷ πάθει περικυβεῖται·
θαυμαστῆς ἐστὶ προνοίας. ἔτως, δὲ, δεῖ, καὶ

πρὸς μέθην,† τὸν φίλοιον ἔχον· καὶ
 ἔρωτα, τὸν ἐρωτικόν· ὥσπερ, ὁ ἑ-
 λαὸς οὐχ ὑπέμεινεν ὑπὸ τῆ καλῆ
 θῆναι προσιόντος· ὁ δὲ Κῦρος ἐδ-
 τὴν Πάνθειαν ἐτόλμησε· τῶν ἀπ-
 των, τοῦναντίον, ὑπεκκαύματα τε
 θεσι συλλεγόντων, καὶ, πρὸς ἃ, μα-
 κακῶς, καὶ ὀλίοθρηῶς, ἔχουσιν, ἡ
 προἰεμένων. ὁ, δὲ, Οἰδασεὺς ἔμ-
 αὐτὸν ἀνέχῃ θυμόμενον· ἀλλὰ, ἡ
 Τηλέμαχον, ἐκ τῆ λόγῃ συνιδῶν·
 πὸν ὄντα, καὶ μισοπόνηρον, ἀμβλύ-
 παρασκευάζει, πόρρωθεν· ἡσυχί-
 γον, καὶ ἀνέχεσθαι, κελεύων·

†Εἰ, δέ, μ' ἀτιμήσουσι, δόμον κάτα, σὸν
 κῆρ

Τετλάτω ἐν σήθεσι, κακῶς πάχοντος ἐμ

Ην, περ, καὶ, διὰ δῶμα, ποδῶν, ἔλκωσι θυ-

Η βέλεισιν βάλλωσι, αὐτὸν εἰσορόων ἀνέχεσθαι

ὥσπερ, γὰρ, τοὺς ἵππους, ἐκ, ἐν το-
 μοῖς, χαλινῶσιν· ἀλλὰ, πρὸ τῶν δι-
 ἔτω, τρὺς δυσκαθέκτους, πρὸς τὰ

καὶ θυμοειδεῖς, προκαίλαλαμβάνοντες, τοῖς
λογισμοῖς, καὶ προκαταρτύοντες, ἐπὶ τῆς
ἀγῶνας ἄγασιν.

μδ'. Δεῖ, δὲ, μὴδὲ τῶν ὀνομάτων ἀ-
μελῶς ἀκθεῖν. ἀλλὰ, τήν, μὲν, Κλεάν-
δρους παιδίαν παραιτεῖσθαι· κατειρω-
νεύεται, γάρ, ἔστιν ὅτε, προσποιόμενος ἐ-
ξηγεῖσθαι τὸ

Ζεῦ, πάτερ, Ἰδθθι μεδέω·

† καὶ τὸ,

Ζεῦ, ἅτα Δωδωναῖε,

κελεύων ἀναγινώσκειν ὑφέν· ὡς, τὸν ἐκ
τῆς γῆς ἀναθυμιάμενον αἴερα, διὰ τὴν ἀ-
γάδοσιν Ἀναδωδωναῖον ὄντα. καὶ Χρῦσιπ-
πος, δὲ, πολλαχῶς γλίσχρος ἐστίν· ὁ παί-
ζων, ἀλλὰ εὐρεσιλογῶν ἀπιθάνως· † καὶ πα-
ραδιαζόμενος ΕΥΡΥΟΠΑ ΚΡΟ-
ΝΙΔΗΝ εἶναι τὸν, δεινὸν ἐν τῷ δια-
λέγεσθαι, καὶ διαβεβηκότα τῇ δυνάμει τῷ
λόγῳ.

Βέλτιον, δὲ, ταῦτα τοῖς γραμμα-

τικοῖς παρέντας, ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν,
οἷς, ἅμα, τὸ χρήσιμον, καὶ πιθανόν, ἔστιν.

Ουδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐδδός,
καί,

-- -- πᾶσιν ᾗ ἐπίστατο μέλιχος ὄναμ.

τὴν τε, γὰρ, ἀνδρείαν ἀποφαίνων μά-
θημα· καὶ, τὸ, προσφιλῶς, ἅμα, καὶ κε-
χαρισμένως, ἀνδρώποισι ὁμιλεῖ, ἀπὸ ἐ-
πισήμης, καὶ κατὰ λόγον, γίνεσθαι νομί-
ζων· προτρέπει, μὴ ἀμελεῖν ἑαυτῶν· ἀλ-
λά, μανθάνειν τὰ καλὰ, καὶ προσέχῃν
τοῖς διδάσκασι· ὥς, καὶ τὴν σκαιότητα, καὶ
τὴν δειλίαν, ἅμα θίαν οὔσαν, καὶ ἄγνοϊαν.

Σφόδρα, δὲ, τέτοις ἀκεῖνα σύμφωνά
ἔστιν, ἃ λέγει, περὶ τῷ[†] Διὸς, καὶ τῷ Πο-
σειδῶνος·

Ἡ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, τῇδ' ἴα πατρί·
[†] Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνε, καὶ πλείονα ἦδει.

Θειότατον, γὰρ, ἀποφαίνει τὴν φρόνησιν,
καὶ βασιλικώτατον· ἐν ᾗ τίθεται τὴν με-
γίστην ὑπεροχὴν τῷ Διὸς· ἅτε, δὴ, καὶ τὰς

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ. 71

ἄλλας ἀρετὰς ἔπειθαι ταύτῃ νομίζων·
 μέ. Εἰςέον, ἅμα, καὶ τῶτων ἐγρη-
 γορότως τὸν νέον ἀκούειν·

Ψεῦδος δ' ἔκ ἐρέει μάλα γ' πέπνυμένος ἐσί.

καί,

† Ἀντίλοχε, πρόθεν πέπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
 Ἥχυνας μὲν ἐμὴν ἀρίτην, βλάψας δέ μοι ἴσπους·

καί,

Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπας;
 Ω πέπον, ἦτ' ἐφάμνησε περὶ φρένας ἔμμενα ἄλλων.

ὥς, ὅτε ψευδομένων τῶν φρονίμων, ὅτε
 κακομαχόντων; ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὅτε,
 παρ' ἀξίαν, ἐτέροις ἐγκαλόντων. καὶ, τὸν
 Πάνδαρον, δὲ, πειοθῆναι λέγων, διὰ τὴν
 ἀφροσύνην, τὰ ὄρκια σὺλχέαι· δῆλός ἐστιν,
 ἔκ αὖ ἀδικῆσαι τὸν φρόνιμον, ἡγῶμενος.

Ὅμοια, δὲ, ἐςὶ καὶ περὶ σωφροσύνης
 ὑποδεικνύειν, ἐφισάντα τοῖς ὅττω λεγο-
 μένοις·

Τῶδε γυνὴ Προΐτυτέπεμνήματο δι' Ἀντεια
 Κρυπλάδῃ φιλότῃ μιγήμενα· ἀλλὰ τὸν ὅττει

Πῶθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
καί,

Ἦδ', ἥτοι, τὸ πρὶν μὲν, ἀνάνητὸ ἔργον αἰεὶς
† Δῖα Κλυταμνήστρην φρεσὶ γ' ἐχρήτ' ἀγαθῆσιν.

† ἔν, μὲν, οὖν, τέτοισ, τῇ φρονήσῃ τὴν τῷ
σωφρονεῖν αἰτία ἀποδίδωσιν. † ἔν, δέ, ταῖς
παρὰ τὰς μάχας κελεύσειν, ἐκάστοτε
λέγων,

Αἰδῶς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν δοοὶ ἐσέ.
καί,

— ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέατε, ἕκαστος,

Αἰδῶ καὶ νέμεσιν. † δὴ γ' μέγα νείκος ὄρωρεν,

ἀνδρεῖς ἔοικε ποιεῖν τοὺς σῶφρονας, διὰ
τὸ αἰδεῖσθαι τὰ αἰχρὰ καὶ τὰς ἡδονὰς
δυναμένους ὑπερβαίνειν, καὶ τὰς κινδύνους
ὑφίστασθαι. ἀφ' ὧν καὶ Τιμόθεος ὀρμηθεὶς,
κακῶς, ἐν τοῖς Πέρσαις, τὰς Ἑλλήνας
παρεκάλει,

Σέβειδ' αἰδῶ συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχην.

† Αἰχύλος, δέ, καὶ, τὸ πρὸς δόξαν ἔχον
ἀτύφως, καὶ μὴ διασοβεῖσθαι, μηδὲ ἐπαί-

ρεῖσθαι τοῖς παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνοις,
ἐν τῷ φρονεῖν τίθεται· περὶ τῆς Ἀμφια-
ράς γράφων,

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι δέλει,
†Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπύμενος,
Ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλασάνει βυλεύμαλα.

τὸ, γὰρ, ἐφ' ἑαυτῷ, καὶ τῇ διαθέσει, τῇ
περὶ αὐτὸν ὕψι κρατίσει, μέγα φρονεῖν,
νοῦν ἔχοντος ἀνδρός ἐστι.

μς'. Πάντων, οὖν, ἀναγομένων εἰς τὴν
φρόνησιν, ἀποδείκνυται πᾶν εἶδος ἀρετῆς
†ἐπιγιγνόμενον ἐκ σπουδῆς καὶ διδασκαλί-
ας. ἡ, μὲν, γὰρ, μέλιτις, φυσικῶς, ἐν τοῖς
δριμυτάτοις ἀνδρεσι, καὶ ταῖς τραχυλάταις
ἀκάνθαις, †ἐξανεურίσκει τὸ λειότατον μέλι,
καὶ χρησιμώτατον· οἱ, δὲ, παῖδες, ἂν ὁρῶς
ἐκτρέφονται τοῖς ποιήμασιν, καὶ ἀπὸ τῶν
φαύλης καὶ ἀτόπους ὑποψίας ἔχόντων,
ἐλκεῖν τι χρήσιμον, ἀμωσγέπως, μαθή-
σονται, καὶ ὠφέλιμον.

1 ἐκ σπουδῆς ἔ . . . ita Grotius ex conjectura. vulgo ἐκαστο
ἔ. Vulc. M. S. ἐκαστῷ ἔ. forte leg. ἐκαστῷ ἐκ.

Αὐλικά, γῆν, ὑποπλός ἐσιν ὁ Ἀγαμέμνων·[†] ὥς, διὰ δωροδοκίαν, ἀφείς τῆς στρατείας τὸν πλῆσιον, ἐκείνον, καὶ τὴν Αἴθην χαρισάμενον αὐτῷ·

† Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἰλιον ἠνεμόεσσαν,
 Ἀλλ' αὐτῷ τέρποιτο μένων· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφροτος.

ὁρῶς, δέ, γε, ἐποίησεν, ὡς Ἀριστοτέλης φησιν, ἴσπον ἀγαθὴν ἀνδρώπῃ τοιούτῃ προτιμήσας. ἔδὲ, γὰρ, κυνὸς ἀντάξιος, ἔδὲ ὄνυ, μὰ Δία, δειλὸς ἀνὴρ, καὶ ἀναλκις, ὑπὸ πλῆτῃ καὶ μαλακίᾳ[†] διερρύηκώς.

Πάλιν· αἶχιστα, δοκεῖ, τὸν υἱόν, ἢ Θέτις, ἐφ' ἡδονὰς παρακαλεῖν, καὶ ἀναμνησκῆν ἀφροδισίων. ἀλλὰ, καὶ ἐνταῦθα, δεῖ παραθεωρεῖν τὴν τῷ Ἀχιλλέως ἐφκράτειαν· ὅτι, τῆς Βρισηΐδος ἐρών, ἡκούσης πρὸς αὐτὸν, εἰδὼς τὴν τῷ βίῃ τελευτὴν ἐβγυὺς οὔσαν, καὶ σπεύδει τῶν ἡδονῶν πρὸς ἀπόλαυσιν· ἔδὲ, ὥσπερ οἱ πολλοί, πενθεῖν τὸν φίλον, ἀπραξία, καὶ παρα-

λείψῃ τῶν καθηκόντων· ἀλλὰ, τῶν, μὲν,
ἡδονῶν, διὰ τὴν λύπην, ἀπέχεται· ταῖς,
δὲ, πράττει, καὶ ταῖς στρατηγίαις, ἐνεργὸς
ἔστι.

Πάλιν· ὁ Ἀρχίλοχος ἔκ ἐπαινεῖται·
λυπούμενος, μὲν, ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελ-
φῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν· οἶνω,
δὲ, καὶ παιδιᾷ, πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι
διανοόμενος. αἰτίαν, μὲν τοι, λόγον ἔχου-
σαν εἴρηκεν,

τοῦτε τι, γὰρ, κλαίων ἰήσομαι· ὅτε κάκιον
· θήσω, τερπώλᾳς καὶ θαλίας ἐφέπων.

εἰ, γὰρ, ἐκείνος, ὃδὲν ἐνόμιζεν παῖσιν κά-
κιον, τερπώλᾳς καὶ θαλίας ἐφέπων· πῶς,
ἡμῖν, τὰ παρόντα χεῖρον ἔξει, φιλοσοφῶ-
σι, καὶ πολιτευομένοις, καὶ προΐδουσιν εἰς ἀγο-
ρὰν, καὶ καταβαίνουσιν εἰς Ἀκαδημίαν, καὶ
γεωργίαν ἐφέπουσιν;

μζ. †Οδὲν, ὃδὲ αἱ παραδιορθώσεις
φαύλως ἔχουσιν, αἷς καὶ †Κλεάνθης ἐχρή-
σατο καὶ Ἀντιόχης· ὁ μὲν, εὖ μάλα τοῦς

Αθηναίους, ἰδὼν, θορυβήσαντας, ἐν τῷ θε-
άτρῳ,

Τί δ' αἶχρὸν, τῇν μὴ τοῖσι χρωμέτοις δοκῇ ;
παραβάλλων εὐθύς,

Λίχρὸν, τό γ' αἶχρὸν, καὶ δοκῇ, καὶ μὴ δοκῇ.
ὁ δὲ Κλέανθος, περὶ τῷ πλάττει,

Φίλοις τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὼν
† Δαπάταισι εἴωσαι,

μεταγράφων ἔτω,

Πόρνας τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὼν
Δαπάταις ἐπιτρίψαι.

καὶ, ὁ Ζήνων, ἐπανορθούμενος τὸ τῷ Σοφο-
κλέει,

Ὅσις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
Κεῖν' εἰ δούλος, † καὶ ἐλεύθερος μόλη,

μετέγραφεν,

Οὐκ ἔστι δούλος, ἂν ἐλεύθερος μόλη,
τῷ ἐλευθέρῳ νῦν συνεκφαίνων τὸν ἀδελφόν,
καὶ μεγαλόφρονα, καὶ ἀταπεινῶτον.

μή. Τί, δὴ, κωλύει, καὶ ἡμᾶς, ταῖς τα-
αύταις ὑποφωνήσεσι, † τοὺς νέους ἀποκα-

λεῖν, πρὸς τὸ βέλτιον·[†] ἔτω, πως, χρω-
μένους τοῖς λεγομένοις,

Τόδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτω
Τόξον μερίμνης εἰς ὃ βύλεται πῆσῃ.

ἔκ· ἀλλὰ,

—ὅτω

Τόξον μερίμνης εἰς ὃ συμφέρι πῆσῃ.

τὸ, γάρ· ἃ μὴ δεῖ,[†] βεβλόμενον λαβεῖν, καὶ
τυγχάνειν, οἰκτρόν ἐστι καὶ ἄζηλον. καὶ,

τοῦκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,

† Αγαμέμνον, Ατρεΰς.

Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι.

μά Δία, φήσομεν. ἀλλὰ, δεῖ, σε χαίρειν,
μὴ λυπεῖσθαι, τυγχάνοντα μέτρων.

† Οὐδ' ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς

Αγαμέμνονι, Ατρεΰς.

Αἴ, Αἴ τοδ' ἤδη θεῶν ἀνθρώποις κακόν,

† Ὅταν τις εἴδῃ τ' ἀγαθόν, χρῆται δὲ μή.

Θηριῶδες, μὲν, οὖν, καὶ ἄλογον, καὶ οἰκτρόν,
εἰδότα τὸ βέλτιον, ὑπὸ τοῦ χείρονος, ἔξ
ἀκрасίας καὶ μαλακίας, ἄγεσθαι.

Αθηναίους, ἰδὼν, θορυβήσαντας, ἐν τῷ θε-
άτρῳ,

Τί δ' αἶχρὸν, τῇν μὴ τοῖσι χρωμέοις δοκῇ ;
παραβάλλων εὐθύς,

Αἶχρὸν, τό γ' αἶχρὸν, καὶ δοκῇ, καὶ μὴ δοκῇ.
ὁ δὲ Κλέανθης, περὶ τῷ πλῆθει,

Φίλοις τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὼν
†Δαπάρασιν ᾤσας,

μεταγράφων ἔτω,

Πόρνας τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὼν
Δαπάρας ἐπιτρίψαι.

καὶ, ὁ Ζήνων, ἐπανορθούμενος τὸ τῷ Σοφο-
κλέει,

Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
Κεῖν ἐν δούλῳ, καὶ ἐλεύθερος μόλη,

μετέγραφεν,

Οὐκ ἔστι δούλος, ἀνὴρ ἐλεύθερος μόλη,
τῷ ἐλευθερώ νῦν συνεκφαίνων τὸν ἀδελφὴν
καὶ μεγαλόφρονα, καὶ ἀταπείνωτον.

μή. Τί, δὴ, κωλύει, καὶ ἡμᾶς, ταῖς ταις
αὐταῖς ὑποφωνήσεσι, †τοὺς νέους ἀποκα-

λείν, πρὸς τὸ βέλτιον.[†] ἔγω, πως, χρω-
μένους τοῖς λεγομένοις,

Τὸδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτω
Τόξον μερίμνης εἰς ὃ βύλεται πίση.

ἔκ· ἀλλὰ,

—ὅτω

Τόξον μερίμνης εἰς ὃ συμφέρι πίση.

τὸ, γάρ· ἃ μὴ δεῖ,[†] βεβλόμενον λαβεῖν, καὶ
τυγχάνειν, οἰκτρόν ἐστι καὶ ἄζηλον. καὶ,

†Οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,

†Αγαμέμνον, Ατρεΐς.

Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι.

μά Δία, φήσομεν. ἀλλὰ, δεῖ, σε χαίρειν,
μὴ λυπεῖσθαι, τυγχάνοντα μέτρων.

†Οὐ γὰρ ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς

Αγαμέμνον, Ατρεΐς.

Αἴ, Αἴ τοδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν,

†Ὅταν τις εἰδῇ τὰγαθόν, χρῆται δὲ μή.

Θηριῶδες, μὲν, οὖν, καὶ ἄλογον, καὶ οἰκτρόν,
εἰδότα τὸ βέλτιον, ὑπὸ τοῦ χείρονος, ἐξ
ἀκрасίας καὶ μαλακίας, ἄγεσθαι.

ΤΡΟΪΟΣ ἰδ' ὁ πῦθαι τῷ λίγοντος, ὃ λόγος.
 καὶ τρόπος, μὲν, οὖν, καὶ λόγος. ἦ, τρόπος, διὰ
 λόγῳ· καθαίπερ, ἰσπεύς, διὰ χαλινῷ, καὶ,
 πηδαλίῳ, κυβερνήτης· ἔδεν, οὕτως φιλάν-
 θρωπον, ἔδεν συγγενές, ἐχέσσης τῆς ἀρετῆς
 ὄργανον, ὡς τὸν λόγον.

ΠΡΟΞ Θῆλυ νέει μάλλον ἢ πὶ τᾷ ῥίνα;
 Ὅπν προσῆ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος.

ἦν, δέ, βέλτιον, εἰπεῖν,

Ὅπν προσῆ τὸ σφροσ, ἀμφιδέξιος,
 ὡς ἀληθῶς, καὶ ἰσόρροπος· ὁ δέ, ὅφ' ἡδονῆς
 καὶ ὥρας, ὥδε καὶ ἐκεῖ μετακλιζόμενος, ἐπα-
 ρίσερος, καὶ ἀβέβαιος.

ΦΟΒΟΣ τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν.

καὶ, μὴν, ἔδαμῶς· ἀλλὰ,

Θάρσος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν,
 ἔφοβος, δέ, τοῖς ἄφροσι, καὶ ἀχαρίστοις, καὶ
 ἀνοήτοις· ὅτι, καὶ, τὴν, παντὶς αἰτίαν ἀγα-
 θῆ, δύναμιν, καὶ ἀρχὴν, ὡς βλάβησαν ὑ-
 φορῶνται, καὶ δεδίασι. τὸ, μὲν, οὖν, τῆς ἐ-
 πανορθώσεως γένος τοῦτον ἐστίν.

μθ'. Τὴν, δὲ, ἐπὶ πλεῖον, τῶν λεγόμε-
νων χρῆσιν ὑπέδειξεν ὁρῶς ὁ Χρῦσι-
πος· ὅτι, δεῖ μείλαγν, καὶ διαβιάζειν, ἐπὶ τὰ
ὁμοειδῇ, τὸ χρήσιμον. ὅ, τε, γὰρ, Ἡσίο-
δος, εἰπὼν,

Οὐδ' ἂν βῆς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη,
† καὶ περὶ κυνὸς, αὐτὸ, καὶ περὶ ὄντος, λέγῃ, καὶ
περὶ πάντων, ὁμοίως, τῶν ἀπολέσθαι δυ-
ναμένων. καὶ, πάλιν· τῷ Εὐριπίδῃ λέγον-
τος,

Τίς δ' ἐστὶ δούλος τῷ θανεῖν ἄφροντις ὢν ;
ὑπακυσέον, ὅτι, καὶ, περὶ πόντος, καὶ νόστος, τὰ
αὐτὰ εἴρηκεν. ὥς, γὰρ, Φαρμάκῃς, πρὸς ἐν
ἁρμόσαντος νόσημα, τὴν δυνάμιν καὶ α-
μαθόντες οἰοῖσθαι, μετὰ γασσι, καὶ χρωῖνται,
πρὸς πᾶν τὸ παραπλήσιον· ἔτῳ, καὶ, λόγον,
κοινὸν, καὶ δημόσιεῦειν, τὴν χρεῖαν, δυνά-
μενον, ἔχρη περιορᾶν, ἐνὶ πράγματι συνηρ-
τημένον· ἀλλὰ, κινεῖν ἐπὶ πάντα τὰ ὁ-
μοια· καὶ, τοὺς νέους ἐθίζειν, τὴν κοινότητα
συνορᾶν, καὶ μεταφέρειν ὅξέως τὸ οἰκεῖον,

80 ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

ἐν πολλοῖς παραδείγμασι[†] ποικίλους με-
λέτην καὶ ἀσκησὶν ὁξυφροσύνας ἵνα, τῷ Με-
νάνδρῳ λέγοντος,

Μακάριος ὅστις ὥσπερ ἐν νοῦν ἔχει.

τῷτο, καὶ περὶ δόξης, καὶ περὶ ἡγεμονίας, καὶ
περὶ λόγου δυνάμεως, εἰρῆσθαι νομίζωσι.
τὴν, δέ, πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἐν Σκύ-
ρῳ, καθήμενον[†] ἐν τῷ παρθενῶνι, γεγενημέ-
νην ἐπὶ πλῆξιν ὑπὸ τῷ Οὐδυσσεύς,

†Σὺ δ' ὅτ' τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννύς γένους

Ξαίτης, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς;

καὶ, πρὸς τὸν ἄσπετον, οἷόν τε λέγεσθαι, καὶ
πρὸς τὸν αἰχροχερδῆ, καὶ πρὸς τὸν ἀμε-
λῆ καὶ ἀπαίδευτον,

†Πίτες, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς;

ἦ, κυβέεις; ἦ, ὀρτυγοκοπεῖς;[†] ἦ, καπη-
λεύεις; ἦ, τοκογλυφεῖς; μηδὲν μέγα φρο-
νῶν, μηδὲ ἄξιον τῆς εὐγενείας.

Μὴ πλεονεκτήσῃς ἐχὶ θαυμάζω θεόν,

†Οὐ καὶ ὁ κάκιστος βραδίως ἐκτίσατο.

ἔχουσιν, μηδὲ δόξαν εἶπης· μηδὲ σώματος

εὐμορφίαν· μηδὲ στρατηγικὴν[†] χλαμύδα·
μὴ ἱερατικὸν σέφανον· ὧν καὶ τοὺς κακί-
στους ὁρῶμεν τυγχάνοντας.

Τῇ δὲ δαλίᾳ, ᾧ, ἀγχι γίγεται τέκνα.
καὶ, ναὶ μὰ Δία, τῆς ἀκολασίας, καὶ τῆς δει-
σιδαιμονίας, καὶ τῆ φθόγου, καὶ τῶν ἄλλων
νόσημάτων ἀπάντων.

ν'. Αῤῥιστα, δὲ, εἰρηκότος Ὀμήρου τὸ,
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε
καί, τὸ,

Ἐκτωρ, εἶδος ἄριστε
ψόγε, γὰρ, ἀποφαίνε, καὶ λοιδορίας, ἄξι-
ον, ὧ μὴθέν ἐστιν ἀγαθὸν εὐμορφίας κάλ-
λιον· ἐφαρμοςέον[†] τῷτο καὶ τοῖς ὁμοίοις·
κολῶντα τοὺς μέγα φρονοῦντας, ἐπὶ τοῖς
μηδενὸς ἀξίοις· καὶ, διδάσκοντα τοὺς νέους,
ὄνειδος ἡγεῖσθαι, καὶ λοιδορίαν, τὸ, Χρή-
μασιν Αῤῥιστε· καὶ, Δείπνοις Αῤῥιστε· καί,
Παισὶν, ἢ, Ὑποζυγίοις, Αῤῥιστε· καί, νῆ
δία, Τῷ Λέγειν Εφεξῆς Αῤῥιστε. δεῖ, γὰρ,
ἐκ τῶν καλῶν, διώκειν τὴν ὑπεροχὴν καὶ,

περὶ τὰ πρῶτα, πρῶτον εἶναι· κῆ, μέ-
 γαν, ἐν τοῖς μεγίστοις. ἦ, δὲ, ἀπὸ μικρῶν,
 δόξα, κῆ φαύλων, ἄδοξός ἐστι, κῆ ἀφιλό-
 τιμος. τῷτο, δὲ, ἡμᾶς, εὐδὺς ὑπομιμνήσ-
 κη τὸ παράδειγμα, τὸ, τοὺς φύγους ἀπο-
 θεωρεῖν, κῆ τοὺς ἐπαίνους, ἐν τοῖς Ὀμή-
 ρε, μάλισα, ποιήμασιν. ἔμφασις, γάρ,
 γίνεται μεγάλη, τοῦ, τὰ σωματικά, κῆ
 τυχηρά, μὴ μεγάλης ἄξια σπουδῆς νο-
 μίζειν. πρῶτον, μὲν, γάρ, ἐν ταῖς δέ-
 ξιώσεσι, καὶ ἀνακλήσεσιν· ὃ, καλοὺς, ὃδὲ,
 πλεσίους, ὃδὲ, ἰχυροὺς, προσαγορεύου-
 σιν· ἀλλὰ, τοιαύταις εὐφημίαις χρῶν-
 ται·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.

καί,

Ἐκτορ, γῆ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἄταλάντε.

καί,

Ω Ἀχιεῦ, Πηλέως γῆ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

καί,

Διὲ Μενoitιάδη, τῷ μῶ κεχαρισμένε θυμῷ.

Ἐπειτα, λοιδορῶσιν, ὕδεν ἐφαπτόμενοι
τῶν σωματικῶν· ἀλλὰ, τοῖς ἀμαρτήμασι·
† τοὺς ψόγους ἐπιφέροντες·

Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο·
καί,

Λῖαν, νεῖκε ἄριτε, κακοφραδές.
καί,

† Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεο ; ὕδ' τί σε χρὴ
λαβραγόρην ἔμεναι.

καί,
Λῖαν ἀμαρτοειπὺς, βυγὰϊ.

κῆ, τέλος, ὁ Θερσίτης, ὑπὸ τῷ Ὀδυσέ-
ως, ὕχλωος, ὕφαλακρὸς, ὕκυρτὸς, ἀλλ'
ἀκριτόμουθος λοιδορεῖται. τὸν, δέ, Ἡ-
φαισον, † ἡ τεκοῦσα, κῆ φιλοφρονουμένη,
προσηγόρευσεν ἀπὸ τῆς χωλότητος,

Ὀρσεο κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος.

ἔτως, Ὅμηρος καταγελαῖ τῶν αἰχουνο-
μένων ἐπὶ χωλότησιν, ἢ, τυφλότησιν·
ἔτε, † ψεκτὸν ἠγόμενος, τὸν μὴ αἰχρὸν·

τόν, μὴ δὲ ἡμᾶς,† ἀλλ' ἀπὸ τύχης, γινόμενον.

νά. Δύο, δὴ, περιγίνεται μεγάλα, τοῖς τῶν ποιητῶν ἐδιδραμένοις ἀκούειν. τὸ, μὲν, εἰς μετριότητα.† τὸ αὐτοῦς, κατὰ βίον, εὐροῶντας, μηδενὶ τύχην, ἐπαχθῶς, καὶ ἀνοήτως, ὀνειδίζειν. τὸ, δέ,† εἰς μεγαλοφροσύνην, αὔ. τοὺς χρησαμένους τύχαις μὴ ταπεινῶσαι,† μηδὲ ταραττεῖσθαι· φέρειν, δέ, πράως, καὶ σκώμματα, καὶ λοιδωρίας, καὶ γέλωτας· μάλιστα, μὲν, τὸ τῷ Φιλήμονος ἔχοντας πρόχρησιν·

Ἡδίστον ὕδωρ, ὕδωρ μουσικώτερον

Εἴς, ἢ δύνασθαι λοιδωρόμενοι φέρειν.

ἂν, δέ, φαίνεται τις ἐπιλήφειος δεόμενος τῶν ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν παθῶν,† ἐπιλαμβάνει. ὥσπερ, ὁ τραγικὸς Ἀδραστος, τῷ Ἀλκμαίῳ εἰπόντος πρὸς αὐτόν,

Ἀνδρὸς τίς γυναικὸς ὁμογενὲς ἔφυε,
ἀπεκρίνατο,

Σὺ δ' αὐτόχρη γε μητρὸς ἢ σ' ἐγάτατο.

καθάπερ, γὰρ, οἱ τὰ ἱμάτια μασιγοῦντες
ἔχ' ἀπλονται τῷ σώματος ἔτως, οἱ, δυ-
συχίας τινός, ἢ δυσγενείας, ὀνειδίζοντες,
εἰς τὰ ἐκτὸς ἐντείνονται, κενῶς, καὶ ἀνοή-
τως· τῆς ψυχῆς, δέ, ὃ διγλάνουσιν· ἔδὲ,
τῶν, ἀληθῶς, ἔπανορθώσεως δεομένων,
καὶ δήξεως.

νβ'. Καὶ, μὲν· ὥσπερ, ἐπάνω, πρὸς
τὰ φαῦλα καὶ βλαβερά ποιήματα, λόγους
καὶ γνώμας ἀντιτάσσοντες ἐνδόξων καὶ πο-
λιτικῶν ἀνδρῶν, ἐδοκῆμεν ἀφιστάειν, καὶ
ἀνακρῖναι, τὴν πίσιν· ἔτως, ὅ,τι ἂν ἀσέϊ-
ον εὕρωμεν, παρ' αὐτοῖς, καὶ χρηστὸν, ἔκ-
τρέφειν χρητὴν, καὶ αὖξιν, ἀποδείξει καὶ μαρ-
τυρίαις φιλοσόφοις, ἀποδιδόντας τὴν εὐ-
ρεσιν ἐκείναις. καὶ, γὰρ, δίκαιον καὶ ὠφέλι-
μον· ἰσχύει, τῆς πίστεως, καὶ ἀξίωμα, προς-
λαμβάνουσης, ὅταν, ἑτοῖς ἀπὸ σκητῆς λε-
γομένοις, καὶ πρὸς λύραν ἀδομένοις, καὶ με-

λετωμένοις ἐν διδασκαλείῳ, τὰ, Πυθα-
γόρου δόγματα, καὶ Πλάτωνος, ὁμολογῇ·
καὶ, τὰ Χίλωνος παραγέλματα, καὶ τὰ
Βίαντος, ἐπὶ τὰς αὐτὰς ἀγῆ γνώμας, ἐ-
κείνοις τοῖς παιδακοῖς ἀναγνώσμασιν.

νύ. Ὁθεν, ὁ παρέρχως ὑποδεικτέον,
ὅτι τὸ, μὲν,

ἡ τέχνη ἐμὸν, ὅς τοι δέδοται πολεμικὰ ἔργα·

Ἀλλὰ, σὺ γ' ἱμερόεντα μετέρχῃ ἔργα γάμοις·

καὶ, τὸ,

ἡ ζωὴ ᾧ τοι νεμῶν ὅτ' ἀμείνοι φασὶ μάχιστο·

ὃδὲν διαφέρει τῷ,

Γινώθι σαυτὸν,

ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἔχει διάνοιαν ἐκείνῳ,

το, δέ,

Νήπιος ὃς ἴσασιν ὅσω πλέον ἡμῶν παντός·

καὶ, τὸ,

Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βυλεύσαντι κακίστη·

ἡ αὐτὴν ἐστὶ τοῖς Πλάτωνος, ἐν Γοργίᾳ,

ἢ Πολιτεία, δόγμασι περὶ τῷ, τὸ ἀδικεῖν
κάκιον εἶναι τῷ ἀδικεῖσθαι.†τῷ, τῷ κακῶς
πάχειν, τὸ ποιεῖν κακῶς, βλαβερώτερον.
ἐπιρρήτέον, δὲ, καὶ τῷ Αἰχύλῳ,

Θάρσσε πόνη γὰρ ἄκρον ἔκ' ἔχει χρόνον,
ὅτι, τῷτο ἔστι τὸ, παρ' Ἐπικέρῳ, θρυλ-
λάμενον, αἰεὶ, καὶ θαυμαζόμενον· ὥς, οἱ
μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν· οἱ, δὲ,
χρόνιοι μέγεθος ἔκ' ἔχουσιν. ὦν, τὸ, μὲν,
εἴρηκεν ὁ Αἰχύλος ἐναργῶς· τὸ, δὲ, τῷ
εἰρημένῳ παράκειμένον ἔστιν. εἰ, γὰρ, ὁ
μέγας, καὶ σύντονος, ὃ παραμένει πόνος,
†ἔκ' ἔστι μέγας ὁ παραμένων, ὃδὲ δυσκαρ-
τέρητος. τὰ, δὲ, τῷ Θεσπίδος ταυτὶ,

Ὅρας, ὅτι Ζεὺς, τῷδε, πρωτεύει θεῶν,
οὐ ψευδὲς,†τῷδὲ κόμπον, ὃ μῶρον γέλωτ
Ἀσκῶν.†τὸδ' ἡδὺ μόνος ἔκ' ἐπίσταται,

†τί διαφέρει τῷ,

Πόρρω, γὰρ, ἡδονῆς, καὶ λύπης,
ἰδρυται τὸ θεῖον·

ὡς Πλάτων ἔλεγε·

νῦ. Τὸ, δέ,

†φάσωμεν, πικρὸν κῦδος ἔχον ἀρετὰν
Πλῆτος, δέ, ἡ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ,

λεγόμενον ὑπὸ τῷ Βακχυλίδε· ἡ, πάλιν,
ὑπὸ τῷ Εὐριπίδῃ, παραπλησίως,

Εγὼ, δέ, ὅδ᾽ ἐν πρεσβύτεροι νομίζω τᾷς σωφροσύνας,
Ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς αἰεὶ εὐνέει·

ἡ τὸ,

†Τιμάν τε πιπᾶσαι,
Πλῶτῳ δ᾽ ἀρετὰν κατεργάσασθαι
Δοκεῖτ᾽, ἐν ἰωλοῖς δὲ†καθήσειδ᾽ ἀνολβοι·

†ἄρα, ἐκ ἀπόδειξιν ἔχον ὅι φιλόσοφοι
λέγουσι, περὶ πλῆτε, καὶ τῶν ἐκτὸς ἀγα-
θῶν· ὡς, χωρὶς ἀρετῆς, ἀνωφελῶν ὄν-
των, ἡ ἀνονήτων, τοῖς ἔχουσι; τὸ, γάρ,
ἔγω, συνάπτειν, ἡ συνοικειοῦν, τοῖς δόγ-
μασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα τῷ μύθῳ, ἡ,
τῷ προσωπείῃ· ἡ, σπουδῇ†περιτίθησι
τοῖς χρησίμως λεγομένοις.†ἔτι, δέ, προς-
ανοίγει, ἡ προσκλίνει, τὴν τῷ νέῳ ψυ-

χὴν, τοῖς ἐν φιλοσοφίᾳ λόγοις. ἔρχεται,
 γὰρ, ἔκ ἄγευστος αὐτῶν, παντάπασιν,
 ἔδὲ ἀνήκοος· ἔδὲ, ἀκρίτως ἀνάπλεως ὧν
 ἤκουε τῆς μητρὸς, αἰεὶ, καὶ τίτθης, καὶ, νῆ
 Δία, τῷ πατρὸς, καὶ τῷ παιδαγωγῷ·
 τοὺς πλεσίους εὐδαιμονιζόντων, καὶ σεβο-
 μένων· φριτίντων, δέ, τὸν θάνατον, καὶ,
 τὸν πόνον· ἄζηλον, δέ, καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ,
 τὸ μηδὲν, ἄνευ χρημάτων καὶ δόξης, ἀγόν-
 των. οἷς ἀντίφωνα τῶν φιλοσόφων ἀκέ-
 οντας αὐτοὺς, τοπρῶτον, ἔκπληξις ἰχθῦ,
 καὶ ταραχὴ, καὶ θάμβος· ὃ προσιεμένους,
 ἔδὲ ὑπομένοντας· ἂν μὴ, καθάπερ, ἐκ σκό-
 τος πολλῶν, μέλλοντες ἥλιον ὄραϊν, ἐδισ-
 θῶσι, καθάπερ, ἐν νόθῳ φωτὶ, καὶ, [†]κεκρα-
 μένοις μύθοις, ἀληθείας αὐγὴν ἔχοντι
 μαλθακὴν, ἀλύπως διαβλέπειν τὰ τοι-
 αῦτα, καὶ μὴ φεύγειν. προακηκούτες, γὰρ,
 ἐν τοῖς ποιήμασι, καὶ προανεγνωκότες,

Τὸν φῶντα θρηνεῖν, εἰς ὃς ἔρχεται κακὰ·
 Τὸν δ' αὖ θανόντα, ὃ πόνῳ πεπαιμμένον,

Χαίροντας, εὐφημῶντας, ἐκτίμπνι δόμον.

καί,

Ἐπεὶ, τί δέῃ βροτοῖσι πλὴν δυεῖν μοῖον;
Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός δ' ὕδραχός;

καί,

Ἰὼ, τυραννί, βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη.

καί,

-- ἡ βροτῶν τ' εὐπραξία

Τῶν τὰ ἐλάχιστα, γίνεταί, λυπυμένων·

ἥτιον ταραττόνται, καὶ, δυσκολαίνεσι, πα-
ρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἀκούοντες, ὡς, ὁ Θά-
νατος ὑδὲν πρὸς ἡμᾶς· καὶ, Ὁ τῆς φύσε-
ως πλῆθος ὥριται· καί, Τὸ εὐδαῖμον καὶ
μακάριον, ὃ χρημάτων πλήθος, ὑδὲ
πραγμάτων ὄψκος, ὑδὲ ἀρχαίτινες, ἔχου-
σιν, ὑδὲ δυνάμεις· ἀλλὰ, ἀλυπία, καὶ
πραότης παθῶν, καὶ διάθεσις ψυχῆς τὸ
κατὰ φύσιν ὀρίζεσθαι.

νέ. Διὸ· καὶ, τούτων ἕνεκα, καί, τῶν
προειρημένων ἀπάντων· ἀγαθῆς, δεῖ, τῷ
νέῳ, κυβερνήσεως, περὶ τὴν ἀνάγνωσιν. ἱ-

να, μή†προδιαβληθεῖς, ἀλλά, μᾶλλον,
 προπαιδευθεῖς, εὐμενής, καὶ φίλος, καὶ οἰ-
 κεῖος, ὑπὸ ποιητικῆς, ἐπὶ φιλοσοφίαν,
 †προπέμπηται.

VARIANTES LECTIONES

ET

NOTAE

AD

PLUTARCHI LIBELLUM

De Audiendis Poetis.

NOTANDUM est Libellum hunc hodie secundum locum inter Morales Plutarchi commentarios inere: erat vero ἰς τὴν παλαιάν. *Vulcobius.*

Pagina tertia.

lin. 3. Χαιράντως βιβλίον.) Haec duo vocabula Lili hujus titulo inseruit Grotius, cujus editionem secutus sum.

lin. 6. Εἰ μὲν, ὡς Φιλόξενος ὁ ποιητὴς ἔλεγεν.) αἱ μὲν, ὡς κριτής φησι Φιλόξενος. *Vulcob.* ὅτι μὲν, ὡς Φιλόξενος &c. *tion. Aldi et Basil.*

lin. 7. Σήδαπ.) ita legit cod. *Basil.* at Luscinus, i olim Libellum hunc civitate donavit, habet *Seda-* ut videatur legisse Σήδαπ: quam lectionem habent tiones pleraeque, et *Xylandri* cod. MS. Ego edit. / sequutus sum cum Grotio, cui Sedapus non videtur esse nomen Romanum.

ibid. Τῶν κρείων τὰ μὴ κρία ἡδιστα ἔστι, ἢ τῶν ἰχθύων οἱ μὴ ρύες.) Aenigmatis hujus mentionem fecit Erasmus Apophtheg. nullam tamen ejus explicationem attu-

fit; lectori igitur liberum erit sua vel hac (si placeat) conjectura uti. *Suaviores nempe eas carnes dicit, quae ad piscium naturam propius accedunt, qualem habent volucres quaedam flumineae: pisces autem illos esse suavissimos, qui carnem firmitate et sapore maxime reserunt; quales sunt sturiones, Ford.*

lin. 14. μηδὲ ἀπὸ σπυδῆς ἀγισθαι.) pro ἀγισθαι habent λίσσασθαι *Turnebus, Vulcobius, Bongarsius, et Xylandri* cod. MS. et haec lectio optima videtur.

lin. 18. ὑποδίσσης, ἢ τὸν Λαριν.) ὑποδίσσης, ἀλλὰ ἢ Ἰαριν. editt. *Ald. Basil.*

Pag. 4.

lin. 10. Διερχόμενοι, ἀλλὰ ἢ τὰ περὶ τῶν ψυχῶν.) διερχόμενοι τὰ περὶ τῶν ψυχῶν. *Ald. Basil.*

lin. 12. σώζουσιν, ἢ γιν.) σώζουσιν ἢ γιν. *Ald. Basf.*

lin. 15. ἀπίζεται, τοσούτον μᾶλλον ἀμειλιθῆσα βλάπτει ἢ διαφθείρει ἢ.) ἀπίζεται, μᾶλλον ἀμειλιθῆσα φθάρει ἢ βλάπτει ἢ. *Vulcob.*

lin. 19. ἡλίκος οὐμός τε νῦν Σάκλαρος.) ἡλίκος ὁ ὁμός τε τῶν Σάκλαρος. *Vulcob.*

Pag. 5.

lin. 3. Ἄπειρ ὅν ἡμοὶ περὶ ποιημάτων ὁπῶν πρῶτον ἐπῆλθε, νῦν πρὸς σε γεγραμμένα πέμψαι διανοήθην. ἢ λαβὼν ταῦτα διελθε.) hanc lectionem debemus *Xylandri* cod. MS. ἀπὲρ ὅν ἡμοί. *Turneb. Vulcob.* ἀλλ' ὅν ἡμοὶ περὶ ποιημάτων ὁπῶντι πρῶτον, ἐπῆλθε νῦν πρὸς σε γεγραμμένα πέμψαι διελθῶν. *Ald. Basf.*

lin. 8. πότοις.) vulgo legitur πόνοις. Nostram vero lectionem confirmant *Xyl.* cod. MS. *Turneb. Vulcob. Bongars.* et ex sensu etiam constat ita legendum esse. Dicit enim potantes contra ebrietatem praemunire se ἀμειδυτοίς erat autem ἀμείδυστος, secundum Hesychium, θῆτάνη ἢ λίθος. et dicta est, ut ait Aristoteles, ab α priv.

εὐμεθύσκα, quod multum valere contra ebrietatem putaretur. Caeterum Romani, in compotationibus, amethystorum loco, coronis hederaceis aut myrteis utebantur, iisque capita cingebant. Plin. 16. cap. 1.

lin. 14. Πυλὺποδος κεφαλῇ ἐν μὲν κακόν, ἐν δὲ ἔσθλόν.) ita legunt editt. *Ald. et Basil.* Πυλὺποδος κεφαλῇ ἐν μὲν κακόν, ἐν δὲ ἔσθλόν. *Stephan. et Paris.* edit. aliiq. Πυλὺποδος κεφαλῇ ἐν μὲν κακόν, ἐν δὲ ἔσθλόν. *Turneb. Vulcob.*

lin. 16. ὕπνον ποιῶ, φαντασίας.) ὕπνον ἱμνοῖα ἔφραντας. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

lin. 20. τὸ παρακτικὸν ἔπαράφορον.) τὸ παράφορον ἔπααρακτικόν. *Vulc.*

Pag. 6.

lin. 5. Λυγρά τοῖς χρωμένοις.) vulgo legitur λυγρά αὐτοῖς χρωμένοις. Sed nostram lectionem confirmant *Turn. Vulc. Salmasius.* paulo post κομιδὴν. *Ald. Vulc.*

lin. 13. Θετταλὺς.) Θεσσαλὺς. *Turn.*

lin. 17. Γοργίας ὃ ἢ τραγωδίαν ἔπιν ἀπάτην, ἣν ἔτι ἀπατήσας, δικαιότερος τῷ μὴ ἀπατηθέντος, ἢ ὁ ἀπατηθεὶς, σοφώτερος τῷ μὴ ἀπατηθέντος.) Hoc aenigma ita explicandum est, *Tragoedia fallacia* dicitur, quod ficta argumenta tanto cum artificio tractet, ut vera nobis videantur: poëta vero qui hac fraude, nostrae utilitati consulit, *justior* est: et *sapientior* est auditor ille, qui fabulis deceptus, ex iis quid sit honestum, quid turpe; quid utile, quid non, discit. Aenigmatis hujus iterum meminit Plutarchus Libello, Πότερον Ἀθηναῖοι κατὰ πόλεμον ἢ κατὰ σοφίαν ἐνδοξότεροι; ubi hanc statim rationem subjungit: 'Ὁ μὲν γὰρ ἀπατήσας δικαιότερος, ὅτι τῷτο ὑποσχόμενος πεποιήκειν' Ὁ δὲ ἀπατηθεὶς σοφώτερος, ἐυέλων γὰρ ὑφ' ἡδονῆς λόγων τὸ μὴ ἀναίσθητον. i. e. 'Justior est, qui decipit, quia hoc prae se tulerat: sapientior, qui

‘decipitur, quia orationis illecebris facile capiuntur,
‘qui non sunt plane stupidi.’

Pag. 7.

Lip. I. κερῶ τινι τὰ ὅτα ἀτίκτω καὶ ἀπλάσσοντες ἀνακλῶ-
μεν.) κερῶ τινι τὰ ὅτα, ἢ ἀτίκτω κερῶ καταπλάσσοντες ἀνακλα-
ζομεν. *Vulc.* ἀτίκτω. *Ald.* Codex *Basil.* legit quidem
ἀτίκτω, sed margini ejus annotatum est, aliter legi ἀ-
τίκτω. Caeterum hic alludit Plutarchus ad ceram, qua
Ulysses quum Syrenas praeterveheretur, sociorum au-
res obthuravit, ut ipse de se narrat Odyss. m. p. 70.

Αὐτὰρ ἐγὼ κερῶ μέγα τρόχον ὅξιν χαλκῷ

Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ σιβαρῶσι πιείσῃ.

Ἀψα δ' ἰαίνεται κερὸς, ἐπὰ κίλειτό μεγάλη ἴς,

Ἡελίῳ τ' αὐγῇ Τηριονίδαο ἀνακτος,

Ἐξήκας δ' ἱταροῖσιν ἐπ' ὕατα πᾶσιν ἄλεψα.

Lip. 4. *Επικύρηον ἀκάτιον ἀραμένους.) ἀραμένους. Turn.*
dictum hoc est proverbiale, quo allusum est ad Ulysssem
Sirenas praeternavigantem. Vocem tamen hanc (ἀ-
κάτιον) videtur Plutarchus ex Epicureorum scriptis ha-
buisse. Nam in libello 'Οτι ὕδὲ ζῶν ἐστὶ ἡδέως καὶ' *Επικύρον*,
cum dixisset Epicureos averfari mathematicos, addit,
ἀλλὰ τοὺς (sc. discipulos) ἱπαραμένους τὰ ἀκάτια φεύγειν
ἀπ' αὐτῶν (sc. Mathematicis) κελεύουσιν. Quod vero poë-
sia omnem repudiavit Epicurus, docet in eodem libel-
lo, H⁷; (i. e. poëticae) ὃ μίτεσι τύτοις, ὕδὲ φασιν ὕδὲ βύλονται
μετῶναι. Adhaec Metrodori Epicurei testimonium ci-
tat ex libro *περὶ ποιητῶν* ubi ad amicum scribit, 'ὅδιν
μηδὲ εἰδέναι φάσκων μετὰ σοτέρων ἢν ὁ Ἐκτωρ, ἢ τοὺς πρῶτους σι-
χης τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, ἢ πάλιν τὰ ἐν μίσθῳ, μὴ ταρβήσης δεξ.
idem testatur Heraclides Ponticus de Allegor. Homer.
Οὐδ' *Επικύρου* φροντίς ἡμῖν, ὅς τῆς ἀσίμνου περὶ τοὺς ἰδίους κήπας
ἔδοντες γεωργός ἐστιν, ἀπασαν ὁμῶς ποιητικὴν ὥσπερ ἀνόσιον μὴ-
δον δίλειαν ἀροσιμένους' et Epicurus, Gassendo teste, sa-

Pientis esse tradidit, ποιήματα ἀγνοῦν, ἢ ἂν ποιῶν. et apud Empiricum Poëtica secundum Epicurum est ἡ οἷον ἀνωφελής, ἀλλὰ ἔβλαβερωτάτη.

lin. 6. λογισμῶ περιστάντες.) παραστάντες. *Vulc.*

lin. 7. παραφέρεται τῷ τέρποντι.) τὸ τέρπον τί. *Τυγρ.*

lin. 16. Αφαιρῶ.) ἀφερῶ. *Ald. Bas.*

lin. 19. τὴν ποιητικὴν μερίδα.) ἡ ποιητικὴν ἡμερίδα. *Steph.*

Pag. 8.

Lin. 4. κολύωμεν.) κολύωμεν. *Ald. Bas.*

lin. 8. καταμιγνύωμεν.) καταμηνύωμεν. *Ald. Bas.* lectionem nostram confirmant *Xylandr.* MS. et impressi quidam codd. Caeterum noti sunt Mandragorae (de qua *lin.* sequent.) effectus ex *Plin. Hist. l. 15. c. 11.* ubi tradit tam somnificam ipsi vim inesse, ut enecet etiam largiore potu, et ex *Dioscoride* *βιβλ. β'. κεφ. 55'.* ubi haec verba legas, *Ενιοι ἡ καθεύουσιν οἶνον τὰς ῥίζας* (sc. mandragorae) *ἄχρι τρίτη, ἡ διυλίσαντες ἀποτίθενται. χρώμενοι ἐπὶ τῶν ἀγρύπνων ἡ περιοδυνῶντων κυάθῳ ἐνὶ, ἡ ἐφ' ἂν βυλονται ἀναισθησίαν τεμνομένων ἡ καιομένων ποιῆσαι.* paulo post aliam tradit esse mandragorae speciem, quae *morion* dicitur, ἣν φασὶ πινομένην ὅσον < α'. ἡ μετὰ αἰφίτων ἰσθιομένην ἐν μάξῃ ἡ ὅλῳ ἀπομωροῦν, καθεύδει γὰρ ὁ ἀνδρῶς ἐν ὅπῃ ἂν φάγοι σχήματι, αἰσθανόμενος ὑδενὸς ἐπ' ὅρας γ'. ἡ δ'. ἀφ' ὅπῃ ἂν προσεῖληται. χρωῖνται ἡ ταύτη οἱ ἰατροὶ, ὅταν τέμνουν ἡ καίεν μέλλωσι. Unde *Lucian. in Timone,* cuidam καθύπνῳ dicit, ὅπῃ γε καδάπερ ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδεις· hinc etiam natum Adagium, *Mandragoram bibe,* de quo videatur *Erasmus.*

lin. 17. Ἄλλ' ἐν ποιήμασι προσφιλοσοφητίον.) ἀλλὰ προσφιλοσοφητίον τοῖς ποιήμασι. *Vulc.*

Pag. 9.

Lin. 2. Ἀρχηται καλῶς.) ἀρχηται κακῶς. *Vulc.*

lin. 3. ἡ τὰς τελευτάς.) ἡ τὰς τελετάς. *Vulc.*

lin. 5. πρῶτον δὲ ἀνάγωμεν ὡς τὰ ποιήματα καὶ δὲν ἔστω.)
πρῶτον μὲν δὲ ἀνάγωμεν ὡς τὰ ποιήματα δὲ ἢ ἢ τίσι καὶ δὲν ἔστω.
Vulc.

lin. 7. ὡς τὸ, Πολλὰ.) ὅτι πολλὰ. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

lin. 13. καὶ ἀντιπρὸς ἑχὺ τίλος.) τὸ τίλος. *Turn. Vulc.*

lin. 20. Εὖ πεποιημένη.) εὖ πεποιημένη. *Basf.*

Pag. 10.

Lin. 10. τοὺς ἢ Διόσπου &c.) Quod heic de Socrate narrat Plutarchus, est ex Platonis *Phaedone*; ubi cum Socrates se dixisset ex infomnio musicam exerce-
re, addit, Οὕτω δὲ πρῶτον μὲν οἷς ἢ Διὸν ἐποίησα, ἢ ἢ ἢ πα-
ρῶσα δυοῖα. μετὰ ἢ ἢ Διὸν, ἐννοήσας ὅτι ἢ ποιητὴν Δίῳ, ὅπερ
μέλλει ποιητὴς εἶναι, ποιῶν μῦθους ἀλλ' ἢ λόγους, ἢ αὐτὸς ἢ ἢ
μεθολογικὸς, διὰ ταῦτα, ὡς προχάρης ἔχον καὶ ἢ πρὸς αὐτὸν μύ-
θους τῷ Διόσπου, τῶν ἐποίησα οἷς πρῶτος ἐπέτυχον.

lin. 17. Ὡς περ ὄχημα, ἢ ὄγκοι ἢ τὸ μέτρον.) τὸ μέτρον
καὶ ἢ ὄγκοι. *Vulc.*

Pag. 11.

Lin. 1. ἢ ἀρετῆς, ὑπ' ἀνδρός.) ἢ ἀνδρός. *Turn.*

lin. 7. Σφιδγός.) λυγρός. *Ald. Basf. Xylandri cod.*
MS. qui tamen ad marginem notatum habuit σφιδγός.

lin. 9. προσποιῇ.) προσποιῇ. *Vulc.*

lin. 13. Επιλήφεται δὲ τῷ Απόλλωνος χαλεπαίνοντος.)
Grotius reponendum putavit τῷ Απόλλωνι &c. Versus
sequentes Thetidis sunt verba, Achillem ab Apolline
(qui facilem fore praedixerat) occisum deplorantis.
Integri autem extant apud Platonem, ad finem l. 2.
de Repub. Πολλὰ ἄρα Ὁμήρῳ, inquit, ἐπαινῶντες, ἀλλὰ τῷ
το ἢ ἢ ἀρα ἐπαινεσόμεθα, τὸν τῷ ἐνυκνίῳ πομπῇ ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀ-
γαμέμνονι· ἢ ἢ Διὸς χύλῳ ὅταν φῶ ἢ ἢ Απόλλων ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις
ἔδοντα,

Ἐνδαιτῆσθαι τὰς εἰς εὐπαιδίας,

Νόσων τ' ἀπέρως ἢ μακραιώοντος βίῃ,

ἔμπα πάντα τ' εἰπὼν, Διοφιλῆς ἱμάς τύχας
 Παιὼν ἰπευφάρμυσεν, εὐδημῶν ἱμέ,
 Καγὼ τὸ Φαῖβι δῶον ἀψευδὲς σόμα
 Ἡλπιζον ἔναι, μαντικῇ βρύθην τίχνη.
 'Ο δ' αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν δαίτῃ παρὼν,
 Αὐτὸς τὰδ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανὼν
 Τὸν παῖδα τ' ἱμῶν.

Ubi nota quod pro 'Ον αὐτὸς (ut legit Plutarch.) ibi legitur 'Ο δ' αὐτὸς, et rectius; item pro δαίτῃ legitur δαίτη, at cod. *Baf.* legit διαίτη. Caeterum cum Achillem dicit ab Apolline occisum fuisse, nihil vult aliud, quam quod Apollo Paridi auxilium tulit. Sic *Iliad.* χ. Hector moriens Achillem ita alloquitur,

σε Πάρις ἔ Φαῖκος Απόλλων

Εὐδλὸν ἰόντ' ὀλίωσιν ἐνὶ Σκαίῃσι πόλυσσι.

Et apud Virgil. *Aen.* 6. 56. Aeneas inducitur his verbis Apollini supplicans,

*Phoebe graves Trojae semper miserate labores,
 Dardana qui Paridis direxti tela manusque
 Corpus in Aeacidæ.*

lin. 18. παύσεται ἢ τ' φθιτὸν Ἀχιλλεῖα ἢ τ' Ἀγαμέμνονα τ' καδ' ἄδ' αὖ δακρύων.) *Duplicem haec verba sensum praeferunt; *Xylander* exp. 'Quin et extincti jam Achilles ac Agamemnonis lacrymas compescet,' et huic consentit Anglicus interpres: credebant dictam esse hanc sententiam secundum illas loquendi formulas: καλῶν τῆς ὕβριος ἔπαυσαν. *Isocrat.* *Panegyric.* τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιδυμῶν τοὺς συνόντας ἔπαυε. *Xenoph.* *Apomnem.* I. 1. Mihi vero magis arridet *Grotii* versio, 'Parcet' etiam lacrymas impendere mortuo Agamemnoni,

* minime, sed unicum *Grotii*: quia παύσεται est *Med.* Vocis, non *Aët.* ceterum δακρύων τινα est *Atticissimus*.

* aut Achilli apud inferos; ubi παύσται δακρύων dicitur, ut apud Thucyd. παύμαι φονεύων et ἐπαύσατο τύπλον, apud Basilium.

Pag. 12.

lin. 9. Διὰ δὲ τὸ μυθῶδες.) Ald. et Basf. non * agnoscunt δὲ.

lin. 13. Προσαναχρώννυνται.) προεῖκαταχρώννυνται. Turn. Vulc.

lin. 17. ἴλκε δὲ μίσσα.) μίσα. Ald. Basf.

Pag. 13.

Lin. 1. ἢ Θίτιν.) ἢ Θίτιν. Vulc.

lin. 16. Φάσματα.) φαντάσματα. Basf.

Pag. 14.

Lin. 4. νυκτὸς ποταμοί.) i. e. ᾗδεν ποταμοί, fluvii apud Inferos; eodem modo Euripides dixit σκότυ πύλας, i. e. portas Inferorum; initio Hecubae.

lin. 6. Λευκάδα πέτρην.) πέτραν. Vulc.

lin. 12. καταλήπης.) καταλήπην. Ald. Basf. et apud Homerum retinetur haec lectio, apud quem etiam nonnulli legunt ἀκλαυτον.

lin. 14. Ψυχὴ δ' ἐκ βεδίων.) ἐκ σπλάγχων ἢ μελῶν. Turn. Bongarf. ubi videtur Scholium in contextum irrepisse.

lin. 19. προσαλωκότων) προσαλωκότων. Basf.

lin. 21. διαπράττυσιν.) διαπράττυσι. Turn.

Pag. 15.

Lin. 2. ἴχην ἱναυλον.) ἱναυλος metaphorice pro eo capitur, quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant. Εναυλοι λόγοι· οἱ πρόσφατοι ἢ ταῖς ἀκοαῖς ἔτι ἱναυλούμενοι. Εναυλον· ὃ πρὸ πολλῷ ἱνηχόμενον ἢ μνημονεύμενον, ἀλλ' ἔτι ἱνηχόμενον. αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ γενὸν ἢ ἐπίμηκες. τοιῦτος

* Sed agnoscī oportet propter sequens γάρ.

ὅτι τῶν ὧτων τόπος. *Etymologus et Phavorinus*. Quorum hic paulo post addit: οἱ μίντοι μεθ' Ὁμηρον ἑναυλὸν φασὶ ζ τὸν ἔνδον τῆς αὐλῆς· ὅθεν λόγος ἑναυλος ἀκοῇ· ὃ ἐστὶ ἐν- τὸς ὧν τῆς ἀκοῆς. αὐτὸ δὲ ἴσως ζ παρὰ τὸν μουσικὸν αὐλὸν ἱρρέθη. ἵνα ἢ λόγος ἑναυλος, ὃ ἐστὶ καταυλῶν τὴν ἀκοήν. Unde *Lucianus* dixit, ἡ φωνὴ τῶν ἀκυσθέντων ἑναυλος ἐστὶ, i. e. *adhuc in auribus personat*. Et *Plato* lib. 3. de *Repub.* πᾶσι φόβος ἑναυλος ἐγγόνει. Et *Pisidas* citante *Suida*, ἀνὰ γὰρ, ὡς ἰοι- κιν, αἱ περιβάσεις ἐκ τῶν ἐναύλων ἐριδισμένων πύων τίκτουςιν ὀρμαῖς κρεῖττοι βουλευμάτων· quod exp. ἢ πρὸ πολλῷ μνημο- νευομένων· ἐστὶ ἐνηχυμένων.

Pag. 15.

- lin. 3. ὅτι ποιητικῇ.) ποιητικῇ. *Ald.*
 lin. 5. πεποιημένοις.) πεποιημένοις. *Ald. Basf.*
 lin. 8. καὶ τὰ Εμπειροκλῆς ἔπη ἴσω.) ἔπη non agnos-
 cunt *Ald. Basf. Turn.* qui etiam pro ἴσω legit ἰστί.
 lin. 14. καὶ ὅσσα.) ζ ἄσσα. *Turn. Vulc.*
 lin. 22. ἅμα τῷ προσάγειν.) ἅμα τὸ προσάγειν. *Ald.*

Pag. 16.

- Lin. 1. ὑπογράφοντες.) ὑπογράφοντο. *Vulc.*
 ὑπογραφόντα. *Turn. Bongarsf.*
 lin. 18. τὴν Μηδίας.) τῆς Μηδίας. *Ald. Basf.*
 lin. 19. ζ Παρράσιος τὴν Οδυσεΐως προσποιήσαντα μακίαν.)
 haec absunt a veteri. *Vulc.*

Pag. 17.

- Lin. 11. ἀλλ' ἱπαινῶν.) ἱπαινῶ. *Turn.*
 lin. 16. ἀν δὲ τις πιθανῶς ταῦτα.) ἀν δὲ τις πειθανῶν
 ταῦτα. *Basf.*

Pag. 18.

- Lin. 8. Ἄς δὲ μιμῶται διαδίσσης ζ πράξεις, προβάλλεισ-
 θαι ζ κακίζαν.) ἄς δὲ διαδίσσης καὶ πράξεις μιμῶται ζ προβάλ-
 λισθαι, ζ κακίζαν. *Vulc.*
 lin. 10. ταῦτ' ἐπὶ τὸ καλὸν ζ καλῶς μιμῶται.) ταῦτ' ἐπὶ τὸ κα-

ὅν τι, καὶ μιμῆσθαι καλῶς *Xyl.* è MS. ταὐτὸ καλὸν μιμῆσθαι. *Ald. Baf.*

lin. 15. εὐχετο.) πύχετο. *Turn.*

lin. ult. ἄρυσσο.) ἄρυσσο. deinde versu sequente τῶν legit pro τὰ. *Turn.*

Pag. 19.

Lin. 3. Τάλαντον ἢ προῖξ &c.) Hi quatuor versus vulgo ita legebantur, ut vers. esse non apparerent; *Grotius* autem digessit, et pro μὴ λαβὼν & ζῆν δ' ἐστὶ μοι, quod prius legebatur; reposuit, μὴ λαβῶ; ζῆν δ' ἐστὶ μοι; at illud, Τάλαντον ἢ προῖξ pro Τάλαντον ἢ προῖξ à *Salmasio* repositum est. Caeterum deliberat in his versibus senex avarus, an uxorem infamem duceret, sed cui talentum dos esset?

Pag. 20.

Lin. 1. Μοιχικόν.) μοιχόν. *Turn.*

lin. 9. θεά.) θεάν. *Turn. Vulc.*

lin. 12. Μηδενός.) μηδενός. *Baf. μηδ' ἑνός. Vulc.*

lin. 13. Ὁμηρος τῷ γίνει τῶν.) τῶν. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

lin. ult. καὶ φαύλοις.) & φαύλαις. *Vulc.* et linea sequent. pro ἀρεδῶς *Turn.* et *Bongarsf.* legunt ἀπηνῶς.

Pag. 21.

Lin. 5. Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει.) ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερῇ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, τῷτ' ἔστιν ἀγρίως. *Vulc.*

lin. 10. ἢ αὐτήν.) ἢ αὐτῇ. *Vulc.*

Pag. 22.

Lin. 10. Ἐτίρας δ' ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν παρέχουσι μαθήσεις.) i. e. interprete *Grotio*; *Alia vero ex rebus ipsis praebeant disciplinae.* At *Xylander*, cui favet interpres Anglicus, ita vertit; *Alia in rebus ipsis documenta (Poëtae) exhibent.*

lin. 1. αὐτόν.) αὐτῶν. *Parisiensf.*

lin. 18. ἱχθυ.) ἱχθυον. *Ald. Basf.*

Pag. 23.

lin. 4. Μηνύεν τ' ἥλιον.) τ' non agnoscit *Vulc.*

lin. 9. τ' περὶ τὸν κιστὸν γουτῖαν.) τὰς περὶ τ' κιστὸν γουτῖας. *Turn.*

lin. 10. τῷ πυρῶδει.) τὸ πυρῶδες. *Ald. Basf.*

ante pen. εἰς εὐνάς.) εἰς εὐναί. *Steph. Parisiens. &c. nostram vero lectionem habent codd. Ald. Basf.*

Pag. 24.

lin. 2. ὑψηγόμενος τὸ παρὰ τῶν σωφρόνων.) τῶν φρονίμων. *Ald. Basf.*

lin. 7. τὴν ἀπὸ τῶν φαρμάκων.) τ' μετὰ φαρμάκων. *Vulc.*

Pag. 25.

lin. 10. Ἀνδολκὴν.) ἀνδολικήν. *Turn. idem linea 12 pro ποιητῶν legit πολιτῶν.*

lin. 12. πρὸς αὐτοὺς ἀνταγίφισσαι.) ἀνταγίφισσαι. *Turn.*

lin. 15. αὐτοῖς τὸ τιδέναι.) αὐτοῖς τῷ τιδέναι. *Turn.*

Pag. 26.

lin. 4. τοῖςδε.) τῆςδε. *Ald. Basf. sed vulgo τῆςδε, τοῖςδε vero legendum, et sermonem fuisse de literarum studiis, versus sequens oppositam sententiam continens indicio est. Grotius.*

lin. 7. τί δὲ θεὸς σίβην σε κατθανύμενον; Ἀμεινον.) τί δῆτα ὕσι δὲ σε κατθανύμενον ἄμεινον. *Vulc.* τί δῆτα δὲ σε κατθανῶν ἄμεινον. *Ald. Basf.* τί δῆτα δὲ σε κάμνειν; κατθανῶν ἄμεινον. *Steph. Paris.* quae versu sequente pro εὔσιβην habent εὐσιβῶν.

lin. 9. τὰς λύσεις ἔχει προχέρυς.) προδήλυς. *Turn. Vulc.*

lin. 13. ἀλλαχόθι πρὸς τούναντίον εἰρημίνοις ὑπ' αὐτῶν ἀνταναιρῶν.) ἀλλαχόθι πρὸς τούναντίον πρὸς αὐτῶν εἰρημίνοισι ἀνταναιρῶν. *Vulc.*

lin. 16. ἀλλὰ τοῖς ἐν ἡδαι.) *Vulc. non agnoscit τοῖς.*

penult. χαλιπότητας.) χαλιπότητας ὡς. *deest aliquid.*
Vulc.

Pag. 27. `

Lin. 9. αὐται γὰρ εἰσιν ὑγιαίνουσαι περὶ θεῶν δόξαι.) δόξαι περὶ θεῶν ὑγιαίνουσαι. *Vulc.*

lin. ult. ἀλλ' αὐτός γε.) ἀλλ' αὐτόσι. *Basf.* ἀλλ' αὐτό γε. *Ald.*

Pag. 28.

Lin. 3. ἔ τῷ.) ἔ τῷ. *Vulc.*

lin. 7. πρὸς δὲ ἐκῆνα τὰ περὶ πλῦτυ.) πρὸς δὲ τὰ περὶ πλῦτυ ἐκῆνα. *Vulc.*

lin. 8. ἰς τε τὰς ατα.) πρὸς τ' ἄμματα. *Vulc.* πρὸς τε τὰς ατα. *Steph. Paris. &c.* sed *Grotius* ex *Stobaeo* reposuit ἰς τε apud ipsum etiam pro δανὶς perperam scribitur ζίνος.

lin. 9. Καὶ πρὸς τὰ βατὰ' ἔ ὕποτ' ἂν πίνης ἀνὴρ.) Vulgo contra versum pro ὕποτ' ἂν legebatur ἐπόθεν. et ἐπόθα. *Vulc.* sed quod sequitur rectius cohaeret cum ὕποτε quam ἐπόθεν, quanquam sciam ἐπόθεν vim habere negandi sub interrogationis forma. *Grotius.*

lin. 10. Οὐδ' ἐντυχάν.) ita emendavit *Grotius*, cum prius legeretur ὡς ἐντυχάν.

lin. 17. Φρονοὶ. καὶ, ἀλλά.) φρονοὶ ἔ ἄλλα. *Ald. Basf.*

Pag. 29.

Lin. 5. Πάλιν δ' ἐπίστροφῃ ἔ περιέσπασε.) πάλιν δ' ἔστρεψε &c. *Turn.* hanc sententiam *Grotius* sic exp. Sed rursus evertit hoc &c. atque ita verbum ἐπίστροφῃ referri vult ad praecedentem Menandri sententiam, quam dicit ipsum Poëtam alio loco refutasse. At *Xylander* ita vertit; At idem nos rursus circumegit &c. atque ita verbum ἐπίστροφῃ referri vult ad ἡμᾶς. q. d. at idem Poëta alio loco nos circumegit, et errantes in viam reduxit; et hunc esse genuinum hujus loci sensum inde

patet, quod alibi etiam Plutarchus eandem significationem huic dictioni tribuit; ut in Alcib. ἰνύς δι πάνυ τὸ λεχθὲν ἐπίστροφεν, h. e. *ex errore in sanam sententiam reduxit.*

Pag. 29.

Lin. 8. Ονηδος αἰσχροῦς.) ὄνηδος δ' αἰσχροῦς. *Vulc.*

lin. 10. βελτίω ἢ ὅμως ἔχρησιμώτερα.) βελτίω ἔχρησιμώτερα. *Ald. Basf.*

lin. 15. τῶν ἀπίσως ἐρρημίνων.) τῶν ἀτόπων ἐρρημίνων. *Turn.* τῶν ἀτόπως ἐρρημίνων. *Basf.*

lin. 18. ὥσπερ ἐπὶ ζυγῷ, ῥέπειν.) ὥσπερ ἐπὶ ζυγῷ ποιῶν. *Ald. Basf.*

Pag. 30.

Lin. 4. ἅπαντα χρὴ καλῶν.) ἅπαντα δὲ καλῶν. *Vulc.*

lin. 6. τοὺς μὲν φαύλους &c.) bis in hac sententia *Turn. et Vulc.* legunt ἵνεκα pro ἵνεκεν.

lin. 12. ἱρωτηδῶς.) ἱρωτιδῶς. *Ald.*

lin. 16. δὴ ἢ τῷ Διογίνει.) ἢ Διογίνην. *Turn. Vulc.*

lin. 18. ἐμπέπληκεν.) ἐμπεβληκεν. *Vulc.*

Page. 31.

Lin. 1. ὡς τρισόλαιοι Κῶνοι.) ἐκῆνοι. *Ald. Basf.*

Pag. 32.

Lin. 4. Κανθαρίδος.) Cantharis, de qua loquitur Plutarchus, est animalculum venenatum: de quo vide Plin. lib. 29. cap. 4. et Dioscorid. lib. 6. de illa Ovid. in Ibide, v. 308.

Cantharidum succos dante parente bibat.

Lin. 13. Κέραςδαί τε κόμην.) Graeci olim, sicut etiam apud Hebraeos fieri consuevit, comas in luctu dilacerabant, unde Homer. de Achille Patroclum lugente ait, Il. σ. v. 27.

——— χερσὶ κόμην ἥσχυι δαΐζων.

Imo, ut tradit Sophoclis Scholiastes, ἶδεν τοὺς κατ' ἀλ-

δοκεν θρηνησας πάντα τὸν πλόκαμον τιμῶν et alio loco moris hujus rationes reddit; 1°, ut squalidi moestique viderentur; caesaries enim ἀσρέντε & καλλωπισμὸν παρίχην. 2°, ἵνα διὰ τούτου ἴλιως αὐτοῖς ὁ νεκρὸς ᾖ.

ante pen. ὡς θαλαμῶν.) δολιγῶν. *Ald. Basf.*

Pag. 33.

Lin. 4. Περὶ ἣν χρῆ.) περὶ ὃν δᾶ. *Vulc.*

lin. 7. ὅτι βίγει δανή.) ὅτι γὰρ βίγει δανός. *Vulc.*

lin. 9. δάνον γὰρ Μακεδόνες.) οἱ Μακεδόνες. *Turn. Vulc.*

Pag. 34.

Lin. 4. Οἶκον ἰς ὑπόφορον.) ἄς. *Vulc.*

lin. 8. Ἀμεινῶσαι.) ἀμεινῶσιν. *Parif.* quod rectius est, ἀσθενῇ ἰποῖσι. *Turn. Bongarsf.* ibi Scholium videtur in contextum esse receptum.

lin. 12. & τῷ ἀλύων.) τό. *Ald. Basf.*

lin. 16. ἢ ἀλύων ὅτι ἱρον &c.) *Vulcobius* haec sine interrogatione legit.

lin. 17. καὶ τῷ δοᾶζεν ἢ τὸ κινῶσθαι.) καὶ τὸ δοᾶζεν & τὸ κινῶσθαι. *Ald. Basf.*

ibid. ὡς Εὐριπίδης.) ὡς ὁ Εὐριπίδης. *Vulc.*

penult. ἢ τὸ καθεζισθαι.) ἢ τὸ διατρέχειν. *Turn. Bongarsf.*

Pag. 35.

Lin. 2. Ἰκετηρίοις.) ἰκετηρίοις. *Turn. Bongarsf.*

lin. 5. Ὡς οἱ γραμματικοὶ διδάσκουσιν.) ὡς οἱ γραμματεῖς οἱ διδάσκουσιν. *Vulc.*

lin. 8. Νῦν ὀλίγην αἰνῶν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτίᾳ δίδωται.) φορτία. *Turn. Vulc.* et τιδισθαι. *Turn.* Similis autem est hic versus Virgiliano illi *Georgic. 2. 412.*

——— *laudato ingentia rura,*

Exiguam colito———

simulata verborum laudatione non raro id efferimus, quod toto pectore improbamus; quo factum, ut verbum ἰκαινῶ (quod laudo significat) pro *recuso, nolo*,

improbo adhibeatur. Sic κάλλις' ἱπαινῶ dixit Aristophan. in Ran. eadem loquendi forma usus est Soph. apud Athen. ex observatione Urfini: τὰ μὲν δὴ ἔῃ ἱπαίνω, τῷ δὲ κερδαίνων ἔχου, i. e. *haec quidem lauda, ista vero in lucro pone*. Eodem modo Virgilius loquutus esse videtur, nam latifundia improbat, et modicos illis agros praefert.

lin. 17. ταύτην δὴ τὴν διαίρεσιν ἔχῃ.) ταύτην δὲ. *Turn.* posterius τὴν non agnoscit *Vulc.*

lin. ult. τοῖς τῶν θιῶν.) τῶν non agnoscit *Vulc.*

Pag. 36.

lin. 3. ἑσὶ ἔχῃ καθηγεμόνες.) ἡγεμόνες. *Vulc.*

lin. 7. Κλυθ' ἀναξ.) hoc reposuit *Grotius* pro κλυθι ἀναξ, quod vulgo legebatur; idemque Archilochi haec digessit in tetrametros duos, quae prius confusa extabant.

lin. 11. Εὐ θαλάττῃ.) ἐναλλάττῃ. *Vulc.*

lin. 12. ταφῆς, λίγης, θρηνῶν.) θρηνῶν non agnoscit *Ald.*

lin. 14. Εἰ κέον.) ἐκέον. *Turn. Vulc. Bongars.*

lin. 18. Ἀρῇ τε φοίνισιν, αὐτοὺς τὺς θεὸς ἀνόμακα.) ἀνόμασι. *Vulc.*

Pag. 37.

lin. 2. καθάπερ αὖ τὸν χαλκόν.) καθάπερ εὖ &c. *Vulc.* καθάπερ αὐτὸν χαλκόν. *Ald. Basf.*

lin. 12. Ζεὺ πάτερ, ἰδὲ θειν μιδίων.) addit *Vulc.* κύνισι, μίγισι.

lin. 15. ὅταν ἔχῃ ταῖς αἰτίαις τῶν γιγνομένων πάντων.) πάντων τῶν γιγνομένων. *Vulc.*

lin. 18. Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἰεὶ δι' προΐαψι.) addit *Vulc.* duos sequentes versus,

Ἑρώων, αὐτοὺς δ' ἐλάρια τῷ χεὶ κύνισσι,

Οἰωνοῖσι τε πᾶσι, Διὸς δ' ἐπιτέλειτο βουλῇ.

lin. 20. ἡ γὰρ τὸν Διὸν ὁ ποιητὴς οἶται.) αἰσθᾶται. *Baj.*
Pag. 38.

lin. 10. Εἰμαρμένον.) vulgo εἰμαρμέναν: sed nostram
lesionem confirmat *Vulc.*

lin. 14. Μή ποτι δῶρον.) μέποτι δῶ:α. *Ald. B. Jf.*

lin. 16. τῷ Διός.) τῷ τῷ Διός. *Vulc.*

Pag. 39.

Lin. 6. Πιπὼν θυμορδόν.) θυμορδόν. *Vulc.*

lin. 7. τίτλαδ' ὀναδίζαν.) τίτλατ' ὀναδίζαν. *Τιτη.*
τίτλα. *Vulc. Paris. Steph. &c.* nostram lesionem *Sal-*
masio debemus.

lin. 9. δὴ τὸν τύχην.) τίχην. *Vulc.*

lin. 11. πολυτελέας ἀγορίαν.) εὐπορίαν. *Ald. Baj.*

Pag. 40.

Lin. 1. τῶν ἀνίκων.) ἀτόκων. *Vulc.*

lin. 3. ἱκανορδωτίον' ὄν' ἐστὶ τὰ ταῦτα.) ἱκανορδωτίων ἐστὶ
τὰ ταῦτα. *Vulc.*

lin. 13. ἐν αἷς.) ἐν οἷς. *Vulc.*

lin. 18. Στίχας ἀνδρῶν, Λιαντος δ' ἀλίνε μάχην Τελα-
μονιάδου.) στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, Λιαντος Τελαμονιάδου. *Vulc.*

lin. 20. Ζεὺς γὰρ οἱ νείμισα ἀν' ἀμύμονι φετὶ μάχοιτο.) ita
versus requirit ratio. *Xylander.* ἡ νείμισα. *Vulc.* ad fi-
nem hujus libelli hoc modo legitur, Ζεὺς γὰρ τοι νείμισα
ὅτ' ἀμύμονι φετὶ μάχοιο. ubi *Vulc.* legit Ζεὺς γὰρ τοι νείμισα
χ' ὅτι ἀμύμονι φετὶ μάχοιτο. *Aristoteles* hunc versum
citat *Rhetoric.* ad *Theod.* lib. 2. ibique habet νείμισασι
Mihi videtur legendum sic,

Ζεὺς γὰρ τοι νείμισα ἀν' ἀμύμονι φετὶ μάχοιο.

vel

Ζεὺς γὰρ τοι νείμισα, ἔτ' ἀμύμονι φετὶ μάχοιτο.

Pag. 41.

Lin. 2. Σφιδρα ᾧ δᾶ δ' τοῖς ἄλλοις ὀνόμασι.) σφιδρα ᾧ δ'
τοῖς ἄλλοις ὀνόμασι δᾶ. *Vulc.*

lin. 8. περιποιῶ, παρὰ τῦτο.) ὃν παρὰ. *Vulc.*

lin. 17. Τῆμός σφιν Δαναοί, ἀρετῇ.) τῆμός σφιν ἀρετῇ Δαναοί. *Vulc.*

Pag. 42.

Lin. 1. Περὶ τῆς ἀρίστης.) περὶ τῆς ἱριτῆς. *Vulc.*

lin. 16. ἢ τινος ὁμοίου.) ἢ τινος ἄλλου ὁμοίου. *Turn.*

lin. 17. ἢ ποιητὴν ἠγυῖσθαι.) ἠγύμενος. *Ald. Basf.*

Pag. 43.

Lin. 5. Οὕτω τοὺς ποιητάς.) τοὺς ποιῶντας. *Vulc.*

lin. 7. ἢ κτῆσιν.) ἢ κτίσιν. *Vulc.*

lin. 17. Καλῦμ'.) καλῦμαι. *Vulc.*

Pag. 44.

Lin. 1. Τί.) τό. *Vulc.*

lin. 4. ἱππται.) ἱππται. *Ald. Basf.*

lin. 5. ταῦτα μὲν ὅν ικανῶς.) ικανή. *Turn. Vulc.*

lin. 7. ὑπομνησίον ἐστὶ τὸς νέους, ἐκδεκνύμενον αὐτοῖς.) *quidam leg.* τοῖς νέοις ἐκδεκνύμενον αὐτοῖς. *at Vulc.* δεκνυμένους.

lin. 8. ὅτι μιμητικὴν ἢ ποιητικὴν.) ὅτι μιμητὴν ἴσως &c. *Vulc.*

lin. 15. τῆς ἀλαθῆας ὀλιγορῦσα.) ὀλιγορῦσα ἀλάθειαν. *Vulc.*

lin. ult. κατορθοῦν.) κατορθύντα. *Vulc.*

Pag. 45.

Lin. 3. κατ' Εὐριπίδην.) κατὰ ἢ Εὐριπίδην. *Vulc.*

lin. 6. ἄνι δὲ τῷ.) τῆς. *Vulc.*

lin. 11. παρίχουσι.) παρίχουσαι. *Turn.*

ibid. τὸ δ' ἀπλοῦν.) τὸ δὲ ἀπὸν. *Turn. Vulc. Bongarf.*

lin. 15. ἱμπίσουσιν πράξας.) τάξας. *Turn.*

lin. 19. καὶ ἀναιταγώνισεν.) ἢ ἀναιταγώνισεν. *Vulc.*

Pag. 46.

Lin. 2. ὡς ἄρα σοφοί.) ὡς ἄρα ἢ σοφοί. *Vulc.*

lin. 5. δοκιμάζων ταῦτα.) δοκιμάζων πάντα. *Ald. Basf.*

lin. 6. καὶ δυσχειραίναν μηδὲ ἀκύναν, μηδὲ ἀποδεχόμενος τῷ ψίγοντος.) vulgo μὴ δυσχειραίνων, sed καὶ *reposuit Grotius*. μηδὲ δυσχειραίνων, μηδὲ ἀκύναν, μηδὲ ἀποδεχόμενος τὸ ψιγοντας. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

lin. 12. Νῶϊν.) νῶι. *Vulc.*

lin. 15. Πριάμοιο θυγατρός.) θυγατρῶν. *Turn. Vulc.*

Pag. 47.

Lin. 2. Μηδίν.) μὴ δι. *Vulc.*

lin. 3. μηδὲ προφάσας λέγων.) λόγων. *Bongarsf.*

lin. 5. μηχανώμενος.) μηχανόμενος. *Ald. Basf.*

lin. 10. πάθεισι.) πάθαισι. *Vulc.*

lin. 11. διὰ δ' εὐρύταν αὐτοῦς.) διὰ δ' εὐφορῆν (ἐν σιλήδι ὤσπερ ἐνθάδε.) *Vulc.* διὰ δ' εὐρύταν αὐτοῖς. *Turn.*

lin. 18. ὃ ἢ πάντα.) ὃ ἢ τεῦτα. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

Pag. 48.

Lin. 10. ἔ. ἢ προσῆκον.) προσκρόντως. *Vulc.*

lin. 11. ὁ Ἀχιλλεύς ἐκκλησίαν συνάγει, τῶν στρατιωτῶν νοσούντων.) *Grotius exp. Achilles coetum cogit aegrotantium militum.* q. milites morbo pestilenti laborantes in concionem prodire potuissent: amplector itaque *Xylandri* interpretationem, *Militibus morbo correptis Achilles concionem cogit*, unde interpungendum sentio, post συνάγει.

lin. 13. καὶ μάλιστα πάντων.) πάντων non agnoscit *Basf.*

lin. 14. ἐν ταῖς στρατείαις.) στρατείαις. *Ald. Basf.*

lin. 16. κρίνεσθαι.) quid proprie apud medicos significant haec verba κρίνω, κρίσιμος ἡμέρα et κρίσις patet ex Hippocrate, cui κρίσις est, ἢ ὁ ξύρροπος μεταβολὴ νοσήματος: omnem in morbis subitam mutationem ad salutem

vel mortem κρίσιν vocavit, lib. 1. Epid. ut ostendit Galenus lib. 3. de Crisi. Hic addit κρίσιν esse vocabulum forense, et à foro ad medicos translatum: alii à re militari ductum tradunt, quod magna sit inter κρίσιν νόσιν et κρίσιν μάχης affinitas, unde sicut κρίνεσθαι exp. *praelio decernere*, ut apud Homer. Il. β'.

————— συγερῶ κρινάμεθ' Ἀρεῖ.

ita κρίσιμος ἡμέρα est *dies decretorius*, in quo de vita et morte decernitur.

lin. 19. δημαγωγῇ πρὸς τὸν ὄχλον.) πρὸς non agnosc. *Ald. Baf.*

Pag. 49.

lin. 3. φίσαντες τὴν ἑργάν.) τὴν non agnoscit *Vulc.*

lin. 9. ἔ περιφρόνησιν.) περιφροσύνην. *Turn. Vulc. Bon-garf.*

lin. 13. πρὸς συμφέρον.) πρὸς τὸ συμφέρον. *Turn.*

Pag. 50.

Lin. 11. Οὐδὲν αἰσχρὸν, ἡδὲ ἱρωτικόν.) ἡδὲν ἱρωτικόν, ἡδὲ αἰσχρὸν. *Vulc.* Quod sequitur de Phoenice à patre diris devoto, ita se habet: Amyntor Phoenicis pater, ejusdem matre Hippodamia neglecta, Clytiam duxit; quod cum innotuisset Hippodamiae, illa Phoenici persuasit, ut cum Clytia rem haberet; deprehensum vero pater oculis multavit; postea tamen Chironis ope visum recuperavit. Vide de hac fabula Homer. Il. ι'. 450. Lycophron. *Cassandr.* 421.

lin. 16. παῦσιν χόλον.) παῦσεν ὄχλον. *Vulc.* Caeterum hi quatuor versus in hodiernis Homeri editionibus non extant, quod ab Aristarcho (ut sequitur) sublata sint. Aristarchi autem duo fuere; quorum primus floruit sub Pisistrato Atheniensi, cujus jussu Homeri opera collegit, et in xxiv rhapsodias digessit. Alter

vixit sub Ptolemaeo Philadelpho, circa Olympiad. CLVI. hunc Aelianus tradit tam castigato fuisse iudicio, ut Homeri versus non crederetur, quem ipse non probaret: quo factum est ut scriptorum alienorum censores *Aristarchi* dicerentur. Ovid. de Ponto.

*Corrigere at res est tanto magis ardua, quanto
Magnus Aristarcho major Homerus erat.*

Pag. 51.

lin. 4. Πολίταις ὀργιζόμενον.) πολίταις πράζόμενον.
(ἀλλ' ἐν σελ. ὥσπερ ἐν δαδει.) *Vulc.*

lin. 14. παῦσα τὸ τῆς Καλυψῆς πάθος.) i. e. Ulyssis amore capta, Calypso enim Oceani et Tethyos, vel (ut Homero placet) Atlantis filia, Ogygiae insulae regina, Ulysssem naufragum excepit, et apud se detinuit sex, vel (ut alii) septem annos

——— λιλαιομένη πόσιν ἔσαι,

inquit Homerus.

Pag. 52.

lin. 5. Πάλιν τῆς Πηνελόπης.) πάλιν ὃ τῆς Πηνελόπιδος.
Vulc.

lin. 7. χαριζόμενον ἱμάτια ἔκ κόσμον ἄλλον.) χαριζομένην ἱμάτια ἔκ χρύσεα ἔκ κόσμον ἄλλον. *Vulc.* deinde legit δ' Ὀδυσσεύς.

lin. 11. τὸν καμψόμενον.) τὸν καμψόμενον. *Ald. Baf.* Versus sequentes dicti sunt per allusionem ad fabulam Amaltheae caprae.

penult. εἰ μὲν ἀληθῶς.) αἰ μὲν ὅν ἀληθῶς. *Baf.* Caeterum totam hanc historiam apud Homerum legas, Odyss. v.

Pag. 53.

lin. 3. Κοίλης ἐκ νηός.) ἐκ νηός. *Vulc.* sed Odyss. v. 216. ita scribitur hic versus,

Μᾶτι μοι δι᾽ ὄχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντις.

lin. 4. ἡ βδελύττεσθαι νῆ Δία τὴν φιλοπλυτίαν.) τὴν φιλοπλυτίαν νῆ Δία. *Vulc.*

lin. 17. ἔ δυσεντιύκτυ.) δυσεντάκτυ. *Turn.*

Pag. 54.

Lin. 5. Οὐκ ἰάσωμεν.) ἰάσομεν. *Vulc.*

lin. 8. τοῖς δὲ, τὸ ἰπαινῶν ἀποδιδόντες.) τοῖς δὲ τὸ ἀφελῶν ἀποδύοντες. *Vulc.*

lin. 11. ἐν πράξιςιν.) ἐν πράγμασι. *Vulc.*

Pag. 55.

Lin. 2. οἰομένη.) οἰομένην. *Ald. Bas.*

lin. 7. βδελυττίσθω τοὺς λόγους μᾶλλον.) μᾶλλον τοὺς λόγους. *Vulc.*

lin. 10. ἰκάσῃ τῶν λεγομένων.) τοῖς λεγομένοις. *Vulc.*

lin. 14. ὕ πσιόν.) ὕ πσιόν. *Ald. Bas.*

lin. ult. Μηδέποτε οἶνοχόον.) ita emendabat *Salmasius*, et huic consentiunt editi. *Ald. Bas.* οἶνοχόων. *Vulc.* οἶνοχόον. vulgo. Hanc vocem *Grotius* et *Xylander* sumunt pro vase ex quo vinum in pocula effunditur, q. praeceptum hoc *trullam vetaret super oratera poni*, ne quiescente poculo morae inter bibendum fierent: legem hanc *compotatores* instituere solebant; et huic sensui favet *Plutarchus* in 'Ἐπὶ τὰ σοφῶν συμποσίῳ' Εὔσαι τὸ τὰ πολλὰ (inquit) ἢ οἶνοχόον ἀτρίμα κᾶσθαι κρητῆρος ὑπερθεῖν' ὑπὲρ ἀπηγόρευσιν 'Ἡσίοδος ἐν τοῖς πίνων μᾶλλον ἢ διαλύγισθαι δυναμένοις. Longe alium habet sensum *vulgata* *Hesiodi* versio, nam οἶνοχόον exp. *patinam libatoriam*, ex fide *neoterici Lexicographi*: et haec esse mens *Hesiodi* videtur, quod hoc praeceptum inter alios ritus superstitiosos positum sit, quinetiam disticho praecedente, de solennibus *Deorum conviviis* loquitur.

Pag. 56.

Lin. 11. Καί τοι.) καί τοι. *Paris,*

lin. 17. ἔ ποιῶν ὑψηλὸν ἑαυτόν.) ἔ ποιῶν ἑαυτὸν ὑψηλόν.
Vulc.

lin. 18. διὰ τί δὲ, ἰάν.) διὰ τί δι' αὐν. *Vulc.*

penult. ὃ προσήκει μοι.) ὃ προσήκει μή. *Ald. Bas. lecti-*
onem vero nostram confirmat Xylandri MS.

Pag. 57.

Lin. 7. φιλεῖ ἐπιλοῦσθαι.) φιλεῖ πεποιῦσθαι. *Ald. Bas.*
πεποιῦσθαι. Turn. Xylander in MS. super mendosam
istam vocem πεποιῦσθαι à correctore quodam scriptum
invenit ἐπιλοῦσθαι in libello Περὶ τῷ ἀκύνει *Plutarchus dic-*
um hoc ad Heraclitum auctorem refert; ibi autem ab-
surde legitur παιδεύσθαι. Nostra lectio Xylandri est, et
retinetur ab editt. Steph. et Paris. tam hoc loco, quam
in altero libello: et hanc lectionem confirmat vocabuli
(ἐπιλοῦμαι) usus; Plutarchus de Virtut. Muliebr. cum E-
ryxonem dixisset concubitus Laarcho obtulisse, ad-
dit, ἦν ἔν ταῦτα πρὸς ἡδονὴν τῷ Δαάρχῳ, ἔ παντάπασιν ἀναπ-
λοῖσθαι πρὸς τὴν φιλοφροσύνην γυναικὸς &c. et Homer. Odysf.
χ.

—— τῶν δὲ ἐρίνης ἐπιλοῦσθαι.

Pag. 58.

Lin. 1. Οὐ χῆρόν ἐστι καὶ περὶ τύτων διελθῶν ἐν βραχίειν,
ἀφάμενον τύπῳ τῶν πραγμάτων.) ὃ χῆρον δὲ ἐστι ἔ περὶ διελθῶν
ἐν βραχίῳ ἀφάμενον τύπον τῶν πραγμάτων. Vulc. ubi ἀφάμενον
τύπου Grotius exp. rudi Minerva. At Xylander, deline-
atis modo rebus: q. omnibus non esset notissimum,
τύπον dici descriptionem minus exactam, quaeque rudiori
fit Minerva: unde τύπος exp. crassa Minerva, vel sum-
matim. ὡς ἐν τύπῳ ἔ ἀπλῶς εἰπὼν, Theophrast. Histor.
Plant. l. 4. παχυλῶς ἔ τύπος ἀλλήλεις ἐνδάνυσθαι. Aristot.
Ethic. ad Nicomach. lib. 1. cap. 3. quod tamen Ric-
cobonus pessime vertit, per formam veritatem osten-
dere.

lin. 13. Οὐ γάρ σοι.) ἡ μὲν σοί, *apud Homerum.*

lin. 14. εὖ ναιόμενον.) εὐναιόμενον, *apud Homer.*

lin. 18. ἄς τοι Λαχαιοὶ πρωτίστῃ δίδωμιν.) δίδωμεν. *Vulc.*

Pag. 59.

Lin. 1. Δῶσι.) δῶσι. *Steph. Francofurt.* differunt autem δῶσι et δῶσι, illud enim Ionicum est, et ponitur pro δῶ hoc vero est 3. plur. *aor. β. subjunct. mod.*

lin. 4. ἐν τῇ ἐπιπολήσει.) ἐπιπολήσει. *Vulc.*

lin. 9. μὴ ψεύδῃ.) μὴ ψεύδῃ. *Ald. Basf.* μὴ ψεύδῃ *ap. Homer.*

lin. 11. ἡ γὰρ τοιαύτη διαφορά.) τοιαύτη διαφορά. *Vulc.*

lin. 19. οὐκ ἠμέλησεν δηχθέντος.) δηχθέντος *non agnoscit Vulc.*

lin. ult. λάξετο μύθον.) μύθον. *Vulc.*

Pag. 60.

Lin. 9. εὖ ὃ ἔχει ὃ φρονίμῳ ἀνδρὸς ὃ μάντιος διαφοράν.) εὖ ὃ ἔχει καὶ φρονίμῳ διαφοράν ἀνδρὸς καὶ μάντιος. *Vulc.*

Pag. 61.

Lin. 12. Ἀνδρείας ἄμα.) *vide Vulcobium de hac sententia.*

lin. 16. φιλᾶν τὺς ἱρὺδριῶντας μᾶλλον.) φιλᾶν μᾶλλον τὺς ἱρὺδριῶντας. *Vulc.*

Pag. 62.

Lin. 7. Καὶ δὴ τὸ μὲν ζηλοῦν, τὸ δὲ δυσχεραίνειν.) τὸ μὲν δυσχεραίνειν, τὸ δὲ ζηλοῦν. *Vulc.* τὰ μὲν ζηλοῦν, τὰ δὲ δυσχεραίνειν. *Turn.*

lin. 10. καὶ τὸ περὶ τὺς Τρῶας ὃ.) τὺς Τρῶας ὃ *non agnoscit Vulc.*

lin. 17. ὅτι τὸν Αἴαντα μετὰ τῶν ὅπλων φανέντα λαμπρόν.) ὅτι τὸν Αἴαντα ποίονταν τῶν ὅπλων φανέντα λαμπρόν. *Vulc.*

lin. ult. Τρῶας ὃ τρόμος αἰνὸς ἐπήλυθε) αἰνὸς ἐπήλυθε. *Vulc.*

Pag. 63.

Lin. 15. Οὐδέν οἶος.) οἶος. *Vulc.*

lin. 16. οἶοι.) οἶα. *Vulc.*

Pag. 64.

Lin. 1. Ἐμῶς δ' αἰ μὲν.) ἡμῖς δὲ ἄμιν. *Turn. Vulc. Bongarf.*

lin. 4. ὁμοίως.) ὁμοίαν. *Vulc.*

lin. 15. ὑποπίπλαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν οὐτος.) ὑποπίπλαν οὐ-
τως ἐν τοῖς ἀγῶσιν. *Vulc.*

Pag. 65.

Lin. 7. ὠφελίμως ἔχονται, πρὸς ὕς.) ὠφελίμως ἔχοντα
πρὸς ὕς. *Vulc.*

lin. 9. ὑπομιμνήσκωμιν αὐτοῖς ὅτι.) ὑπομιμνήσκωμιν αὐ-
τοὺς ὅτι. *Vulc.*

lin. 11. τὰ κινῶς.) τὰ καινῶς. *Vulc.*

lin. 16. ἀργῶς.) μὴ ἀργῶς. *Turn.*

Pag. 66.

Lin. 1. Ἔσσεται ἡ κιν νῆας.) ἡ γε νῆας. *Vulc.* ἡ κιν νῆας
Bongarf.

lin. 6. καὶ τῷ.) vulgo τό.

Pag. 67.

Lin. 8. Μῆ σε γέρον.) γέρον. *Vulc.* quae lectio apud
Homerum retinetur.

lin. 11. πρὶν ἠκισμένον.) πρὶν ἠσκημένον. *Turn.*

lin. 12. ὑπὸ τῷ πατρός.) ἀπὸ τῷ πατρός. *Baf.*

lin. 13. Μὴ ὁ μὲν ἀχνημένῃ.) ἀχνημένῃ. *edit. Homer. Genevensf.*

Pag. 68.

Lin. 1. Τὸν φίλοιν ἔχων, ἔ. πρὸς ἔρωτα τὸν ἐρωτικόν.)
τὸν φίλοιν εἶναι, καὶ πρὸς ἔρωτα τὸν ἐρωτικὸν ἔχων. *Vulc.*

lin. 15. αἰ.) οἰ. *Ald. Baf.*

Pag. 69.

Lin. 8. Τὸ Ζεῦ, πάτερ.) τὸ δὲ, Ζεῦ πάτερ. *Vulc.*

lin. 10. καὶ τὸ, Ζεῦ.) καὶ Ζεῦ. *Ald. Basf.*

lin. 16. καὶ παραβιαζόμενος.) καὶ παροϊμιαζόμενος. *Vulc.*

Pag. 70.

Lin. 13. Ἀμαδίαν ὕσαν ἔγνωσαν.) ἀμαδίαν ἔγνωσαν ὕσαν. *Vulc.*

lin. 15. Διὸς ἔ τῷ Ποσειδῶνος.) τῷ non agnoscit *Vulc.*

lin. 17. ἡδ' ἴα πάτερ.) vulgo ἡ μία πάτρα. *Nostram lectionem confirmat Vulc. et Homeri editt.*

lin. 20. Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος.) πρότερον. *Vulc.*

ibid. καὶ πλείονα ἦδεν.) ἔδην. *Ald. Basf.*

lin. ult. ἄτε δὴ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἔπισδαι.) ἄτε δὴ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς τῷ Διὸς ἔπισδαι. *Vulc.*

Pag. 71.

Lin. 6. Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένος.) πεπνυμένος. *Vulc. lectionem vero nostram retinet Homerus.*

penult. ἐπιμήνατο δ' Ἀνίκα.) δι'. *Ald. Basf.*

Pag. 72.

Lin. 4. Δῖα.) δία. *Ald. Basf.*

lin. 5. ἐν μὲν ὕν τύτοις τῇ φρονήσει.) εἰ μὲν ὕν τύτοις καὶ τῇ φρονήσει. *Vulc.*

lin. 6. ἐν δὲ ταῖς παρὰ τὰς μάχας κεινύουσιν.) ἐν δὲ ταῖς περὶ τὰς μάχας παιδεύουσιν. *Turn. Vulc. ἐκείτω deinde Turn.*

lin. 12. δὴ γὰρ μίγα,) δὴ γὰρ μάλα, quidam leg.

penult. Αἰσχύλος ἢ ἔ τὸ πρὸς δόξαν ἔχεν ἀτύφως, καὶ μὴ διασοῦσθαι.) πρὸς δόξαν ἀτύφως ἔχεν καὶ μὴ διαφοῦσθαι. *Turn. Vulc.*

Pag. 73.

Lin. 5. Βαδῆαν ἄλοκα.) αὐλακα. *Basf.*

lin. 12. ἐπιγιγνόμενον ἐκ σπυδῆς.) ἐπιγιγνόμενον ἐκείτω, vulgo. *Vulc. Lectionem nostram Grotio debe-*

Lin. 15. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Turn.

Pag. 74.

Lin. 2. & 3. ἀποκρίματα.) forte ἀποκρίματα. vide Fek.

Lin. 5. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Fek.

Lin. 12. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Turn. diffundit. Francofurt.

Pag. 75.

Lin. 11. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Gratianus editio mendose (opinor) legit aliam contra omnium Editionem fidem.

Lin. 14. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Turn.

Lin. 19. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Turn. Fek. Buzari.

Lin. 20. ἀποκρίματα.) vulgo ἀποκρίματα. Notitia lectio Grati ed.

Lin. 25. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Turn. diffundit. Francofurt. Ald. Basf.

Pag. 76.

Lin. 8. ἀποκρίματα.) vulgo ἀποκρίματα. Notitia lectio nostra vero lectionem habet cod. Basf. quem sequuntur Grati. et Salmas.

Lin. 15. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Ald. Basf.

Lin. 25. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Vulc.

Pag. 77.

Lin. 1. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Turn. Vulc.

Lin. 8. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Vulc.

Lin. 10. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Turn. Vulc. diffundit. Francofurt. Ald. Basf. diffundit. Francofurt. Stephan.

Lin. 11. ἀποκρίματα.) ἀποκρίματα. Francofurt. Stephan. &c.

lin. 15. Οὐ γὰρ ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτνε'.) ἡ γὰρ ὅτι πᾶσιν ἐφύτνε'. *Turn.*

lin. 18. Ὅταν τις αἰσθῇ.) ὅτ' ἂν τις ἴδῃ, vel ἰσθῇ. *Vulc.*
ιδῇ. Ald. Basf.

Pag. 78.

Lin. 1. Λέγοντος, ἢ λόγου.) λέγοντος ὁ λόγος. *Vulc.*

lin. 3. καθάπερ ἰσχυρῶς.) Omnino ita legendum, non ut vulgo ἰσχυρος. Nam sunt haec ἀντίστοιχα, eques gubernator, item fraenum gubernaculum. πᾶσι δὲ siue monet eques per fraenum, gubernator per gubernaculum. *Grotius.*

lin. 4. ἰδὲν ὅπως φιλάνθρωπον ἐδὲ συγλήνῃς ἐχύσης τῆς ἀρετῆς ὄργανον.) ἰδὲν ὅπως φιλάνθρωπον ἐχύσης τῆς ἀρετῆς ἐδὲ συγλήνῃς ὄργανον. *Vulc.*

lin. 10. ἀμφιδέξιος ὡς ἀλλοῦς ἢ ἰσάφροτος.) ἀμφιδέξιος ἀλλοῦς καὶ ἰσάφροτος. *Vulc.*

lin. 12. Ὡς δὲ κῆκῃ μετοικιζόμενος.) ὥς δὲ κῆκῃ μετοικιζόμενος. *Turn. Vulc.* μετοικιζόμενος hoc appositum est ad marginem *Xylandr.* cod. MS.

lin. 17. φόβος δὲ τοῖς ἄφροσι, ἢ ἀχαρίστοις, ἢ ἀνοήτοις, ὅτι καὶ τὴν παντὸς αἰτίας ἀγαθοῦ δύναμις καὶ ἀρχή.) φόβος δὲ τοῖς ἄφροσι καὶ ἀνοήτοις ἢ ἀχαρίστοις ὅτι τὴν παντὸς αἰτίαν ἀγαθοῦ καὶ δύναμις ἢ ἀρχή. *Turn.* ὅτι τὴν τῷ παντὸς αἰτίαν. *Vulc.*

Pag. 79.

Lin. 6. εἰ μὴ γὰρ ταν κακὸς ἦν.) κακῶς. *Ald. Basf.*

lin. 7. καὶ περὶ κυτὸς αὐτό.) ταῦτό. *Turn. Vulc.*

lin. 18. Πράγματι συνηρημένον.) προσρητημένον. *Turn.*

Pag. 80.

Lin. 1. ποιμίνης.) ποιμίνης. *Turn.*

lin. 2. ὄξυκοῖας.) ὄξυκοῖας. *Francofurt.*

lin. 8. ἐν τῷ παρδινῶνι.) ἐν ταῖς παρδινῶνις. *Ald. Basf.*

lin. 10. Σὺ δ' ὅτ' ἐλὼ λαμπρὸν &c.) haec siue interrog. legunt editt. *Francofurt.* et *Steph.*

lin. 16. ἡ κυβύβης; ἡ ὀρτυγοκοπῆς; *quid sit coturnicibus ludere docet Suidas*: Ὀρτυγοκόπος· παιδιὰ τις· ἐν ᾗ ὀρτυγας ἰσᾶσιν ἐν γύρῳ ᾗς τύπουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρῳ καταλαβὼν τὸν ὀρτυγα, λαμβάνει ἐξῆς ᾗς ἀνδύεται. ὁ δ' ἀποτυχὼν, παρίχαι θάττεται τοὺς ὀρτυγας τύπουν. καὶ τῷτ' ἀνὰ μέρος ποιοῦσι. λίγη ὦν (*sc. Plato*) ἐν *Λακισιάδῃ*· Οὐκ ἄλλα πρὸς Μενδίαν σὲ δ' ἀποβλίσκοντα τὸν ὀρτυγοκόπον, ἢ τοῦτος ἄλλος. ἐν Φαίδωνι. Ὅτι ὁ πρὸς τὴν τυχόντας ὁ ἀγὼν ἐστίν. πρὸς ἃ τοὺς ἀρίστους, διόπερ ὁ βαδυσματῖον. μηδὲ ὀρτυγοκοπῶν. μηδὲ (*ita enim legendum, non μὴ δὲ*) περὶ τὰ τοῦτα ἐπιλοῦσθαι· *ex quibus patet fordidum fuisse hunc ludum. Alio modo ipsum descripsit Jul. Pollux Onomastic. lib. 9. cap. 7.* Καίτοι μὲν ὁ λέλειπεν ὅτι καὶ ὀρτυγα ἐνιστάμενος τῷ περιγραφῶν κύκλῳ, ὁ μὲν ἐκπλεῖ τὸν ὀρτυγα τῷ δακτύλῳ, ὁ δ' πρὸς τὴν πληγὴν ἐνδὺς ἀνιχνεύει ἐξω τῷ κύκλῳ, ἢ ἡτλήτο ὁ τῷ ὀρτυγας δεσπότης. ἐν γὰρ Ταξιάρχῳ Εὐπολῆς, τῷ Φορμίωνος ἀπέντοσιν. Οὐκοῦν περιγραφῆς ὅσον εἰς ἀρίστον κύκλον;

ἀποκρίνεται

Τί ἐστιν; εἰς ἀμιλλαν ἀριστήσθαι;

Ἡ κόφομαι τὴν μάχην ὥσπερ ὀρτυγα;

Cum interrogatione haec legi debent. Caeterum paulo post addit, Καὶ μὲν τοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπῶν παιδιὰ, ἢ τὸ πρῶτον ὀρτυγοκοπία, ἢ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι καὶ συμφοροῦντες ἐκαλύπτο, καὶ τὸ κόπουν τοὺς ὀρτυγας, ἢ ἀνακλαδᾶλλον, καὶ ἀνιχνεύειν, ἀνιχνεύειν, παραξύνειν.

lin. 16. ἡ καπηλεύς;) καὶ τὴν Δία καπηλεύς. *Vulc.* καὶ πηλείδης. *Ald. Basf.*

penult. Ὅν δ' ὁ κάκιστος;) ὅν κ' ὁ κάκιστος. *Vulc.*

Pag. 81.

lin. 1. Χλαμύδα, μὴ ἱερατικόν.) μηδὲ. *Vulc.*

lin. 14. τῷτ' καὶ τοῖς ὁμοίοις, κολύοντα τοὺς μίγα φρονήτας.) τῷτ' καὶ τοῖς ὁμοίοις κολύοντα τὴν μιγαφρονήσαντας. *Vulc.*

Lin. 3. τὰς φύγας ἐπιφέροντες.) τὸν φόγον. *Vulc.*

lin. 8. Ἰδομενεῦ τί πάρος λαβρεύει; ὕδ' τί σε χρὴ Λαεραγόρην ἱμεναί.) τί πάρος λαβρεύω, ὕδ' τί σε &c. *Vulc.* λαβρεύειαι.

Ald. Basf. Caeterum miror neminem adhuc observasse haec carmina apud Homer. eo ordine non extare. *Il.*

ψ. 474. Ajax Oelides Idomeneum sic alloquitur,

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύειαι; αἰ δέ τ' ἔννευσεν &c.
deinde vers. 478.

Ἀλλ' αἰὲ μύθοις λαβρεύειαι. ὕδ' τί σε χρὴ

Λαεραγόρην ἱμεναί.

lin. 15. ἡ τεκῦσα ἔ φιλοφρονεμένη.) ἔ non agnoscit
Vulc.

lin. ult. ψεκτὸν ἠγόμενος τὸν μὴ αἰσχρόν.) ψεκτὸν ἠγόμενος παρέλκει τὸ, μὴ αἰσχρόν. *Vulc. Bongarf.*

Lin. 1. Ἀλλ' ἀπὸ τύχης.) ἀλλ' ὑπὸ τῆς τύχης. *Turn. Vulc.*

lin. 5. τὸ αὐτὺς κατὰ βίον εὐροῦντας.) haec defunt in codd. *Ald. Basf.* εὐρόντας. *Vulc.*

lin. 7. εἰς μεγαλοφροσύνην αὐ, τοὺς.) αὐταῖς. *Vulc.*

lin. 9. μηδὲ ταράττεσθαι.) μὴ δὲ διτλὰ ταράττεσθαι, vel διαταράττεσθαι. *Vulc.*

lin. 17. ἐπιλαμδάνν.) ἐπιλαμδάννεται. *Vulc.*

Lin. 7. Επανορθώσις διομένων ἔ δόξιος.) ἐπανορθώσις ἔ δόξιος διομένων. *Vulc.* ἔ δόξιος. *Turn.*

lin. 14. ἐκτρέφειν χρὴ ἔ αὔξεν.) ἐκτρέφειν δὴ ἔ αὔξισιν. *Turn.*

penult. τοῖς ἀπὸ σκηῆς.) σκηνοῖς. *Vulc.*

Lin. 1. διδασκαλίῳ.) διδασκαλίῳ. *Ald. Basf.*

lin. 2. καὶ Πλάτωνος.) καὶ τὰ Πλάτωνος. *Vulc.*

lin. 4. ἀγῆ.) ἀγα. *Ald. Basf.*

lin. 6. Ὅθεν ἢ παρίργως ὑποδακτίον.) ἰδεν ἢ παρίργως ἀν-
γυσίον, vel ἀνγκυσίον. *Vulc.*

lin. 8. Τίκουσι μὲν ἔ τοι.) ἔ τοι τίκουσι ἰμὸν. apud Ho-
merum.

lin. 11. Ζῶς γὰρ τοι &c.) Vide quae supra ad hunc
versum annotavimus pag. 40. lin. 20.

lin. 14. διάνοιαν ἰκάνει.) ἰκάνει. *Vulc.*

lin. ult. ταυτόν ἐστι τοῖς.) ταυτόν ἐστι ἔ τῶς. *Turn. Vulc.*

Pag. 87.

Lin. 2. καὶ τῷ κακῷ πάσχειν, τὸ πῶτον κακῶς, βλαβι-
ρότερον. ἐπιφύττιον δὲ ἔ τῷ Αἰσχύνει.) καὶ τῷ κακῷ πάσχειν,
τῷ κακῷ πῶτον βλαβερότερον, ἐπιφύττιον ἢ ἔ τῷ τῷ Αἰσχύνει.
Vulc.

lin. 13. Οὐδ' ἔτι μίγας ὁ παραμένει.) ὁ παραμένει κα-
ὲ μίγας. *Vulc.* deinde pro δυσκαρτέρητος *Turn.* et Bon-
garf. leg. δυσδιαρκὲς ῥητός.

lin. 16. ἰδὲ κόμπον, ἢ μῶρον γίλων.) ἰδὲ δὲ μῶρον γίλων.
Vulc.

lin. 17. τόδ' ἰδὲ μόνος.) μῶτος. *Bongarf.*

lin. 18. τί διαφέρει.) *Vulc.* addit τῷ λυγρύντος.

Pag. 88.

Lin. 3. Φάσμεν.) φάσω με. *Turn. Vulc.*

ibid. ἔχων ἀρετάν, Πλῆτος ἢ ἔ δαλοῖσιν ἀνδράπων.) ἔχων
ἀρετὰς, Πλῆτος ἢ ἔ δαλοῖσιν ἀνδράποισι. *Vulc.*

lin. 10. Τιμὰν τι πεπᾶσθαι &c.) Haec vulgo indis-
tincta ita legebantur, Τιμὰν τὰν τίτασθαι, πλῆτρ δ' ἀρετὰν
κατεργασάσθαι, δεκάτ' ἐν ἑσθλοῖς ἢ καθ' ἑσθλὸν δ' ἀνδρῶσι. Lecti-
onem nostram debemus *Salmasio*. Caeterum Angli-
cus interpres emendavit sic,

Τιμὰν τ' ἀν τίτασθαι,

Πλῆτρ δ' ἀρετὰν κατεργάσασθαι δεκάτ' ἐν

ἑσθλοῖς ἢ καθ' ἑσθλὸν δ' ἀν

ΟΛΕΙΟΙ.

lin. 11. ἀρετάν.) ἀρετήν. *Vulc.*

lin. 12. καδήσεισθ' ἄνολοι.) καδήσεισθ' ἄν ὄλεοι. *Ald.*
Baf.

lin. 13. Ἀρα ὑκ ἀπόδειξιν ἔχει ὤν.) ἄρα ὑκ ἀπόδειξις ἐστὶ
ὤν. *Vulc.*

lin. 19. περιτίθησι τοῖς.) περιτίθουσιν αὐτοῖς. *Vulc.*

penult. ἴτι ᾗ προσανοίγει καὶ προσκλίνει.) ἴτι ᾗ προσανά-
γει καὶ προσκινῶ *vel* προκινῶ. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

Pag. 89.

Lin. 15. κεκραμένοις.) κεκραμένης. *Turn. Bongarsf.*

penult. τὸν φόντα &c.) *Hos versus citavit Tullius*
sub finem Tusc. Quaest. lib. 1. in Ctesiphonte (inquit)
Euripides,

Nam nos decebat coetus celebrantes domum

Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus,

Humanae vitae varia reputantes mala,

At, qui labores morte finisset gravis,

Omnes amicos laude et laetitia exequi.

Pag. 90.

Lin. 4. Δημητρός ἀκτῆς.) *Phrasis haec ab Homer.*
sumpta est, qui ll. v. 322. ait,

‘Ὅς θνητός τ’ ἔην ἃ ἴδοι Δημητρός ἀκτὴν’

ubi Scholiast. Δημητρός ἀκτὴν *exp.* τὸν σῆτον. ἰπὶ κατασσί-
μενος, ἃ ἀλύμενος, ἄρτος γίνεταί. Et Hesychius ἀκτὴν *pe-*
nacut. exp. τροφὴν et paulo post addit, Ἀκτὴν ἢ ἃ τὸ τι-
λευταῖον τῷ ἀλφίτῳ κάτασμα καλῶν ἔωθεν Ὅμηρος διὰ τὴν κα-
τάξιν, ὡς ὅταν λέγῃ Ἀλφίτῳ ἀκτὴν.

Pag. 91.

Lin. 1. Προδιαβληθεῖς.) *vulgo προσδιαβληθεῖς. Lec-*
tionem nostram Danieli Tileno debemus.

lin. ult. προπέμπηται.) παραπέμπηται. *Vulc.*

F I N I S.

PLUTARCHI
CHAERONENSIS

LIBER

QUOMODO JUVENI AUDIENDA SINT

POEMAT A.

100

101

102

103

PLUTARCHI

CHAEIRONENSIS

LIBER

QUOMODO JUVENI AUDIENDA SINT POEMATATA.

VERUMNE sit quod à Philoxeno poëta scriptum est, Marce Sedate, carnum suaviores esse quae minus sunt carnes, et piscium qui minus sunt pisces, illi viderint quos Cato dicebat palato quam corde magis sapere. hoc certe nobis liquet, eos qui valde sunt juvenes illis de sapientia sermonibus magis delectari magisque se tractabiles ac morigeros praebere qui speciem sapientiae et curae exactioris minus praeferunt; ideoque, commoveri eos et quasi afflari videas non modo cum Aesopicas fabellas et poëtica figmenta et Heraclidæ Abarin et Lyconæ Aristonis evolvunt, sed et cum de anima traditiones fabulis permixtas legunt.

2. Quare danda est opera ut non tantum circa victum potumque temperate se

gerant, sed in audiendis quoque et legendis libris assuefiant, eo quidem quod delectat tanquam condimento modice uti, id vero quod utile et salutare est imprimis festari. neque enim aut urbem custodiant clausae portarum caeterae si una hosti pateat, neque adolescentem salvum praestet temperantia circa voluptates alias, si ignarus per aures ipse se prodat: sed quanto
* ea pars ad vim ratione ac prudentia praeditam propius accedit, tanto majorem noxam perniciemque adfert neglectui habita. cum ergo fieri vix possit, ac forte ne expediat quidem, a poëmatis arceri qui id sunt aetatis cujus nunc est aut Soclarus noster aut Cleander tuus, custodiendi nobis sunt, ut qui inter legendum non minus, quam inter eundum ductoris egeant.

3. Hanc ob causam quae nuper mihi de poëmatis dicere contigit, ea perscripta ad te mittere constitui. haec igitur perlege, et si tibi videantur nihilo esse deteriora amuletis quibus se contra ebrietatem nonnulli potaturi praemuniunt, da Cleandro: ejusque ingenium, quo longius à languore

abest, vegetiusque est ac perspicacius, eo etiam ad has res sequacius atque ductilius, in tempore occupa.

Pulypodis capiti quid inest nocuumque bonumque. Nam gustu suavis valde est, at somnum reddit inquietum, ut aiunt, visa cogens turbida et à recta ratione aliena. sic et poëtarum scriptis, multum inest quod delectet, et animos juvenum nutriat, sed neque minus quod eos turbet et transversos agat, nisi rectus ductus adsit inter audiendum. non enim de terra Ægypto tantum, sed et de arte poëtarum licet dicere,

Multas quae noceant herbas multasque salubres
ab ea dari his qui in ipsa versantur.

Intus amorque jocusque et suadae flexanimæ vis,
Quæ mentem quamvis sapientem surpere possit.

Nam certe stupidus plane et mentis inopes illecebrae istae non tangunt: ita ut non male Simonides quaerenti ex se, cur solos Thessalos non deciperet, responderit; Indoctiores enim sunt quam ut à me decipiantur: sed et Gorgias tragoediam dixit esse fallaciam, qua qui deciperet justior esset non decipiente, et qui deciperetur, eo qui

non deciperetur sapientior. quid ergo? num juvenum aures, ita ut Ithacensium, cera dura oblinemus, auctoresque eis erimus ut ascensa Epicuri navicula citato quantum possunt remigio artem poëtarum fugiant; an potius iudicium ipsorum recta ratione involutum atque devinctum ita gubernabimus atque custodiemus ut ne rerum delectantium dulcedine abripiatur in nocitura?

Namque nec ille valens, genitore Dryante, Lycurgus

sanam satis mentem habuit, cum aliis per temulentiam lascivientibus ipse interea vires obiens excidit, cum potius fuisset fontes admoveere propius et deum furem, ut ait Plato, alio modestiore numine castigatum admonere officii. namque ea mixtura aufert vino quod nocet, ita ut quod utile est non una auferat. sic ergo et nos partem poëticam, ne excidamus de disciplinis planeque perdamus, sed ubi voluptate immoderata exsultans pro lubricitate lascivit atque insanit, ibi quod ejus est fabulosum et theatrale premamus atque coercemus.

DE AUDIENDIS POETIS. 131

mus: at ubi ad doctam quandam gratiam accedit, neque inanis aut infructuosa est verborum illa suavis illecebra, ibi sapientiam accitam illi admisceamus.

4. Sicut enim mandragora vitibus adfita, et vim suam in vinum transmittens potantibus molliorem somnolentiam facit; sic et ars poetarum argumentum à sapientia sumtum fabulis temperans, efficit ut juvenes et facilius id et libentius discant. quare sapientiae studiosi non fugere debent poemata, sed in ipsis poematis studere sapientiae, atque ita se assuefacere ut in eo quod dulce est id quod utile est et quaerant et diligant: sin utile non inveniant, ipsum illud dulce non sine indignatione aspernentur, nam haec sunt veri profectus initia:

In opere quovis si bonum est primordium,
Credibile finem se quoque habiturum bene:
ut Sophocles docet.

5. Primum igitur ad poemata admittamus juvenem edoctum nihil aequè in promtu habere atque illud:

confinunt plurima vates.

Vere enim plurima fingunt partim de in-

dustria, partim inviti. de industria scilicet, quia veritatem sciunt mendacio esse austeriorem, ac proinde minus aptam delectationi audientium quam sectantur plerique. nam veritas reipsa constans etiam si triste quid propositum habeat, nihil tamen de suo statu decedit. at mendacium humana ratione fabricatum facile se accommodat, ac de quamvis tristi in jucundum vertitur. neque enim aut pedum mensura, aut figura, aut dicendi sublimitas, aut translationis bene arrepta occasio, aut in compositione omnium partium concentus eam habet venustatem ac gratiam, quam perita fabulae structura.

6. Utque in picturis color plus nos movet quam sola lineamenta, eo quod ad hominis similitudinem propius accedat magisque fallat: sic in carminibus mendacium veri similitudine temperatum magis animos ferit, magisque placet, quam sine fabula ac figmento bene elaborata ac dimensa dictio. quare Socrates cum somnii admonitu scribere versus coepisset, neque ipse suopte ingenio satis aptus esset mendaci-

DE AUDIENDIS POETIS. 133

orum faber, ut qui per vitam omnem pro veritate certasset, Æsopi fabulas quasdam versibus donavit, quasi poësis esse non posset cui nihil adesset mendacii. nam sacrificia quidem sine tibia et choro quaedam novimus: at non etiam sine fabulis et mendacio poësin. nam Empedoclis et Parmenidae carmina, et Nicandri theriaca et Theognidis sententiae, nihil aliud sunt quam orationes quae à poësi mensuram duntaxat et verborum majestatem pro vehiculo utendam accipiunt, ut pedestris sermonis humilitatem evitent.

7. Quoties igitur in carminibus à viro eximiae auctoritatis aliquid absurdum et à ratione abhorrens dicitur, aut de Diis, aut de semideis, aut de ipsa virtute, qui id pro vero accipit abripitur falsa opinione deceptus. at qui animo memore ac vigili semper retinet poëticae artis in fingendo praestigias, ita ut ei quoties opus est ausit dicere,

O Spinge magis implicita, versuta artifex,

Quid cum ludere tibi visum est, supercilium attrahis? quid cum hoc agis ut fallas,

S

docentis personam induis? is vero nihil grave patietur, nihil credet quod credi non oporteat: sed illum reprehendet qui Neptunum exhorrescit, metuens ne is terra disrupta inferos detegat, aut qui irascitur Apollini propter Achivorum principem virum, et haec dicit:

At qui ista cecinit, qui meas inter dapes
Ipse ista dixit, ipse, pro superi! meum
Natum peremit.

Parcet etiam lachrymas impendere mortuo Agamemnoni aut Achilli apud inferos, cum vitae desiderio invalidas manus tendunt. quod si quando etiam abripiatur affectibus, et vincatur veneno, non omittet sibi dicere,

Quamprimum lucem repete, atque haec omnia visa
Mente tene, uxoriq; dehinc memorare memento.

Nam et hoc eleganter Homerus suo quo inferos descripserat carmini subtexuit, ut fabellae dignae quae mulierculis narraretur.

8. Huiusmodi igitur illa sunt quae volentes Poetae fingunt: plura vero quae, quia ipsi ita rem esse persuasi sunt, nobis quoque per mendacium allinunt. exem-

pli causa; cum de Jove dixisset Homerus:

Imponitque duas sortes, quarum Hectoris illa,
Haec erat Aecidae, mortem huic illive ferentes.

Has librat: Hectoris devertunt pondera fati.

Ergo abit ad Manes, atque illum linquit Apollo.

tota tragoedia hanc fabulam ornavit Aeschylus, cui nomen fecit Animarum libramen, Jovisque lancibus adstantes fecit hinc Thetidem, inde Auroram orantes pro pugnantibus filiis. hoc vero nihil esse nisi fabulam confictam aut ad voluptatem, aut ad admirationem auditoris, nemini est obscurum. Illud vero,

Jupiter humano generi qui suscitatur arma:

Et illud,

culpam hominibus assignat Deus,

Eruere quoties funditus statuit domum:

ex ipsorum qui dixerunt opinione dicta sunt, nam suam de Deis falsam persuasionem atque ignorantiam hoc modo in nos studuerunt traducere.

9. Rursum in describendis inferis prodigiosa commenta quae vocibus horrendis imagines nobis ingenerant fluminum ardentium, vastarum solitudinum, et suppli-

ciorum atrocium, haud multos admodum fallant: quia magna illis ficti falsique copia, tanquam medicamento cibis adhaeret: neque vero aut Homerus aut Pindarus aut Sophocles quod ita rem esse crederent haec scripserunt:

Haec immensas ructant tenebras

Pallida nigrae flumina noctis.

Et:

Oceani fluctus adeunt et candida saxa.

Item:

Ubi reciprocus gurgis, et portae Inferum.

At si qui voces edunt quibus aut mortem ut rem miserabilem, aut inséputum jacere ut malum aut deplorant aut averfantur, ut:

Ah ne me lacrymarum inopem tumulique relinquant.

Item:

Ast anima evolitans membris petit infera regna,

Fata gemens quod sic robur juvenile relinquat.

Et hoc:

Ah ne me acerbam perime: conspiciere hunc diem

Dulce est: videre ne adige quae tellus tegit.

haec jam vero sunt affectorum et falsae opinionis consentientium verba, quo magis nos tangunt atque perturbant plenos ejus

DE AUDIENDIS POETIS. 137

animi motus atque infirmitatis qua dicuntur.

10. Ad haec igitur * parati rursus sumus nobis ipsis occinere, poeticae arti haud magnam esse curam veri: quod autem verum est in rebus illis, id iis ipsis fatentibus qui naturae cognoscendae omnem insumerunt operam, huic uni studio vacantes, quaeri difficulter, inveniri difficilius. itaque in promptu sint ista Empedoclis carmina:

audiri nequeunt, nequeuntque videri
Illa, negant et mente capi.

Xenophanis quoque hoc:

At nemo est nec erit qui divina omnia novit,
Et quae de rerum natura dicere conor.

Et Socratis verba apud Platonem harum rerum cognitionem ejurantis. minus enim fidem habebunt poetis tanquam gnaris harum rerum, ubi ipsos etiam philosophos viderint haesitantes.

11. Hoc quoque amplius sistemus assensum, si ei quem ad poemata ducimus,

* vertend. paremus juvenem, ab initio statim, ut hoc in promptu habeat quod occinat.

primum ipsam artem poëticam describamus, ut quae sit imitatrix et picturae respondens: neque vero illud tantum vulgatum audiat, picturam esse * loquens poëma, poëma vero tacitam picturam; sed hoc insuper à nobis discat, lacertam pictam ubi conspiciamus, aut simiam etiam, aut Theristae vultum, delectari nos atque admirari, non quod pulchra illa sint, sed quod rebus similia. reipsa enim quod turpe est pulchrum esse nequit: at imitatio sive in re pulchra sive in turpi similitudinem rei exprimat, jure laudatur. imo si quis turpis corporis pulchrum simulachrum exhibuerit, is quod docebat quodque par erat fieri non fecit. sic et actus indecoros pingunt nonnulli, ut Timomachus Medae parricidium in liberos, Theon Orestis in matrem, Parrhasius fictum Ulyssis furorem, et Chaerephanes virorum mulierumque foedos congressus. in his vero praecipue assuefaciendus juvenis ut discat non actum laudari, cujus imago proponitur: sed artem si quod propositum est recte expressit.

* vertendum *loquentem-tacitum*

DE AUDIENDIS POETIS. 139

12. Quando igitur et poëtica ars saepe facta inhonesta, et affectus moresque illaudabiles refert sui generis imitatione, quod heic admiramur et recte factum dicimus, non ita debet accipere juvenis quasi verum sit, aut probare quasi honestum, sed laudare ut personae conveniens atque proprium. sic enim et clamorem suis aut strepitum trochleae, et venti stridorem et maris murmur, ipsa cum audimus aegre id nobis est: at si quis commode imitetur (ut suem Parmeno, trochleas Theodorus) id nos delectat. et homo quidem aegrotus aut ulcerosus, ut ingratum spectaculum fugitur; at Aristophontis Philocteten, et Silanionis Jocasten ad similitudinem tabescentium et moribundorum effictos juvat conspicere.

13. Sic ergo juvenis legens quae aut ridiculus Therfites, aut corruptor Sisyphus, aut Batrachus leno dicere aut facere à poëtis finguntur, discat artem ac facultatem feliciter ista imitandi praedicare: ipsos autem mores et actiones quas ars imitatur averfari ac vituperare.

14. Non enim idem est, pulchra, et pul-

chre imitari. nam pulchre fit quod fit convenienter et ut decet: at turpibus turpia conveniunt. nam et Demonici claudi crepidae, quas ille cum perdidisset optabat furis pedibus congruere, pravae quidem erant, sed ipsi conveniebant. similiter illud:

Nam si fides violanda, regni gratia

Violanda:

Et illud:

Iusti capeffe nomen, at facta occupa

Quidvis agentis: parta sic tibi res erit.

Hoc quoque:

Talentum dos est: ni capio, num vivere

Potero, talento spreto? poteron' perditio

Dormire? nonne et in orco supplicium dabo

Ut qui egerim impie in talentum argenteum?

falsa sunt, prava sunt, sed Eteocli et Ixioni et seni foeneratori apprime convenientia.

15. Si igitur commonefaciamus pueros, non à laudantibus aut probantibus haec scribi, sed prava et improba pravis improbisque moribus atque personis attribui, non decipiet eos poëtarum reverentia: sed contra ex persona quae loqui introducitur orta

suspicio et rem et facta suspecta reddet, utpote prava à pravo ingenio proficiscentia. quale et illud est de concubitu Paridis cum è praelio fugisset. nam cum neminem poëta finxerit cum uxore de die concumbentem nisi unum illum libidinosum atque adulterum, satis hoc ipso ostendit talem intemperantiam à se in vitii et probri parte poni.

16. Atque illud quoque in hoc genere considerandum est, an non et ipse poëta significationes dederit aliquas adversus ea quae narrat ut sibi non placentia, sicut Menander fecit in Thaidos prologo :

Nunc illam talem cane, quod te veneror, Dea,
 Ferocem, sed pulchellam et illecebrilocomam,
 Injustificam, elusivorem, poscituram,
 Et neminamantem, semper simulantem tamen.

Optime autem hac cautione Homerus utitur. nam et turpia prius suspecta reddit et honesta commendat. commendat quidem in hunc modum :

Ac tum sic dulci sermone salubria fatur :

Item :

Stans juxta verbis hunc increpat ille severis.

Ubi vero praemunit lectorem parum abesse quin diserte testetur atque denuntiet, ne quis dictis uti velit aut attendere, ut quae ab honestate ac recta ratione discedant. sic Agamemnonem introducturus cum sacerdote inclementius agentem, praefatur,

Haec tibi non placuit sententia, major Atride,
Sed male dimittis Chrysen.

Id est superbe, proterve et praeter officium. similiter Achilli orationem hanc ferocem attribuens,

Plene mero, cui cor cervi est oculique canini,
iudicium simile subiecit:

Aeacides iterum saevis Agamemnona verbis
Sic affatur, adhuc immiti concitus ira.

Credibile enim est non esse quale oportet quod ab iracundo et inclementer dicitur. neque aliter de actionibus,

Tum facinus nimiae feritatis in Hectora dium
Incepit: Patrocli quem primum ad strata tetendit
Sed et superindictis prudenter utitur, suam quasi sententiam de aliorum factis aut sermonibus pronuntians: ut cum de Martis adulterio sic loquentes facit Deos,

Non profunt malefacta: citum quit prendere tardus

De Hæctoris vero elata atque superba oratione :

Sic optans loquitur : succenset maxima Juno.

De Pandari vero jaculatione :

Sic ait, amentisque movet præcordia Pallas.

Haec igitur aperte prolata judicia atque opinionem nemo attentus non viderit.

17. Alia vero ex rebus ipsis præbent disciplinae, sicut Euripidem ferunt dixisse cum aliqui Ixiona ipsius ut sceleratum atque impium calumniarentur : atqui non dimisi eum de scena nisi rotæ impactum.

18. At hoc docendi genus apud Homerum silentio premitur. habet et hoc tamen usum suum, et quidem utilem, si quis fabulas etiam quæ maxime accusentur propius consideret. sunt sane qui has abstrusis interpretationibus, quas allegorias vocant, vi facta detorquent, ut cum per Venerem Marti adulterantem et à Sole indicatum significari volunt, Martis sidus cum Veneris fidere conjunctum efficere genituram hominum adulteriis deditorum: quod si Sol superveniat eis sideribus atque ea quasi deprehendat, non solere culpam ita nato-

rum delitescere. Junonis quoque ad Jovem accessurae ornatum et circa cestum praestigias nihil esse aliud quam aëris ad ignem accedentis purgationem, quasi vero non ipse Poëta solvisset hos nodos. nam in illa de Venere fabula docet attentos omnes, à malis obscoenisque carminibus et oratione argumentum sibi foedum fumente mores reddi intemperantes, vitam mollem et homines tales qui delicias ament luxumque et mulierum commercia,

Mutatoque habitus lectosque undasque calentes.
Unde et Ulyssem facit ita praecipientem fidicini,

Linque sed haec, et equi nobis ediffere molem :
egregie submonens cantoribus ac poëtis ab his qui prudentes modestique sunt argumenta esse petenda.

19. In altera vero de Junone fabula praeclare docuit, quae veneficiis et praestigiis et fraudibus paratur mulierum ad viros gratiam non modo instabilem esse et quae cito fastidium sui pariat, sed in odium quoque et iram verti ubi defloruerit voluptas.

DE AUDIENDIS POETIS. 145

nam haec sunt quae illi Jupiter comminando loquitur:

Ut videas numquid profit tibi pasta voluptas

Insidiis, Divisque venus quaesita relictis.

Narratio enim atque imitatio rerum inhonestarum, si addat probrum et noxam convenientem peccantibus, non jam obest sed prodest auditori.

20. Philosophi enim exemplis utuntur ut ex rebus veris alios instituunt atque erudiant: at poetae idem faciunt fingentes quas narrent fabulas. Melanthius, joco an serio haud dixerim, aiebat servari Atheniensium civitatem discordiis oratorum: fieri enim ut non omnes in eundem incumbant parietem, sed eis quae nocitura sunt remedium esse ex contranisi atque aemulatione aliorum rempublicam administrantium. poetarum certe dicta inter se contraria cum alia aliis fidem destruant, non sinunt magnam illis ad noxam inferendam momentum esse. quoties igitur ita juxta se sunt posita ut manifesta sit pugna, oportet nos parti meliori accedere, ut in hisce:

A. O nate, fallunt saepe nos homines Dei.

B. Quod facile loqueris, in Deos convitium.

Rursum :

A. Non haec, sed auri trahere vis te debuit.

B. Turpe esse ditem, scire praeterea nihil.

Item :

A. Nam quid Deos te colere moriturum attinet ?

B. At satius hoc est. nullus est pietas labor.

Haec enim omnia facile solvuntur, si ut diximus juvenum judicia ad id quod optimum est dirigamus. at si qua dicuntur praeter rationem neque solvuntur, statim haec interimenda sunt per alia quae eidem alibi dixerunt; ita ut non poëtae succenseamus eo nomine, sed ipsis illis sententiis quas illi ex personarum moribus aut per jocum proferunt. exempli gratia cum narrat Homerus Deos alios ab aliis dejectos, aut ab hominibus vulneratos, aut inter se discordes atque irascentes:

Nosti alia his dictis multo meliora profari :

Certe nosti atque etiam meliora profaris alibi :

-- Divi quibus est facile aevum.

Et :

DE AUDIENDIS POETIS. 147

Semper ubi gaudent superi sine fine beati.

Item:

Hoc superi dederant miseris mortalibus aevum

Cum gemitu ut vivant, vacui moeroribus ipsi.

Hae enim verae sunt atque sanae de Diis
sententiae: at superiora illa ad percellen-
dos homines conficta sunt. rursum dicente
Euripide;

Præstigiæ melle nos fallunt modis

Superi, ut quibus mens visque sit præstantior:

nihil nocebit illud subicere,

Si turpe patrant quid Dei, non sunt Dei,

quod ab eodem rectius est dictum. et ubi
Pindarus acerbè nimium ac saevè dixit,

Quidvis agendo scilicet hostica

Delenda vis est,

subjice, At idem tu dicis:

Quod dulce præter jus fuit huic adest

Amara finis.

Et cum dicit Sophocles:

Lucrum omne dulce licet emas mendacio,

adde, Atqui ex te ipso audivimus,

Perferre frugem falsa negat oratio.

Tum vero illis quæ de divitiis sunt dicta:

Per in via atque pervia ex æquo invenit

Qua penetret aurum : pauper ut sit maxime

Felix, potiri vota quit nunquam sua.

At ore faecos, nomine aspernabiles;

Pulchros, disertos, inclytos nominus facit.

**Opponi poterunt Sophoclea multa : haec
inter caetera,**

Honore saepe et pauper ornari solet.

Et hoc :

Nihil hoc inops deterior est, bene qui sapit.

Item :

Multis honestis quod decus aut aitor,

Si prava mentis consilia educant

Vitae creatrices beatae

Divitias ?

**At Menander excitavit nimium studium
voluptatis atque inflammavit illis amatoriiis
et igneis versibus :**

Quaecunque vivunt atque commune hoc jubat

Aspiciunt, parent haec voluptati omnia.

**Sed rursus evertit hoc nosque ad honestum
retraxit, et intemperantiae ferocitatem
repressit cum dixit :**

Turpe indecora vita, sit dulcis licet.

**Haec enim illis sunt contraria, simul autem
et meliora atque utiliora. alterum igitur**

præstabit hæc contrariorum inter se comparatio ac consideratio: aut ad meliora nos traducet, aut et pejoribus fidem detrahet.

21. Quod si ipsi qui non credenda dixerunt eorundem solutionem non dederint, nihil nocebit oppositas aliorum auctorum non minus illustrium sententias velut in libra contrapendere et ad id quod rectius est vergere. ut si quos forte moverint Alexis illa:

Sapientis opus est operam deliciis dare:
Tres quarum in numero sunt pollentes maxime,
Vitæ consummant quæ beatitudinem,
Potare et edere et veneris fructus carpere:
Accessionis alia habenda sunt vicem.

monendi erunt longe aliud dixisse Socratem, pravos homines vivere ut edant ac bibant, probos autem esse et bibere ut vivant. sic adversus eum qui scripserat:

Contra malos malitia telum neutiquam est inutile:
atque ita nos quodammodo similes fieri malis hominibus erat hortatus; non male objicias illud Diogenis, qui interrogatus quomodo ultio ab inimico sumi posset, si tu, inquit, vir probus sis. eodem Diogene

et contra Sophoclem uti debemus. multos enim homines desperatione implevit cum de mysteriis ipse dixisset:

Felices nimis,

Initia quotquot ista cum conspexerint

Eunt ad orcum: namque eos solos manet

Ibi vita; reliquos, miseras praeter, nihil.

Diogenes autem cum tale quid audiisset: quid? ait, meliore igitur loco post mortem erit Pataecio fur Epaminonda, quod ille fuerit initiatus? Timotheo autem in theatro Dianam invocanti:

Exsensa, amens, limphata, furens:

Cinesias statim contra clamavit: talis tibi filia contingat. festivum et illud Bionis ad Theognidem qui dixerat:

Nam cui paupertas est addita, nil facere audet,

Nil fari: linguam ferrea vincla premunt.

Quomodo tu igitur pauper cum sis, haec nobis garris atque nugaris?

22. Sed neque negligendae sunt occasiones eorum quae juxta adjacent aut non multum sejuncta dicuntur, siquid forte ad emendationem dictorum valeant: sed sicut medici pedes et alas cantharidis quae ipsa

DE AUDIENDIS POETIS. . 151

letifera est, valere aiunt ad arcendam vim noxiam: sic et in poëmatibus sive nomen sive verbum aliquod adest quo illa in partem sequiorem retundatur tractio, arripiendum atque annotandum est, ut in istis quidam fecere:

Namque honor hic functis misero mortalibus aevo,
Tonderi caput et lachrymas effundere salvas.

Et:

Hoc superi dederant miseris mortalibus aevum
Cum gemitu ut vivant.

Non enim nude dixit omnibus hominibus vitam lamentabilem à Diis assignatam, sed imprudentibus atque insipientibus, quos, quia ob sua vitia miserabiles sunt, ideo saepe miseros et infelices vocat.

23. Est et alius modus ea quae in poë-
matis suspecta sunt in melius trahendi ex
usu nominum apud poëtam quemque. et
hoc est in quo magis exerceri juvenem con-
venit quam circa glossemata quae dicuntur.
nam elegans quidem illud nec insuave est
discere, *πρυδαρῆς* voce eum significari qui
malo fato moriatur, quia mortem Macedo-
nes *δάρον* vocent: *καμμορίνη* vero Æoles vic-

toriam appellant eam quae ex perstando et perseverando nascitur. Dryopes Deos *νέμερς*.

24. Hoc vero etiam utile ac necessarium, si modo ex poëmatibus proficere non per ea laedi volumus, scire quomodo Deorum nominibus poëtae utantur: item quid bonum quid malum vocent, quid intelligant cum animam cumque Parcam appellant: et sint ne haec ex eorum numero quae unum habeant significatum, an quae plures, qualia sunt multa. nam *οἶκος* interdum vocant domum ut in verbis Graecis illis quae sic licet transferre:

In sublimis domus:

interdum vero rem cujusque ac facultates, ut in illo loco qui Latine significat:

At mihi res editur:

Sic vita modo id est quod plerumque ea vox denotat, ut cum dicitur,

iratus at illi

Neptunus vitae vetuit durare vigorem:

modo pecunia, ut in illo versu qui Latine significat,

alios pascit quae parva mihi res.

DE AUDIENDIS POETIS. 153

Ἀλλ' *en* quoque interdum est angī atque cruciari, ut in illo versu,

Sic ait: illa animo fugit anxīa, seque remordet.
interdum vero exultare et gaudere, ut in illo:

Mendicumne Irum tanta est vicisse voluptas?
Et verbo θαύζειν modo utuntur pro moveri,
ut Euripides illo loco;

Pistrix profundo se ex Atlanteo ciens.
modo pro sedere, ut Sophocles cum dicit:

Haec quae infidelis dicite age quae sint loca
Vos quibus obumbrant supplices rami caput.

25. Etiam illud venustate non caret,
usum nominum aptare subiectis rebus, cum,
ut Grammatici docent, alibi vim habeant
aliam: quale est,

Lauda equidem navim parvam, magnae inferre
merces.

Heic illud *lauda* pro *recusa* positum est, sicut in sermone communi valere iubemus id cuius non opus est nobis quodque non libet accipere: unde et Proserpinam *ἰταίριον* dictam sunt qui putent quod omnes eam aspernentur. hoc igitur discrimen atque hanc dinotionem vocum etiam in maioris mo-

menti rebus observantes ac de Deis sumen-
tes exordium, doceamus juvenes morem
esse poëtarum uti Deorum nominibus, nunc
quidem ad ipsorum respicientes naturam,
nunc vero minus proprie notantes vim ac
munera quorum Dii illi auctores sunt. nam
cum inter precandum dicit Archilochus:

O Pater Vulcane me audi, te genu flexo precor,
Adjuva me et munerare munerari quae soles.

aperte satis ostendit ipsum Deum à se signi-
ficari. at vero ubi sororis maritum in mari
mortuum et sepulturae justae non factum
compotem lugens tolerabiliorem ait dolo-
rem futurum fuisse,

Florida si saltem membra caputque viri
Vestibus in puris ambisset Mulciberi vis:

ignem non Deum ita appellavit. rursus
Euripides cum in juramento posuit:

Non per Jovem inter astra, Martemque horridum,
ipsos Deos voluit significatos. at cum So-
phocles dicit:

Mars, ô mulieres, caecus hirsutae suis
Velut ore frendens cuncta commiscet mala:

bellum par est intelligi: sicut ferrum Ho-
mero dicente,

DE AUDIENDIS POETIS. 155

Quorum ater sanguis Marte est effusus acuto
Flumen apud liquidum Xanthi.

26. Hunc vero ad modum cum plurima dicantur, meminisse oportet Jovis quoque sive Diespitrís nomine Deum interdum, alias vero fortunam, fatum vero nonnunquam indicari. nam cum dicunt:

Jupiter ex Ida qui consulis :

Item :

Quis sapere plus te speret, ô Rex Jupiter ?
ipsum Deum significant: ubi vero de eventuum quorumlibet causis agentes Jovem nominant ac dicunt :

Multasque illustres animas dejecit ad orcum,
Jovis est impleta voluntas.

fatum significant. neque enim Deum ipsum poëta existimat mala hominibus struere, sed ipsam rerum necessitatem pulchrè ostendit: nimirum et urbibus et castris et ducibus, si prudentia utantur, fatale esse ut et bene rem gerant et hostibus sint superiores: sin affectibus et vitiis impliciti, ut Graeci illi, inter se discordes sint ac seditionibus agitentur, sequi ut turpiter se dent, confundantur omnia, res denique male vertant:

Fatale namque hoc genere in humano, mala
 Consilia fructus ut simul pariant malos.

Hesiodus vero ubi à Prometheo admoneri
 Epimethea facit :

ne munere quoquam

Ab Jove ditari cupiat, sed dona recuset :

de fortunae potentia nomen Jovis usurpa-
 vit. bona enim fortuita Jovis munera ap-
 pellavit, divitias, nuptias, imperia, externa
 denique omnia, quorum inutilis est posses-
 sio his qui uti recte nesciunt : quare Epime-
 theo utpote vitioso atque imprudenti ca-
 venda et metuenda existimat fortunae prof-
 pera ut quae laesura ipsum ac corruptura
 sint. rursum cum dicit :

Ne cui panperiem mortalia corda domantem

Obsecres, quando dono datur illa Deorum :

A diis dari dixit quod fortuitum est, quasi
 aequum non sit insultare his qui per fortu-
 nam inopes sunt, sed ea demum turpis sit
 atque vituperabilis inopia, quae ex otio et
 socordia mollitiaeque et profusione nascitur.
 nam cum illis temporibus Fortunae vox
 nondum exstaret, ac facile tamen agnosce-
 rent causae ejus quae sine ordine ac fine

certo fertur vim magnam humanae rationi inevitabilem, hanc ipsam Deorum nominibus sunt elocuti: sicut nos quoque et res et mores, verba quinetiam et homines divinos dicimus.

27. Hoc modo corrigenda sunt pleraque eorum de Jovè quae dicuntur, quorum haec sunt:

Stant urnae geminae Jovis ipso in limine, quarum
Haec plena est miseriis, felicibus altera fatis.

Et:

Haec illis jurata, sed haec rata noluist esse
Jupiter, ambobus monstrans se dira parare.

Item:

Ex illo causae Phrygibus Danaisque malorum
Fluxere, imperio magno Jovis omnipotentis.

Dicta enim haec partim de Fato, partim de Fortuna, quorum effectus non sunt nostrae potestatis, neque eorum causae à nobis possunt deprehendi. ubi vero de eo quod rectum bonumque et rationi consentaneum est agitur, ibi proprie Deum nominari censeamus: ut in istis,

Ille alios obiens uni pugnare cavebat
Ajaci Telamoniadae, nam Jupiter illi

Succenſet qui ſe meliorem Marte laceſſit.

Item:

Namque id genus res, Jupiter, mortalium
Curat : minora caeteris linquit Diis.

28. Sic et alia nomina diligenter obſervanda ſunt quae ad res diverſas à poetis transferri ſolent, quale eſt et virtutis. nam quia virtus non tantum ſapientes, juſtoſque et probos exhibet in dictis factiſque, ſed plerumque et famam et potentiam conciliat ſe praeditis, ideo videas et famam et potentiam virtutis interdum nomine appellari ; quomodo olivam et nucem eodem ſono fructum quo arborem nuncupamus. Juvenis ergo noſter ubi reperiet :

Sudorem ante aditum virtutis Dî poſuerunt.

Et :

Tunc inimicum agmen virtus perrupit Aethivam.

Item:

Si moriendum eſt, ita dulce mori

Vitam ut virtus ſorbeat in ſe :

ſtatim intelligat agi de illa optima ac diviniſſima in nobis propenſione, quam et rationis rectitudinem, et naturae ratione uten-

DE AUDIENDIS POETIS. 159

tis fastigium, et animae secum consensum solemus appellare.

29. Iterum ubi legent:

Nunc virtutem homini minuit, nunc Jupiter auget.

Et hoc:

divitias sequitur virtusque decusque.

ne desideat defixus in divitum admirationem, venerationemque, quasi qui pecuniae pretio virtutem parare possint, ac ne hoc quidem existimet in fortuna esse positum ut prudentiam quis augeat aut minuat. nam et mali voce modo id quod proprie vox indicat significant, pravam scilicet animi constitutionem, ut Hesiodus in versu qui Latine hoc significat:

Namque malum amplecti facile est nullique laboris: alias vero vexationem aut miseriam, ut Homerus:

Nam cito mortales inter mala multa senescunt. Neque vero leviter quis fallatur si existimet beatitudinem sic à poëtis dici quomodo a Philosophis, id est, consummatam rerum bonarum possessionem, aut perfectionem vitae secundum naturam fluentis, et non interdum abuti eos vocabulo, ita ut di-

vitem beatum vocent, et potentiam aut famam beatitudinem. nam Homerus proprie admodum locutus dixit:

At me non multum juvat his incumbere partis.

Et Menander:

Divitias habeo ingentes, atque ideo vocor

Opulentus multis, at beatus nemini.

At Euripides hoc videtur agere ut iudicium nobis confundat ac turbet cum dicit:

Ne mihi beata vita sit luctum serens.

Et:

Quid, nate, regnum quae beata injuria est

Laudas?

nisi quis translationem et abusionem nominum in interpretando sequatur. ac de his quidem haec satis.

30. Illud vero non dicendum semel, sed saepe juvenibus inculcandum est, poeticam artem ut cui imitari sit propositum, ornatu quidem et splendore uti in actionibus ac moribus eloquendis, caeterum non solere discedere ab eo quod veri habeat speciem, quia ipsa imitatio in eo quod credibile est posita habet illecebras. atque ideo quae non plane verum negligit imita-

DE AUDIENDIS POETIS. 161

tio actionibus signa tum virtutis tum vitii admiscet; qualis est Homericæ valere jubens Stoicos negantes virtuti quicquam vitiosum, aut vitio probum quicquam adesse posse, sed imprudentem hominem nunquam non peccare, eruditum semper id quod officii est facere. talia enim in scholis audiuntur. at in rebus et vita multorum juxta Euripidem

Non est scorsim recta reperire ac mala,
Sed ista commiscuntur.

Quin etiam ubi à vero recedit ars poëtica, gaudet tamen multiplici varietate. nam mutationes in fabula affectus movent et inopina atque inexpectata offerunt, unde et admiratio et delectatio sequitur. nam quod uniforme est id vero nec affectus ciet, nec fabulae convenit. ideo non eosdem semper victores faciunt, non eosdem felices ubique, non eosdem recte omnia agentes: ac ne Deos quidem quoties hominum negotiis interveniunt, aut affectibus vacuos faciunt, aut vitiorum immunes, ne scilicet langueat vis illa quae nos percellit et affectus ciet;

ficubi periculum et adversarius auferantur.

31. Quae cum ita se habeant, juvenem ad poëmata admittamus non hac imbutum opinione de magnis atque praeclaris hominibus, quasi illi sapientes, iusti, perfecti denique reges fuerint et norma quaedam virtutis universae et recti. nam certe haec si existimat et in his stupet, magnum damnum accipiet, ut qui offendetur, neque audire aut recipere velit si quis horum aliquem reprehenderit talia dicentem facientemve :

O utinam Divum pater et cum Pallade Apollo,
Nec Danaum nec de Phrygio quis sanguine mortem
Effugiat: nobis maneat sed vita duobus,
Ut soli Iliacos scindamus vomere muros.

Item :

Atque ibi ego audiui miserandum in morte gementem

Cassandram Priami natam, quam perfida conjux
Tyndaris occidit me propter.

Et :

Ut lectum sociem cum pellice, quo senis illa

DE AUDIENDIS POETIS. 183

Sic odium indueret: facio persuasus.

Et hoc:

Jupiter, haud quisquam Divum exitior est te. nihil horum laudare juvenis assuescat, neque praetextus et obtentus speciosos quaerat rebus vitiosis in eoque ingenium et eloquentiam exerceat: sed hoc potius cogitet, poëticam artem imitatricem esse vitae, morum atque hominum, non qui puri perfectique et omni labe vacantes sint, sed eorum qui affectus et falsas opiniones atque ignorantiam admixta sibi habeant, ac propter ingenii bonitatem plerumque ad meliora se vertant. nam haec praeparatio meditatioque in animo adolescentis, ut recte dictis factisque excitetur et velut afflatus gaudeat, contraria vero rejiciat indignabundus, efficiet ut sine noxa poëtas audiat.

32. At qui omnia admiratur, omnia amplectitur, et auditis heroum nominibus concepta opinione judicium sibi corrumpi patitur, similis illis qui Platonis curvitatem et balbutiem Aristotelis imitabantur, ignarus ad multa prava praebebit se facilem. neque vero timide se gerere debet, et ut in

fano prae superstitione omnia perhorrescere atque adorare, sed fiduciae assuefactus exclamare non tantum illa recte, belle, sed interdum quoque mendose, perverse. exempli causa Achilles coetum cogit aegrotantium militum, belli moris iratus, praesertim quod ipse in rebus bellicis excelleret magnumque nomen obtineret. cum vero artis medicae peritus esset et nono jam die, quo tempore morbi dijudicari maxime solent, animadverteret non esse morbum usitatum et profectum à causis quotidianis, surgens non ad multitudinem concionatur, sed regi dat consilium :

Omnibus Atride nobis remeare necesse est,
Quantum cerno, domum.

Recte haec et moderate atque ex decoro. at cum vates dixisset metuere se iram praestantissimi inter Graecos, non jam recte neque moderate jurat neminem ei manus illaturum se vivo :

non si ipsum Agamemnona dicas :

ostendens parvi à se fieri atque adeo contemni imperatorem. deinde vero iratior jam manum gladio admovet, et interficere Aga-

memnonem cogitat, non recte sive quod honestum, sive quod expedit respicias. deinde ad se rediens:

Et simul ingentem vaginae reddidit ensen
Palladis inflexus monitis.

Recte iterum ac pulchre quod cum iram excindere omnino nequiret, tamen antequam irreparabile quicquam committeret, retraxit eam atque cohibuit et rationis imperium ferre coëgit.

33. Rursus Agamemnon in his quidem quae in concione dicit facitque ridiculus est: at in Chryseidis negotio gravius se gerit et magis pro regia dignitate. nam Achilles abducta Briseide,

Flens procul a sociis diversa parte sedebat:

Hic vero ipse navi imponens, tradensque et prosequens eam quam paulo ante dicebat prae uxore à se diligere, nihil indecorum, nihil amatorium admittit. et Phoenix quidem à patre diris devotus ob pellicem sic ait:

Eripere huic vitam ferro fulgente parabam:

Iram nescio quis fregit Deus, et mihi vulgi

Objecit voces animo et convitia famae,

Ne patris occisor Grajum sermone notarer.

Aristarchus hos versus perhorruit ac sustulit: atqui suo loco sunt positi, ubi Phoenix Achillem docere vult, qualis res sit ira et quae perciti ea homines patrare soleant, ubi nec rationi parent, nec consiliis auscultant. nam et Meleagrum introducit iratum civibus, verum postea mitigatum, recte et perturbationes animi vituperans, et simul ut honestum atque utile praedicans si quis non sequatur, sed opponat se et vincat atque etiam poenitentia ducatur. heic ergo manifesta differentia est boni malique.

34. At ubi de animo non satis constat, docendus est juvenis distinguere hunc in modum: si Nausicaa conspiciens Ulyssem virum peregrinum, et tali quadam cupiditate incensa quali Calypso, et luxurians aetate nubili, ista apud ancillas nugatur:

Atque utinam talis conjunx mihi detur, et illi

Exigere in nostris sit dulce penatibus aevum:

vituperanda sane ejus audacia atque immodestia. si vero cum ex sermonibus mores ejus cognosset et admirata esset plenum prudentiae colloquium, optat cum tali potius

vivere quam cum civium aliquo nauta aut saltatore, dignum admiratione id quidem. sic etiam ubi Penelope procos suos humane alloquitur, atque illi ipsam vestibus caeteroque ornatu donant, Ulysses delectatus,

Dona quod illorum traheret sermone benigno:
 si id gaudet quod ex donis lucrum faciat,
 ipsum superat lenocinii foeditate qui in comœdia traducitur Poliagrum, de quo illud est,

Felix Poliager qui domi nutrit capram
 Coeleste pignus copiae.

Sin vero existimavit illos hoc magis in sua potestate fore, quo minus id quod futurum erat exspectarent spe bona capti, jam gaudium ejus, et summa fiducia ratione non caret. sic etiam in dinumeratione earum rerum quas cum ipso exposuerant Phaeaces atque inde discesserant, si reipsa in tanta solitudine, tam incerto quid sibi evenisset, pro illis tamen sollicitus est,

Ne de nave cava subreptis rebus abissent,
 miseratione aut etiam execratione dignus est ob avaritiam: sin vero, ut dicunt non-

nulli, an in Ithaca, ubi denique esset ambiguus, res apud se relictas pro signo accipit sanctimoniae Phaeacum (neque enim credibile erat qui gratis ipsum vexissent, deportaturos eum fuisse in terram alienam, atque interim rebus ejus manum abstenturos) conjectura utitur non mala, et laude digna est prudentia. quidam vero et hoc vituperant quod eo modo exponi potuerit siquidem revera dormivit: et apud Thucos aiunt veterem famam servari, quae Ulysses ferat fuisse somniculosum ac proinde aditus difficilioris. si autem non verus is somnus fuit, sed cum puderet eum Phaeacas indonatos neque exceptos hospitaliter dimittere, illi autem si adessent ipse inimicos latere non posset, rebus perplexis velamentum hoc invenit, ut dormientem se fingeret, non improbant.

35. Haec talia monstrantes juvenibus non sinemus, eos ad vitiosos mores impetu ferri, sed rerum bonarum studium atque electionem illis inferemus, actioni cuique ut meretur reddentes laudem aut probum. quod quidem in illis tragoediis fieri potissi-

num oportet, quae orationes continent artificiosas et ad persuadendum aptas circa facta infamia atque turpia. neque enim verum usquequaque est Sophoclis illud:

Bona verba nasci rebus e foedis negant.

Nam et ipse solet malis moribus actionibusque pravis orationem ablandientem et praetextus gratiosos accommodare. tum vero vides ut apud alterum in eadem scena versatum Phaedra Theseum ultro incuset quasi per ipsius injurias factum esset ut ipsa Hippolytum amaret. similem loquendi licentiam Helenae quoque adversus Hecubam assignat quasi ipsa justius punienda esset quod ipsius adulterum genuisset. nihil igitur tale elegans aut artis plenum juvenis existimare assuescat, neque talibus commentis arrideat, sed abominetur verba magis etiam quam ipsa libidinis facta.

36. Ubique autem utile est ejus quod dicitur causam investigare. nam Cato puer admodum faciebat quidem quod praecipiebat paedagogus, sed simul praecepti causam percunctabatur. at poëtis non ita ut legum conditoribus aut paedagogis paren-

dum est, nisi quod dicant rationem habeat, habebit autem, si rectum sit: sin minus, apparebit inane esse et frivolum. sed multi istarum minutiarum causas rigide postulant, et quaerunt cur dictum sit;

Cum bibitur super haud unquam cratera locetur
Trulla tibi:

Item;

Quisquis in alterius currum se transferet, hastam
Protinus intentet.

rebus autem multo majoribus non exploratis fidem adhibent, cujusmodi sunt;

Nam celsa quamvis pectora infringit dolor
Quoties parentum calamitates cogitant:

Et:

Demittere animum debet is quem fors premit.

Atqui ad mores haec pertinent et vitam perturbant, dum falsas judicationes et opinionones degeneres in animo proferunt, nisi assuescamus ad horum quodque dicere: cur vero animum dejiciat is qui fortunam nactus est adversam, et non potius fortunae obnitatur et erectum se minimeque humilem praebeat? cur vero si patre aut vitioso aut imprudente sum natus, ipse vero sum

prudens ac probus, non debeam ob meam virtutem animo esse celfo, potius quam dejecto ob patris incitiam? nam qui eum in modum obluſtatur ac reſiſtit, nec quoque ſermone ſe ut vento inflecti patitur, ſed illud recte dictum exiſtimat, ‘ Homo imperitus quovis dicto percelli ſolet,’ is plurima neque vere neque utiliter dicta à ſe diſpellet.

37. Haec igitur efficient ut ſine noxa audiantur poëtae. ſicuti vero in pampinis et ramis frondofis ſaepe fructus abſconditur et obumbratus latet, ſic in poëtica dictione et fabulis circumfuſis multa juvenem fugiunt, quae ſcire operae pretium eſt. id vero minime permittendum eſt, neque declinandum à rebus, ſed adhaerendum quam maxime notis, quae ad virtutem et mores formandos valent. quare non abs re erit etiam hoc breviter attingere et rudi quod aiunt Minerva. nam orationem prolixam, et apparatus magnamque exemplorum congeriem relinquemus iis qui operoſius ſcribunt.

38. Primum ergo juvenis rectorum pra-

vorumque tum morum, tum do-
crimen animo complexus attendat, et
tis et actionibus quas utrique generi poëta
ex decore tribuit. ut ecce Achilles Aga-
memnoni dicit quanquam cum iracundia:

At non aequa mihi contingent præmia tecum,
Si quando Iliacæ Graeci vastabimus urbem.
Thersites vero eidem per convitium obji-
cit,

Aere tibi multo tentoria plena resurgent,
Et captivarum læto grege, quas tibi primo
Eximias Graeci damus, ut quam cepimus urbem.

Et Achilles iterum:

Hoc dabit ut pulchrae vertamus moenia Troi
At Thersites quanto aliter?
Sive ego captivum traho, sive quis alter Ach
Sic et ubi Agamemnon exercitum h
convitiis Diomedem impetit, nihil
ponit:

Quippe verebatur venerandi jurgia r
At Sthenelus, nullius loci hom
Mentiri rex parce, potes nam ver
Vincimus immensum nostros, ita
Hoc enim discrimine recte

re et
Sche
miv
| ac

cet juvenis modestiam et fastus fugam res esse elegantes; at contra superbiam et jactantiam vitabit ut indecora. conducit notare etiam qui se Agamemnon hic gerat: nam Sthenelum ne compellatum quidem transmittit. at Ulysssem quem pupugerat dicto non insuper habuit, sed eum allocutus est,

Vidis ut iratum, rursusque ita dicere coepit.

Nam purgare se omnibus adulationis quandam habet speciem, neque satis ex dignitate est: omnes vero contemnere, superbum aut etiam stolidum. optime autem Diomedes inter pugnandum silet ad regis maledicta, peracto autem praelio libere apud eum loquitur:

Tu virtutem in me culpasti primus Achivum.

Usui erit et viri prudentis, ac vatis se ostentantis discrimen agnoscere. nam Calchas temporis occasione non considerata, pro nihilo ducit in comitio accusare regem, quasi qui causa sit pestilentiae. at Nestor sermonem injicere cupiens de reconciliando Regi Achille, ne videatur invidiam facere Agamemnoni apud multitudinem, tanquam

vorumque tum morum, tum hominum discrimen animo complexus attendat, et dictis et actionibus quas utrique generi poeta ex decore tribuit. ut ecce Achilles Agamemnoni dicit quanquam cum iracundia:

At non aequa mihi contingent praemia tecum,
Si quando Iliacam Graeci vastabimus urbem.

Thersites vero eidem per convitium objicit,

Aere tibi multo tentoria plena refulgent,
Et captivarum lecto grege, quas tibi primo
Eximias Graeci damus, ut quam cepimus urbem.

Et Achilles iterum:

Si Jupiter olim

Hoc dabit ut pulchrae vertamus moenia Trojae.

At Thersites quanto aliter?

Sive ego captivum traho, sive quis alter Achivum.
Sic et ubi Agamemnon exercitum lustrans
convitiis Diomedem impetit, nihil ille reponit:

Quippe verebatur venerandi jurgia regis.

At Sthenelus, nullius loci homo,

Mentiri rex parce, potes nam vera profari.

Vincimus immensum nostros, ita crede, parentes.

Hoc enim discrimine recte observato, dis-

cet juvenis modestiam et fastus fugam res esse elegantes; at contra superbiam et jactantiam vitabit ut indecora. conducit notare etiam qui se Agamemnon hic gerat: nam Sthenelum ne compellatum quidem transmittit. at Ulysssem quem pupugerat dicto non insuper habuit, sed eum allocutus est,

Vidit ut iratum, rursusque ita dicere coepit.

Nam purgare se omnibus adulationis quandam habet speciem, neque satis ex dignitate est: omnes vero contemnere, superbum aut etiam stolidum. optime autem Diomedes inter pugnandum filet ad regis maledicta, peracto autem praelio libere apud eum loquitur:

Tu virtutem in me culpasti primus Achivum.

Usui erit et viri prudentis, ac vatis se ostentantis discrimen agnoscere. nam Calchas temporis occasione non considerata, pro nihilo ducit in comitio accusare regem, quasi qui causa sit pestilentiae. at Nestor sermonem injicere cupiens de reconciliando Regi Achille, ne videatur invidiam facere Agamemnoni apud multitudinem, tanquam

qui iracundia peccasset, hoc ei dat consilium.

Jamque senes (res est quae te decet) excipe mensa:
Cujus at in magno melior sententia coetu
Hunc sequere.

Ille post coenam mittit legatos. hoc ergo erat erratum corrigere, aliter si fecisset, id vero fuerat criminari et convitium dicere.

39. Sed et nationum notanda discrimina: quale hoc est quod Trojani impetum faciunt cum clamore ac ferocia, Graeci autem silentio

Ora premunt, metuuntque duces.

Nam cum jamjamque conferendae sunt manus cum hoste, tunc praefectos revereri id vero et fortitudinis et obedientiae signum est. quo spectat quod Plato suos assuefaciebat ut reprehensionem et id quod turpe est metuerent magis quam labores et pericula. Cato autem magis sibi placere dicebat erubescere quam expallescere. est et in promittendo sua cuique proprietas ac nota. nam Dolon hunc in modum promittit:

Castra ibo medius per Achaica, donec Atridae

Ad puppim veniam.

At Diomedes promittit nihil, addit etiam minore se in metu fore si sibi alter adjungeretur. prudentia igitur res est Graeco digna et elegans; at ferocia vitio non caret, et barbaris convenit: illa laudanda, haec repudianda est.

40. Habet et non inutilem considerationem id quod Trojanis, et quod Hectori accidit cum Ajace dimicaturus singulari certamine. Aeschylus cum in Isthmiis pugil os concisus esset, et clamor oriretur; ‘quantum, inquit, valet exercitatio! Spectatores clamant, at qui caesus est silet.’ heic vero cum poeta dicat, simulatque in armis fulgens Ajax conspiciendum se dederat, gavisos Graecos:

Trojugenis artus cunctis gravis occupat horror:

Ipse etiam motum per sentit pectoris Hector.

quis non miretur differentiam? ejus qui de vita cernit, cor tantum palpitat, non aliter quam si luctaturus tantum, aut in stadio cursus esset: at spectantibus corpus omne

concutitur et tremiscit, amore principis et pro ipso metu.

41. Jam vero et optimi cum pessimo videamus comparisonem. Therſites

Oderat ante alios Ithacum tamen Aeacidenque.

At Ajax semper Achilli bene vult, et ad Hectorem ita de eo loquitur:

Pugnans nunc unus in unum,

Disce age quae virtus Danais et quanta superſit

Post frangentem acies, qualis leo ſœvit, Achillem.

Et haec quidem Achillis laudatio est: quod autem ſequitur pro omnibus egregie dictum est.

Nos autem qui te valeamus tendere contra

Turba ſumus.

Se neque ſolum, neque vero præſtantiffimum prædicat, ſed unum inter multos qui Hectoris impetum excipere auderent. haec ergo de discrimine illo dicta ſufficiant, niſi et illud addere libeat, Trojanorum multos vivos in hoſtium veniſſe poteſtatem, Graecorum vero neminem: et illorum quidem nonnulli ſupplices facti ſunt hoſtibus, (ut Adraſtus, filii Antimachi, Lycaon, ipſe tandem Hector Achillem pro ſepultura ob-

DE AUDIENDIS POETIS. 177

secrans) illorum nemo; quasi barbarorum sit supplicare et precari in ipso certamine, Graecorum vero aut pugna vincere, aut mori.

42. Sicut autem in pascuis apibus quidem florem persequitur, capra vero frondem, sus radicem, alia animantia semen aut fructum, sic et in poetarum lectione alius historiam delibat, alius pulchritudini et structurae vocum adhaeret, (quomodo de Euripide dixit Aristophanes,

Quippe ejus ore terete mihi dulce est frui)

alii vero ea quae de moribus utiliter dicta sunt sectari amant: ad quos cum nostra haec pertineat oratio, moneamus eos indignum esse, si cum ab amatore fabularum non ignorentur ea quae temere atque inutiliter dicuntur, neque à literarum studio ea quae ornate et diserte, is qui honesti ac laudis se studiosum profiteatur, neque per jocosum sed discendi causa ad poemata accedat, segniter atque incuriose audiat ad fortitudinem, aut temperantiam, aut justitiam pertinentes sententias: qualis illa,

Tydide, quo jam virtus oblita recessit?

Quin me liquid amas adsta prope : dedecus ingens
 Si capiat naves galea spectabilis Hector.

Videre enim virum prudentissimum in summo constitutum discrimine, ne cum aliis suorum omnibus internecione deleatur, interea tamen ejus quod probrosum est ac turpe metu teneri, non mortis, juvenis animum ad virtutem concitabit. Ex illo :

Gaudēbat sapiente viro iustoque Minerva :

considerandum nobis dat poëta quod non divitem aliquem, non formosum, non robustum Deae placere fecit, sed justum atque prudentem. eadem Minerva, cum dicit Ulyssē a se neque relictum neque neglectum iri, quod esset

Egregie cordatus homo, sermone disertio :

ostendit inter nostra omnia unum esse divinum Deoque carum, virtutem, quandoquidem similia similibus gaudent.

43. Cum vero magnum quiddam videatur et sit iram cohibere, majus vero prae-cavere ne in iram incidamus neque ab ea occupemur, non in transcurso et haec legentibus commonstranda sunt, Achillem cum esset ingenio minime leni aut patiente

praecipere Priamo ut quiescat neque ipsum
irritet, hoc modo :

Irritare senex cave me (nam reddere et ultro
Hectora decrevi, tum nuntius ab Jove venit)
Extra ne mea te pellam tentoria, supplex
Quanquam ades, atque Jovis violem mandata su-
premi.

Deinde Hectorem ipse cum lavisset atque
circumvelasset imponit curru, priusquam
eum foedatum pater intueretur :

Natum ille aspiciens luctu ne percitus iram
Non premeret, pariterque animo commotus Achil-
les,
Jussa Jovis violans, ipsum demitteret Orco.

Magnae enim cujusdam prudentiae est, si-
quis ad excandescendum pronus natura-
que asper et irritabilis se non ignoret, sed
causas caveat atque praevertat, et eminus
se ratione praemuniat, ut quamvis invitus
in illud malum non incidat. eodem vero
modo et vinosus circa vinum habere se de-
bet, et circa amores amoribus deditus, si-
cut Agesilaus pati noluit, ut formosus puer
accedens ipsum oscularetur : Cyrus vero
nec videre Pantheam ausus est : cum con-

tra vitiiis mancipati qui sunt, quaerant irritamenta affectuum, et qua parte maxime aegrotant, ea se prodant. Ulysses vero non modo se cohibet ira commotum, sed et recta ratione colligens ingenium Telemacho esse asperum et infestum hominibus malis, retundit et in tempore praeparat, ut quietum contineat sese atque inhibeat, sic praecipiens:

Si me forte domi tractent male, conde dolorem
Corde tuo, neque prode meis te casibus angī,
Quamvis me pedibus tractum extra limina portent,
Aut arcu feriant, spectare et ferre memento.

Sicut enim equorum rectores equos frænant non in ipso cursu, sed ante, ita viri sapientes ingenia quae rerum indignitate facile commoventur, et ad iram accenduntur, ubi ratione bene munierint atque praeparaverint, tum demum in certamen producunt.

44. Sed neque negligenter audienda sunt ipsa rerum nomina, non tamen ut Cle-anthis sequamur disciplinam: joculari enim videtur exponens illud, Ζεῦ, πατήρ, Ἰδὲ δὲν με-
δίωρ, et alterum, Ζεῦ ἄρα Δωδωναίῳ, quod ille

DE AUDIENDIS POETIS. 181

una voce legi vult, ut significetur aër ex terra sursum se edens. sed et Chrysippus friget saepe, non tam ludens, quam ipse comminiscens ea quae verisimilia non sunt, ut cum Jovem *εὐρύοπα* vult dici, quod in disputando sit acer, et vi dicendi alios antecellat. melius autem est haec Grammaticis relinquere, et illis potius instare, quibus et probabilitas et utilitas adest.

Nec tulit huc animus: didici nam vivere recte.

Item:

Dulcis nam noverat omnibus esse.

Nam fortitudinem disciplinam vocans, et iudicans ut comiter et humane cum hominibus consuescamus, etiam hoc ex scientia et usu contingere, simul omnes monet ne se negligant, sed honesta discant et docentibus attendant, quippe cum ignavia et rusticitas ignorantiae quaedam atque imperitiae sint. his illa valde sunt consentanea quae de Jove dicit et Neptuno:

Unum illis commune genus, patria una duobus,
Jupiter at natu prior, et plura undique norat.

Nam rem maxime divinam et regiam esse ducit scientiam, in qua et praecipuam po-

nit Jovis praestantiam, nimirum existimans
cacteras quoque virtutes huic adesse co-
mites.

45. Assuefaciendus etiam juvenis au-
dire haec animo vigili:

Immensum sapit ille: loqui nisi vera cavebit.

Et:

*Antilochē ꝑ quondam prudens, quae facta tibi res?
Laedis equos, nostrae virtuti dedecus adfers.*

Item:

*Glauce quid haec verbis jactas, vir tante, superbis?
Ast ego te reliquis animo praestare petaram.*

quasi dicat prudentes neque mentiri, neque
in praelio male pugnare, neque per injuri-
am insultare aliis. sed et cum Pandarum
ab imprudentia persuasum ait ut foedus
confunderet, satis demonstrat hujus se esse
sententiae, injuriam facere non esse pru-
dentis. idem et de temperantia facile est of-
tendere, si quis istis attendat:

*Illius, uxor erat quae Proeti Antea, petebat
Concubitus tacitos: at non persuasus ab illa
Bellerophon sapiens et servans pectus honesti.*

Et his:

Turpe diu facinus regina Agamemnonis uxor

DE AUDIENDIS POETIS. 183

Ante recusarat : nam mens bona federat illi.

Nam in his continentiae causam assignat prudentiam. in hortamentis autem militibus identidem dicens :

Jam celeres Lycii, quo fert fuga? non pudor hoc est?

Et :

Sit cuique in pectore fixam

Jus simul atque pudor tanto in certamine belli :

Eos qui temperantes sunt videtur et fortes facere, eo quod pudore turpium teneantur, et voluptates norint superare et pericula subire. quod et Timotheum impulit ut in Tragoedia Persis Graecos hunc in modum hortaretur :

Sanctum pudorem vos veneramini :

Invieta virtus quem comitem sibi

Delegit.

Æschylus vero et honore non nimis inflari, neque exultare atque efferri multorum laudationibus in parte ponit prudentiae, cum de Amphiarae sic scribit :

Neque enim videri quaerit, aut esse optimus,

Sulcos profundos corde demersos gerens,

Unde illa sese pulchra consulta exserunt.

Nam ob se et optimam in se propositum animo esse magno prudentis est viri.

46. Cum igitur omnia ad prudentiam referantur, apparet nullam esse virtutis speciem quae non disciplina paretur. apis enim suapte natura ex floribus acerrimis, et spinis maxime asperis conficit mel, rem lenissimam atque utilissimam. pueri vero si recte innutriantur poëmaticis, etiam ab his quae speciem habent vitiosi aut absurdi, discant quod prodesse atque usui esse possit. primo enim intuitu suspectus erit Agamemnon quasi corruptus divitem illum militia solverit, qui Ætham equum ei dedit:

Ne peteret secum sublimia Pergama miles,
Sed frueretur ibi concessis ab Jove summo
Divitiis.

At iudice Aristotele recte fecit, qui bonum equum tali homini praetulit. nam ne cane quidem, imo nec asino contra erat aestimandus homo imbellis ac timidus, divitiis et luxu diffluens. rursus turpe videtur, quod filium suum Thetis ad voluptates vocat, et res Veneris ei in animum revocat. atqui et heic spectandam se praebet Achillis con-

tinencia, qui cum Briseidem diligeret, atque ea ad ipsum veniret, et sciret ipse vitae finem sibi instare, tamen non festinavit frui ea voluptate. neque vero amicum luget, ut multi, otio et officii praetermissione, sed voluptatibus quidem ob luctum abstinet, actionibus interea se militaribus atque imperatoriis impendens. Archilochus quoque non laudatur, moestus quidem ob amissum sororis maritum, qui in mari obierat, at vino et lusu certare adversus moerorem sibi proponens: at causam ratione non carentem addidit:

Nam neque sanabo lachrymans; neque deteriorem
Rem faciam, ludum si sequar atque dapes.

Nam si ille nihilo deteriorem se rem facturum existimavit, si convivia et delicias sectaretur, certe neque deterius se habebit res, si nos sapientiae studeamus, tractemus rem publicam, prodeamus in forum, descendamus in Academiam, agriculturae demus operam.

47. Neque vero malae sunt correctiones illae per allusionem, quibus usi Cleanthes et Antisthenes: hic enim cum Athe-

nientes valde tumultuarentur hoc versu offensi:

Quid turpe, nisi quod turpe qui faciunt putant?
statim opposuit:

Quod turpe, turpe est seu putes, seu non putes.
Cleanthes vero de divitiis dictum illud:

Ut des amicis, corpus in morbo cubans
Suntu ut reficias:

alludens ita mutabat:

Ut des amicae, corpus in morbo cubans
Suntu ut conficias.

Et Zeno emendans Sophocleum illud,

Quicumque regis in domum gressus talit,
Jam servus illi est, liber etsi advenerat.

ita rescripsit:

Is servus haud est, liber huc si advenerat,
liberi nomine intelligens eum, qui metu vacans, magnanimus, erectusque sit.

48. Quid ergo vetat quominus et nos talia quaedam succinendo, juventutem vocemus ad meliora, et his quae ab aliis sunt dicta hunc in modum utamur?

Felicitas namque hominis hac in re sita est,
Si mentis ejaculata qua voluit cadant.

non ita est, sed

DE AUDIENDIS POETIS. 187

Si mentis ejaculata qua prodest cadant.

Nam volentem ea consequi et accipere
quae non oportet, vere miserum est et infelix:
Et ad illud:

Non, Agamemnon, ad bona cuncta

Te facit Atreus:

Sed gaudendum est atque dolendum.

Nihil minus, dicemus: sed gaudendum,
non autem dolendum est, si ea obtingant
quae satis sunt. ' Non enim, Agamemnon,
' ad bona cuncta te sevit Atreus.

Proh dolor! ut illud coelitus missum est malum,
Cum quis videt meliora nec sequitur tamen.

Imo vero ferinum, et ratione carens, et
miserabile, cum meliora noris ad pejora
abripi per molliem atque incontinentiam.

Suada est loquentis vita non oratio.

Imo vero et vita et oratio: aut per orationem
vita, quomodo per fraenum eques,
per clavum gubernator: nullum enim virtus
tam humanum atque cognatum sibi instrumentum
habet quam sermonem.

A. Magis in mulieres fertur, an sexum in marem?

B. Aequus in utrumvis, pulchra si species adest.

Rectius fuerat:

Aequus in utrumvis, casta si probitas adest.

Is enim vere in medio positus est, et in neutram partem propendet. at qui à voluptate et pulchritudine huc illuc agitur, levis est et inconstans.

Formidini sunt res Deum sapientibus.

Neutiquam, imo

Fiduciam addunt res Deum sapientibus.

Formidini autem sunt imprudentibus, ingratiss, stolidis denique, ut qui ipsam illam potentiam boni omnis auctorem ac principem tanquam noxiam suspectam habent, ac metuunt. correctionis modus igitur huiusmodi est.

49. Usū autem ejus quod dicitur ad res plures alias recte monstravit Chrysippus, praeicipiens ut quod utile est traducatur ad alia generis ejusdem. nam quod dicit Hesiodus:

Nec bos intereat, vicinus ni malus adsit:

idem et de cane et de asino dixisse putandus, et de rebus omnibus quae eundem in modum amitti possunt. rursus cum dixit Euripides:

An servus is sit qui nihil metuit mori?

DE AUDIENDIS POETIS. 189

intelligendum est et de labore et de morbo idem dictum. sicut enim medicamentum quod adversus unum morbi genus profuit, vi ejus intellecta, medici transferunt et utuntur ad affines usus: sic et dictum aliquod commune et quod vulgare utilitatem suam possit, pati non debemus intra unius rei angustias contineri, sed ad similia promovere; atque assuefacere universos ut quam late jus dicti cujusque pateat intelligant, et quod transferri aptum est statim transferant, multis exemplis exerciti ad celerem ejus rei perceptionem, ut cum Menander dixit,

Felix qui mentem cum divitiis possidet,

hoc etiam de gloria, et imperiis, et eloquentia dictum existiment. tum vero illud quo Achillem in Scyro in virginum coetu sedentem Ulysses increpat:

Tun' generis altum lumen extinguens trahis

Heic pensa, genitus optimo Graiūm patre?

idem et luxurioso dici potest, et turpis lucri avido, et desidi atque inerudito: ut:

Potasne genitus optimo Graiūn patre?

aut alea ludis, aut coturnicibus, aut cauponam exerces, aut foeneraris, nihil cogi-

tans magnum, neque nobilitate tua dignum?

Laudare Plutum parce: non veneror Deum
Qui pessimorum saepe fit possessio.

Similiter laudare honores parce, et corporis speciem, et imperatorium paludamentum, et infulas sacerdotales; quae omnia etiam pessimis videmus contingere.

Semper propago est foeda quam gignit metus.

Sane: sed et quam libido, et intemperantia, et invidia, et quicquid ultra est animi morborum.

50. Cum vero optime dictum sit ab Homero,

Dyspari cui facies est optima:

Et:

Hector cui facies est optima:

(nam vituperio atque etiam irrisu dignum eum existimat, cui pulchritudine nullum adsit majus bonum) hoc ad alia quoque aptandum est, ut prohibeamus quenquam animos tollere ob res pretii nullius, ac juvenes doceamus opprobrii et ludibrii vim ista habere, 'ô tu cui pecunia est optima, cui
' coena optima, cui liberi, cui jumenta, ad-

DE AUDIENDIS POETIS. 191

‘de etiam facundia.’ nam excellentia in rebus optimis est appetenda, et concupiscere debemus primi esse in rebus primis, maximi in maximis. at quae ex levibus et parvis rebus venit gloria, ingloria est nec digna studio. hoc exemplum nos commonefacit diligenter considerare vituperationes ac laudationes in Homeri praesertim carminibus: magnum enim documentum continent, ne quae corporis et fortunae sunt bona magnopere aestimemus. nam primum in salutationibus atque compellationibus non alii alios vocant aut formosos, aut divites, aut robustos, sed huiusmodi utuntur allocutionibus:

O follers Laertiade Jove profate Ulysses.

Et:

Hector Priamide, prudentia cui Jovis instar.

Et:

Gloria Graiugenam, Peleus quem sevit, Achille.

Et:

Clare Menoetiade, quem diligit usque meum cor.

Rursum ubi convitiantur, nihil eorum attingunt quae corporis sunt, sed vitiis apponunt vituperium:

Plene mero, cui cor cervi est oculique canini.

Et:

Ajax prave valens ad jurgia.

Item:

Idomeneu, quid verba libet tibi fundere? non te
Ventosum lingua esse decet.

Item:

Ajax vana loquens, aequo jactantior.

Thersites denique non ut claudus, non ut calvus, non ut gibbosus, sed ut sermonis nimius notatur. contra vero Vulcanum mater blandiens à pedum vitio cognominat:

Huc o claude veni soboles mea.

Adeo eos irridet Homerus quos pudet claudos esse aut caecos, ita scilicet existimans, neque vituperandum nisi qui sit foedus, neque foedum esse qui non sua culpa, sed à fortuna in talem modum effectus sit.

51. Duo ergo eximia consequuntur, qui poëtas recte audire assueverunt, quorum alterum ad modestiam pertinet, ne scilicet ipsi florentes rebus secundis, aliis insolenter et stolide fortunam exprobrent: alterum vero ad animi magnitudinem, ne ob fortunam deiciantur, ac perturbentur, imo vero

DE AUDIENDIS POETIS. 193

ut et injurias, et contumelias, et ludibria
patienter ferant, illud Philemonis ante om-
nia animo tenentes,

Nullus concentus est auditu suavior,

Quam cum dissimulat petitur qui convitiis.

Siquis vero reprehensionis opus habeat, hic
fane ob peccata et morbos animi reprehen-
datur, quomodo Tragicus Adraustus cum
Alcmaeon ei dixisset,

Tu frater illi es, quae virum occidit suum :

respondet :

At tu interemtor ipse genitricis tuae.

Quemadmodum enim qui vestes flagris cae-
dunt corpore non attingunt, ita qui ignobi-
litate aut infortunium alicui exprobrant,
ii stulte et sine fructu circa exteriora occu-
pantur, animum vero non attingunt, neque
ea quae vere correctionis et castigationis
indigent.

52. Ac sicut supra docuimus, fidem ab-
rogare carminibus vitiosis ac noxiis, op-
posito sermonum atque sententiarum, quas
viri illustres et in rebus civilibus versati e-
diderunt, ita siquid apud poetas reperiemus
utile et elegans, id fovendum et educan-

dum erat documentis ac testimoniis professorum sapientiae, * et his commentis honos tribuendus. nam et aequum est hoc et expedit, quippe magna ad persuadendum vis atque auctoritas accedit, ubi his quae in scena dicuntur, et ad lyram canuntur, et in † tragoedi schola discuntur, concinunt Pythagorae et Platonis placita; atque ubi Chilonis monita et Biantis in easdem nos deducunt sententias cum his quae pueris praeleguntur.

53. Non ergo in transcurso commonstrandum est illud:

Non data sunt, mea nata, tibi certamina belli:
Tu dulces cura thalamos, et foedera lecti.

Et hoc:

Jupiter illi

Succenset, qui se meliorem Marte laceffit:

nihil differre ab illo, 'Nosce te ipsum,' sed eandem continere sententiam. tum illud:

Ah miseri ignorant quanto omni dimidium plus:

Et illud quoque,

Res mala quae struitur structori pessima res est:

* Vertendum erat, illis autem inventi, scil. poetis.

† potius *Ludimagistri*. vide finem periodi hujus.

DE AUDIENDIS POETIS. 195

idem valet cum his quae in Gorgia et de Republica Plato tradit, nimirum inferre injuriam, quam ferre esse pejus; et nocentius male agere quam perpeti. superinducendum quoque isti sententiae Æschyli:

Animacquus esto: summus haud durat dolor:

non aliud hoc esse quam vulgatum illud adeoque laudatum Epicuri: 'Dolor, gravis, brevis; longus, levis:' quorum illud quidem aperte dixit Æschylus, hoc vero illi est consequens. nam si magnus et acer dolor non permanet, sequitur ut qui permanet non sit magnus atque intolerabilis. Thespidis vero illud:

Vides ut alios Jupiter superet Deos.

Mendacium illi, et risus, et fastus procul:

Unus Deorum est dulce quem non attingit:

quid ab illo Platonis differt? 'Procul à voluptate et dolore remota est divina natura.' deinde illud quod Bacchylides dixit:

Virtutis una est gloria, quam licet

Vocare fidam: divitiae malos

Perfæpe sectantur.

similiter Euripideum illud:

Nil antiquius arbitror

Fraenatrice modestia,

Quae semper comes est bonis.

Et hoc :

Utunque honorum lumine fulgidi

Speratis auri subdere copia

Vos posse virtutem, bonorum

Judicium miseros vocabit.

54. Nonne documentum continent eorum quae dicunt Philosophi de divitiis aliisque bonis externis, ut quae sine virtute inutilia sint, neque profint habentibus? hunc enim in modum carmina aptare atque conjugare sapientum placitis, hoc vero est ea è fabulis atque persona educere, et auctoritatem conciliare utiliter dictis. eademque opera inclinatur juvenis animus ad philosophorum sermones, ut se eis aperiat. accedit mox enim non omni gustu audituque vacans, et eorum plenus quae à matre et avia, adde etiam patre et paedagogo audit, qui divites beatos habere et venerari, mortem et dolorem exhorrescere solebant, virtutem vero negligere, ac pro nihilo habere, nisi pecunia ei et honores adsint. quibus omnibus cum primum philosophos con-

DE AUDIENDIS POETIS. 181

traria docentes audiunt, admiratio eos ac stupor subit: neque illa aut admittunt, aut perferre possunt, nisi, ut qui ex densis tenebris veniunt solem conspecturi, ita hi quoque assuefiant in dubia luce et tenuem habente splendorem, veritate scilicet fabulis temperata, illa conspicere et non aversari. nam si in carminibus prius legerint, audierintve:

Lugere genitum tanta qui intrarit mala:
At morte si quis finiisset miseras,
Hunc laude amicos atque lactitia exsequi.

Item:

Homini quid est necesse praeterquam duo,
Cereale germen, atque lympharum latex?

Item:

O res amica barbaris dominatio?

Item:

nam felicitas

Mortalium illis propria qui minimum dolent:
minus perturbabuntur minusque offenduntur si à philosophis audierint, ' Mortem nihil ad nos pertinere, et Definitas esse naturae divitias, et hoc: vitam beatam non pecuniae vis, non rerum agendarum splen-

PLUTARCHI &c.

dor, non principatus et imperia in se continent, sed doloris vacuitas, et affectuum lenitas, et animi status eo quod naturae convenit contentus.

55. Quare tum propter haec, tum propter alia quae diximus, bene gubernandus est in lectione juvenis, ne calumniis occupatus sed praeparatus potius amicusque et benevolus et familiaris jam redditus à poëtica arte ad sapientiae studium deducatur.

FINIS.

**BOOKS printed and sold by ROBERT
and ANDREW FOULIS.**

In pure Greek, on fine writing-paper, in 4to.

Homeri Ilias, 2 vols
Æschylus
Sophocles
Theocritus

With Latin Translations in 4to.

Æschylus, 2 vols
Demetrius Phalereus de elocutione

In pocket volumes the following,

Homeri Ilias, 2 vols
Hippocratis Aphorismi
Xenophontis de Agésilao rege oratio
Pindari opera. Anacreon.
Æschylus, 2 vols
Sophocles, 2 vols
Aristotelis poetica
Demetrius Phalereus
Xenophontis Hiero.
Theophrasti characteres.
Epicætetus. Antoninus. Cebetis tabula.
Longinus. Theocritus.
Euripidis Orestes. Plutarchus de audiendis Poetis,

In Folio.

C. Julii Caesaris et A. Hirtii de rebus a Caesare
gestis commentarii cum fragmentis. accesserunt
indices locorum, rerumque et verborum. om-
nia, ex recensione Samuelis Clarke, fideliter
expressa.

In Quarto.

C. Julii Caesaris et A. Hirtii commentarii.

C. Plinii Caecilii Secundi quae supersunt.

M. Minucii Felicis Octavius.

Boetius de Consolatione Philosophiae.

In pocket volumes the following Latin authors,

Sallustius.

M. Tullii Ciceronis Opera omnia, 20 vol.

Lucretius. Terentius. Phaedrus.

Horatius, editio altera. Juvenalis et Persius.

C. Julii Caesaris et A. Hirtii commentarii. 3 tom.

C. Nepotis vitae excellentium imperatorum.

M. Minucii Felicis Octavius.

Boetius de consolatione Philosophiae.

C. Plinii epistolarum libri decem, et Panegyricus

Trajano dictus, 2 vol.

Poetae Latini Minores.

C. Cornelii Taciti Opera quae exstant, ex recensione Jacobi Gronovii, 4 vol. sub Prelo

V. Paterculi Historia.

P. Mela. Tibullus et Propertius.

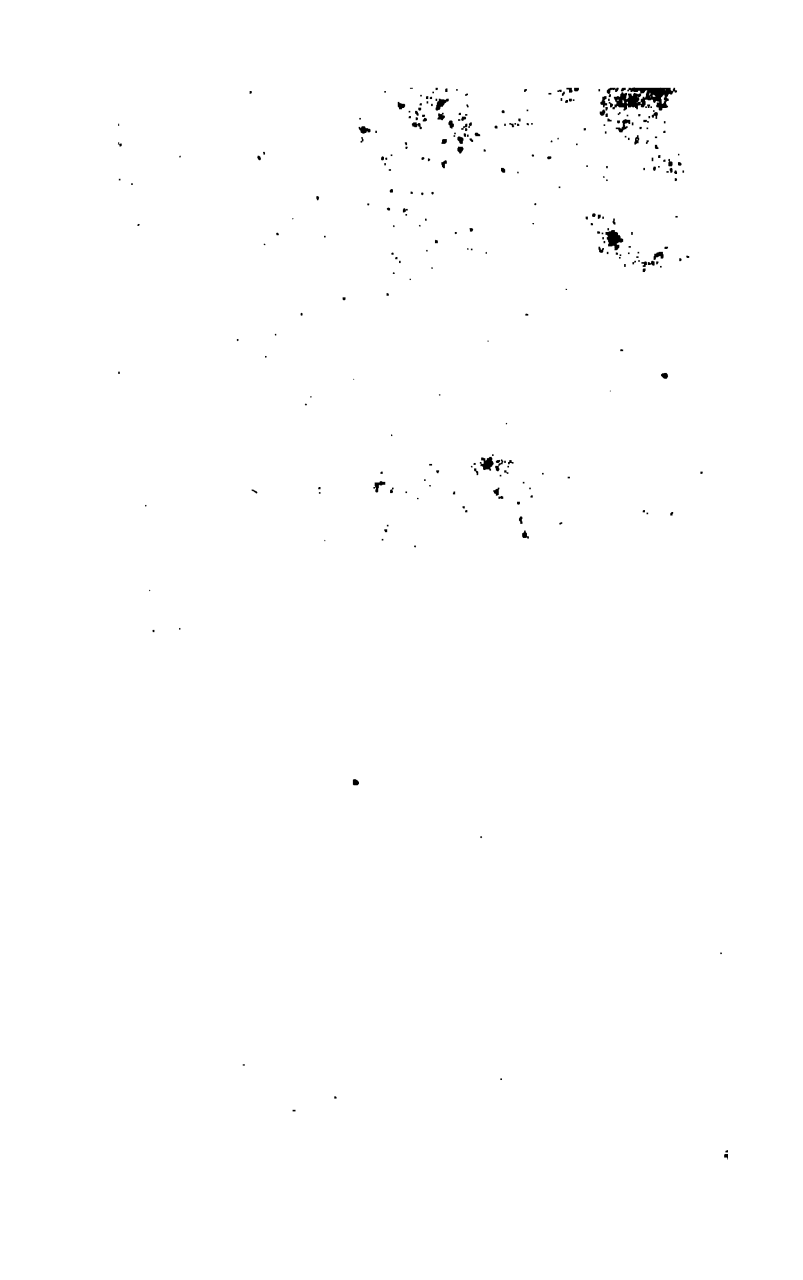
The following modern authors in 12mo.

T. Mori Equitis, Angliae Cancellarii, Utopia.

T. Kempis de Imitatione Christi libri IV.

Philosophiae Moralis institutio Compendiaria, auctore F. Hutcheson L. L. D. editio 2da.

Metaphysicae Synopsis, Ontologiam et Pneumatologiam complectens. editio 3tia.

[illegible]

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

...and the

1

1

1

